virtual-project.eu

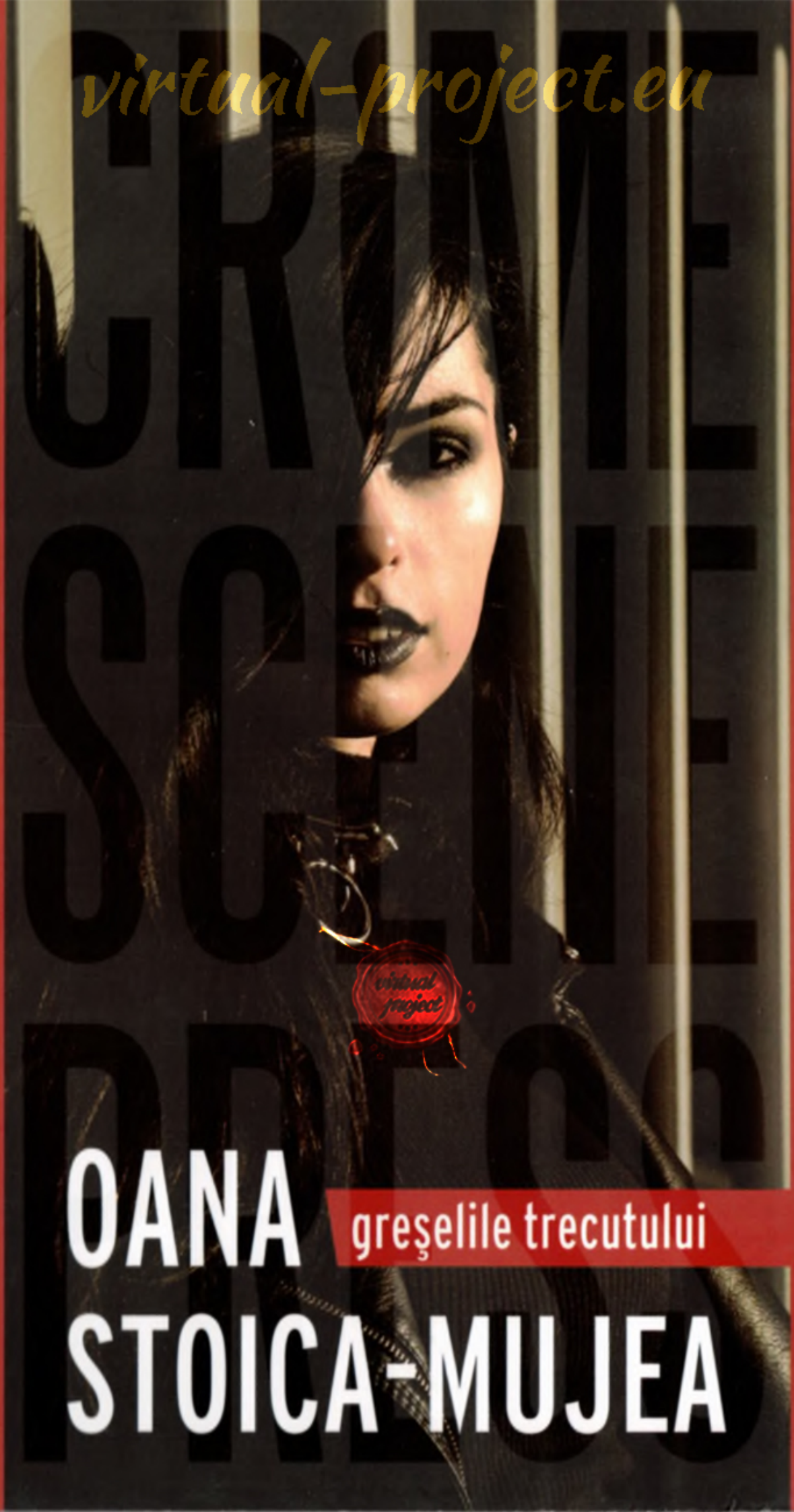

„Seria Iolanda Ştireanu te ţine cu sufletul la gură de la un volum la altul."
George Arion

OANA STOICA-MUJEA

greşelile trecutului

CRIME SCENE PRESS

OANA STOICA-MUJEA greşelile trecutului

Oana Stoica-Mujea
Greșelile trecutului
Oana Stoica-Mujea – 2012
Crime Scene Press, 2021, pentru prezenta ediție

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Greșelile trecutului / Oana Stoica-Mujea – București: Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-49-8

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: OANA STROE
Tehnoredactor: GELU ISPAS
Bun de tipar: iunie 2021
Tipărit în România

Colecție coordonată de Alexandru Arion

Oana Stoica-Mujea

Greșelile trecutului

– 2021 –

Al treilea volum din seria **Iolanda Știreanu**

O crimă ieșită din comun, aproape de domeniul fantasticului.

Când într-un tren este descoperit un cadavru fără nicio rană, dar care poartă un mesaj, nimic nu pare ciudat. Doar că același om, cu același mesaj, mai este găsit în alte două locuri. Cazul începe să frizeze supranaturalul. Iolanda Știreanu trebuie să înțeleagă ce s-a întâmplat cu cele trei personaje misterioase și care e legătura dintre ele. Chiar dacă par a fi una și aceeași persoană, Lala știe că așa ceva e imposibil.

Așa începe un periplu care oscilează între prezent și trecut. Iar Iolanda se vede silită să se confrunte cu problemele din viața personală, dar și cu ciudățeniile unei crime care pare fără cap și fără coadă.

Oana Stoica Mujea (n. 1981) a fost jurnalist pentru o scurtă perioadă de timp și apoi scenarist la Media Pro Pictures. A debutat în 2005 cu un roman fantasy. Până acum a publicat peste douăzeci de cărți (*fantasy, crime, thriller*). Este membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret".

Indicii Anatomice, prima carte polițistă a Oanei Stoica-Mujea, apare într-o primă ediție în 2009, la Crime Scene Publishing. Volumul, devenit rapid un succes, a fost tradus în limba engleză în 2012 *(Profusion)*. La Crime Scene Press au apărut toate volumele din seria Iolanda Știreanu.

Seria **Iolanda Știreanu**:
Indicii anatomice
Parfumul văduvei negre
Greșelile trecutului
Jucătorul
Mascarada
Noaptea de Sfântul Andrei

I

August, București

Singurătatea. Cred că e un concept supraevaluat. Sau omul se simte atât de singur în mintea lui că nu se poate dezice de sine. Singurătatea e o tâmpenie. Dacă nu ești cu cineva care să-ți bazmucească zilnic creierii, asta nu înseamnă că ești singur. Și, până la urmă, ne naștem, trăim și murim singuri. Doar noi cu noi. De ce simt oamenii nevoia să mă plaseze tot timpul lângă cineva? Urăsc treaba asta.

Amalia Enache, blondă, înaltă, cu sânii de o impertinență ieșită din comun, cu fusta scurtă de tafta, mă privește pe sub ochelarii cu ramă îngustă.

— Ai doar două ore de terapie pe săptămână, de ce nu încerci să faci ceva cu viața ta?

Bine, nu e cel mai inteligent psiholog angajat de poliție, dar e a dracului de pornografică. În sfârșit, cineva și-a dat seama că aș avea nevoie de terapie. Sigur că, în toți anii ăștia, cineva se gândise la lucrul ăsta, dar până acum nu fuseseră niciodată atât de categorici. Și, hei, nu s-a întâmplat nimic deosebit în ultimul timp.

— Din punctul tău de vedere, m-am adresat Amaliei, ar trebui să-mi găsesc pe cineva pe care să-l țin în casă, ca pe un câine de rasă…

— Se numește stabilitate.

— Nu, se numește prostie. Adică să mă leg la cap dacă nu mă doare.

Oftă aproape enervată.

— E vorba de sprijin moral. De singurătate…

O luăm de la capăt. E deja a treia ședință în care încearcă să mă convingă că o pereche e mai bună decât o persoană.

— Amalia, iubito, tu te-oi simți singură, nu zic nu, dacă n-ai un cretin lângă tine care să te întrebe unde te duci, de ce te duci și așa mai departe. Majoritatea oamenilor sunt ca tine. Au impresia că dacă nu e cineva care să le controleze viața sunt singuri. Eu sunt bine așa cum sunt.

— Doar încerci să pari bine.

Știu. E momentul perfect să-mi ies din sărite, dar încă mai am multe de demonstrat, iar pentru asta am nevoie de calm.

Ridic brațele și-mi suflec mânecile. Când am părăsit apartamentul la șapte și cinci minute dimineața, ploua torențial. Vântul bătea cu putere și, pentru perioada asta a anului, era mult prea frig. În două ore situația s-a schimbat. Mai întâi s-a oprit ploaia, apoi vântul, după care a început să urce, treptat, și temperatura. E ora 13:20 și deja sunt 33°. În cabinetul Amaliei există un aparat de aer condiționat, care însă refuză să se mai lupte cu capriciile vremii.

— Amalia, vrei să-mi transmiți același mesaj de săptămâni. L-am recepționat, să știi. Doar că eu nu simt nevoia unui bărbat în viața mea. Cel puțin, nu atât de activ pe cât simți tu.

— Dar ai avut o relație serioa…

— Relația aia s-a dus. Relația aia îmi oferea ceva pentru care nu am timp, nu am chef și nu vreau să caut în altele. Crezi că problema mea e asta, dar nu e.

— Atunci spune-mi tu care e, se dădu ea bătută.

Douăzeci de minute mai târziu, părăseam cabinetul psihologic. M-am urcat în vechea mea mașină Honda Accord și am pornit spre aripa nouă a Spitalului Sorento. Sorento e un spital privat, cu o morgă dotată după ultimele standarde și cu cei mai buni legiști care pot fi găsiți în țară. Ultimul caz la care lucrasem mă apropiase oarecum de medicul care se ocupa de cadavrele „noastre”. Ieșeam, din când în când, împreună. Nu ajunseserăm la sex și cred că nici nu ne doream neapărat lucrul ăsta. Compania lui îmi aducea liniștea de care aveam nevoie; în plus, aveam multe subiecte în comun și nu ne contraziceam aproape niciodată. Lucru care-mi plăcea.

Am parcat în curtea spitalului și am pornit spre clădire. Câteva salvări se auzeau undeva în spatele meu. Ușa masivă pe care scria mare MORGA s-a deschis și câțiva asistenți au ieșit alergând cu o targă. Am presupus imediat că o să am parte de un mort proaspăt, proaspăt, lucru care mi s-a și confirmat. M-am dat la o parte din calea acelorași asistenți care se întorceau, de data asta, cu targa „plină”. Am reușit să deslușesc chipul unui bărbat, însă doar pentru o fracțiune de secundă, pentru că exact atunci mi-a sunat telefonul.

Veșnicul meu coleg, Victor Blid.

— Sper să fie important, am oftat.

— Bună și ție. Vrei vestea bună, sau cea proastă?

M-am gândit o secundă.

— Cea bună.

— Aici avem o problemă, nu știu cu exactitate care-i care…

Un zâmbet scurt mi-a luminat chipul. Mi-l aminteam pe Victor proaspăt venit în echipa noastră. Sfios, rușinos, fără simțul umorului. Cred că am creat un monstru.

— Bine, atunci alege tu ordinea și aleg eu care-i care.

— Bine, dar să nu zici că n-ai fost avertizată.

Aș fi vrut să spun ceva, dar tocmai l-am zărit pe Dragoș ieșind din morgă. Avea chipul transfigurat, așa cum era de obicei după ce lucra câte douăsprezece ore.

— Hei, se auzi în urechea mea, mai ești?

— Ascultă, e chiar așa important?

— Este. Avem o crimă și un nou coleg.

Am rămas o clipă cu telefonul suspendat în aer. Îl priveam pe Dragoș, dar, în realitate, tocmai fusesem izbită de vestea aceea ca de un par în cap.

— Un coleg nou?

— Știam că n-o să-ți placă.

— Bine, las-o baltă, vin la birou într-o oră și îmi prezinți situația.

— Ăăă…

I-am închis și am mers spre Dragoș. Zâmbetul i-a apărut instantaneu pe chip, de parcă ar fi văzut un aparat de fotografiat și ar fi încercat, pentru a fi surprins cum se cuvine, să alunge toată oboseala. Și-a scos ochelarii și i-a vârât în buzunarul halatului.

— Nu arăți prea bine, i-am spus.

— Frumoasă formulă de salut.

S-a scotocit în buzunar după țigări. După o scurtă ezitare, le-a găsit. A extras una din pachet și a aprins-o, trăgând din ea cu nesaț.

— Prea mulți morți, a spus, reluându-și mimica obosită.

— Nu credeam că te deranjează.

— Nu moartea mă deranjează, ci faptul că trebuie să tai, să cos, să caut, să fac teste…

— Înțeleg.

— Bem o cafea?

I-am privit chipul și mi-am dat seama că nu-l pot refuza.

II

Trecuse mai bine de o oră de când vorbisem cu Victor. Mai încercase să mă sune de vreo două ori, dar am preferat să discut cu Dragoș. Știam deja. Aveam o crimă despre care urma să aflu fiecare detaliu, chiar dacă nu mă dusesem încă la locul faptei, și un coleg nou care mă făcea mult mai curioasă.

Victor mă aștepta pe treptele sediului. Tremura. Era atât de nervos că aproape m-a făcut să intru în panică.

— Doar n-a murit Obama.

Și-a șters fruntea cu mâneca.

— Mortul e mort.

— Aha…

— Bărbatul… Colegul cel nou…

— E gay? Vrea să ți-o tragă?

N-a zâmbit. Bine, recunosc, nici măcar n-a fost o glumă reușită.

— Nu mă asculți.

— Nu spui nimic.

— Va trebui să împarți biroul cu el…

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer și ochii i s-au mărit. Se aștepta să explodez. Dar am tras aer în piept și l-am întrebat calmă:

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că mi-ai închis în nas și apoi nu mi-ai mai răspuns.

— Corect.

Urma să iau o decizie importantă. Să încep să urlu și să arunc cu obiectele din recuzită în oricine îmi ieșea în cale, sau să încerc să aflu motivul. Ok, nu sunt cea mai rațională tipă de pe pământ. Nu, de fapt, nu sunt deloc rațională. Toți s-ar aștepta să fac asta dar, dacă nu o fac, o să-i dezarmez. Și, probabil, o să-l pun la punct și pe colegul meu de birou care, firește, deja îmi știe toate toanele.

— Ei bine, am spus relaxată, atunci să vedem care-i treaba.

Victor aproape că se ferise din calea mea. Acum a scuturat din cap și m-a privit mai atent.

— Vorbești serios?

— Îhî.

— Ce ai făcut cu Lala?

Am ridicat mirată din umeri și am pornit spre secție.

— Bine, până ajungem în birou, spune-mi cine a murit și cum…

III

Gara de Nord, București

Era ultimul tren, cel de la 23:25. Acceleratul spre Târgu Mureș. Gara de Nord din București se pregătea să-și închidă porțile. Ultima strigare. Glasul din microfon răsună peste ultimii călători, atât de strident și de grăbit încât câțiva dintre cei adormiți aproape că săriră în picioare.

Tânăra blondă care ocupase întreaga bancă cu două bagaje mari și trei de mână se ridică, scutură picioarele, își aranjă fusta și privi spre ceasul mare. Mai avea cinci minute până când trenul ajungea la linia cinci. Îl rugă pe bărbatul din fața ei să se uite un minut la bagaje, până se duce la toaletă. Vorbiseră mai devreme și constataseră că aveau bilete în același compartiment. Nu erau prea multe persoane în gară, așa că stabiliseră, cu de la ei putere, că sunt singurii ocupanți ai compartimentului. Dar după două ore de așteptare, intraseră în letargie. Femeia ațipise câteva minute, timp în care bărbatul începu să citească cel mai nou roman al Monicăi Ramirez.

Se îndreptă greoi spre toaletă, dar numai din pricina gleznei pe care și-o scrântise cu o zi în urmă la o partidă de tenis. De fapt, nu fusese vina ei, ci a celor care aveau grijă de teren, pentru că nu observaseră gaura care se formase în gazon, iar ea avusese ghinionul să-și vâre piciorul chiar acolo. Durerea persista. Știa că ar fi trebuit să stea în pat până i se mai dezumfla cât de cât glezna doar că, mai întâi de toate, trebuia să ajungă acasă. Călătorise cu trenul prin toată Europa timp de o lună. Văzuse cele mai trăsnite locuri. Îi făcuse plăcere călătoria asta. Ba mai mult, ar fi repetat experiența, cu sau fără glezna vânătă, chiar de a doua zi. Însă o chema datoria. Urma să fie ultima noapte petrecută în tren, după care avea să se retragă în biroul ei de șase metri pătrați pentru încă un an întreg.

Împinse ușor ușa pe care era imaginea unei femei din alte timpuri. Doar o femeie care sugera, în mod normal, că acolo e toaleta doamnelor. Nu putea înțelege de ce nu scria pur și simplu „Femei” și trebuiau să pună pe ușă o imagine, dar nu conta. Era prea obosită ca să mai

despice firul în patru. Se apropie de una dintre chiuvete și-și analiză chipul în oglinda murdară. Era obosită. Sigur, asta putea spune și fără să-și analizeze cearcănele și tenul tras. Deschise robinetul și-și udă fața. Acum părea și mai răvășită. Dar apa rece îi făcea bine, poate nu imediat, dar în curând. Se șterse pe mâini cu un șervețel de unică folosință și se îndreptă spre cabina de toaletă. Împinse prima ușă fără să bată. Se mișcă puțin, dar părea înțepenită. O mai forță o dată. Parcă ar fi fost dotată cu un arc. Ceva se opunea în momentul apăsării și închidea ușa imediat ce-și lua mâna de pe ea.

Curiozitatea deveni de nestăvilit. Împinse din toate puterile. Ușa aproape că se izbi de perete, pe urmă reveni la loc. Apoi, cu un scârțâit sinistru, se deschise atât cât să poată vedea înăuntru. Mai întâi nu înțelese ce vedea. Apoi țipă atât de tare că, pentru o fracțiune de secundă, se gândi că o să rămână fără voce pentru totdeauna.

IV

August 1976, București

Era caniculă de câteva zile. Căldura răzbătea chiar și prin draperiile groase pe care le avea de pe vremea bunicii din partea tatălui. Dar asta nu conta pentru el. Nu avea de gând să umble ca toți acei pierde-vară, deșuchiat și descheiat la nasturii vestonului. Își aranjă cu grijă cămașa cu mânecă lungă, își puse vestonul, pălăria și își luă bastonul din cuier. Mai aruncă o privire înapoi, pe holul îngust și întunecat, încercând să-și amintească dacă uitase ceva, dar i se păru că totul e în regulă.

Cu toate astea, trecu încă o dată în revistă totul. Cursurile erau la locul lor pe birou. Cărțile în sertar. Celelalte cărți și documentele care-i dădeau coșmaruri și-l țineau în viață, deopotrivă erau în siguranță. Trebuiau să fie în siguranță și așa să rămână.

Ieși pe bulevardul Primăverii. Nu mai mirosea a tei, dar încă mai persista un miros de vară, plăcut, ușor. Casa lui, casa părinților lui, se afla într-unul dintre cele mai bune cartiere bucureștene. Destul de mare pentru a adăposti trei copii cu soți și nepoți. Dar el preferase ca, măcar pe timpul studenției, să stea în gazdă. Într-un complex de apartamente. Nu avea decât o cameră în care își înghesuise patul, aragazul și frigiderul. Avea o masă care se plia și, dacă se impunea, o putea chiar mări. Două fotolii, un birou și două scaune. Altceva nu-i trebuia. Și, pe de altă parte, îi convenea așa. Se ducea în casa părintească doar ca să-și pună la adăpost lucrurile importante și să-și arhiveze cursurile.

Alunecă ușor pe lângă zidurile caselor de pe străzile lăturalnice până când intră într-un gang. Strada se înfunda și se întuneca. Se uită în stânga și-n dreapta ca să se asigure că nu-l urmărește nimeni. Era complet singur. Își strecură mâna într-un spațiu din perete și imediat se deschise o ușă. Mai privi încă o dată în jur, pentru a fi sigur că e totul în ordine.

Apoi îl înghiți întunericul.

★★★

Își puse pălăria în cuier, lângă baston, apoi își aranjă părul blond și se îndreptă spre celelalte glasuri. Un bărbat înalt, de vreun metru nouăzeci, îl zări primul.

— Frații mei, domnilor, a venit marele Mihail.

Desigur, era o glumă. Pentru că Mihail nu era deloc mare. Avea în jur de un metru șaizeci, cu tendințe de îngrășare. Burta lui era deja rotundă, dar spera să îndrepte lucrul ăsta cât de curând. Din punct de vedere intelectual, însă, recunoșteau cu toții că era cel mai mare.

— Salutare, domnilor! Suntem toți aici?

— Toți! urlă, din celălalt colț al magaziei, Gigi Ardelean, o persoană destul de nesuferită, după părerea lui Mihail.

— Și colecționarul? șopti la urechea celui înalt.

Acesta îi făcu semn spre bătrânul care stătea în capătul mesei. Magazia era destul de lungă, dar, în același timp era aglomerată și întunecată, avea o singură lampă ce încerca să lumineze întreaga încăpere. Așa că nu întotdeauna se putea vedea clar chiar și la distanță mică. Mihail își miji ochii și îl cercetă amănunțit. Dacă ceilalți n-ar fi susținut că acela e colecționarul, l-ar fi luat drept un țăran oarecare. Avea cămașă de in, cu mânecă lungă, iar mânecile îi erau suflecate până la cot. Pantalonii, de asemenea, îi avea suflecați până la genunchi, iar în picioare nu purta nimic. Mai avea câteva fire de păr care să-i acopere fruntea și fața îi era atât de zbârcită, încât dădea impresia că murise și intrase în putrefacție.

Mihail i se alătură unui alt tovarăș.

— Ce-a pățit?

Bărbatul de lângă el plescăi din limbă.

— A fost urmărit. Fuge de trei luni cu obiectele după el. Dacă-l prind, e ca și mort. Ne gândeam să-l lăsăm să stea aici.

Lui Mihail nu-i surâdea ideea; acela era locul lor secret. Locul în care se întâlneau doar ei pentru a studia obiecte și documente. Voia să rămână așa, dar nu spuse nimic. Avea să voteze împotrivă la momentul potrivit, iar acum nu era acel moment.

Cei șapte membri se adunară în jurul mesei. Colecționarul nu părea să se sinchisească de ei. De fapt, nici nu avea vreun motiv s-o facă. Avea obiecte importante care urmau să-i asigure fuga din țară. Știa că o să obțină azil politic. Chiar dacă toate acele documente îi

erau atât de dragi, el trebuia să-și salveze pielea. Nu voia să moară, încă mai avea multe de făcut.

— Bine, spuse Gigi, să vedem ce ai, bătrâne.

Bărbatul își ridică bărbia, ochii lui cenușii părând să pătrundă prin fiecare om în parte.

— Eu am lucruri de valoare, să vedem dacă aveți voi ce să-mi oferiți.

Mihail aștepta nerăbdător. Avea impresia că aceasta va fi ziua cea mare. Bătrânul începu să scoată dintr-un sac de rafie obiecte din vremea dinastiei Ming: o vază lucrată de însăși Wu-Zetian, bijuterii rusești și altele asemenea. Nimic din ceea ce-l interesa pe el cu adevărat. Îi lăsă pe ceilalți să se repeadă în obiecte, dar lui nu-i păsa. Era dezamăgit. Făcea rost de lucruri mai interesante de la colecționarii lui obișnuiți. Tipi obscuri care își duceau zilele așa cum puteau. Unii hăituiți, alții în poziții bune. Nu conta, bătrânul nu avea nimic pentru el. Se așeză pe un morman de cârpe, cântărind spectacolul oferit de colegii lui. Bătrânul s-a apropiat.

— Am ceva pentru tine.

Mihail tresări. Nu-l văzuse venind. Dădu să spună că nu are nimic din ceea ce l-ar fi interesat pe el, dar ochii îi căzură pe coperta roșie ce ascundea, desigur, o alta. Era documentul pe care-l aștepta de-o viață.

— E gratis, îi spuse colecționarul.

Mihail rămase mut. Pe de o parte din pricina surprizei, iar pe de altă parte din cauza fricii care începea să i se instaleze în oase. Nu putea ascunde așa ceva în casa părinților; dacă nenorociții de comuniști doar miroseau ceva, aveau să-i ardă pe toți pe rug, ca pe vremea vrăjitoarelor. Trupul și mintea îi intraseră în fibrilații. Era, de asemenea, mai fericit decât ar fi putut exprima în cuvinte.

★★★

Stătea cu Gigi în Cișmigiu. Nu bea bere de obicei, dar căldura îl toropise, așa că o bere rece avea să-l facă să se simtă mai bine.

Gigi își aprinse o țigară Carpați, lăsând dâra aia de miros insuportabil să se așeze între ei.

— Ai auzit?

Mihail nu reacționă imediat.

— Despre?

Gigi se apropie de el și spuse șoptit:

— Colecționarul nostru. A fost omorât în bătaie.

Mihail aproape tresări.

— L-au prins?

Gigi aprobă din priviri.

— Mai rău, susțin că avea la el un document de importanță capitală. Nouă nu ne-a spus nimic.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Mihail. Sper că nu l-au urmărit până la noi.

— Nu avem idee, așa că am hotărât să nu ne mai vedem măcar treizeci de zile. Cu toate că dacă se află că noi am fost ultimii care l-au văzut în viață…, înghiți în sec și făcu un semn discret cu arătătorul în jurul gâtului.

V

August 2011, București

Victor intră primul în toaleta Gării de Nord. Bărbatul fusese așezat pe capacul vasului de toaletă. Era aplecat în față, iar piciorul, cumva, i se proptise în ușă.

— Un spasm muscular, spuse Dragoș Stoian, lămurindu-l.

Îl cercetă atent. Avea ochii larg deschiși, căprui și un ciuf blond prin părul altfel grizonat. Era scund și îndesat. Sau, poate, părea scund tocmai din cauza faptului că era rotund. Observă imediat că de la mâna dreaptă îi lipsește degetul mare.

— Din naștere, spuse iar Dragoș, ghicindu-i încă o dată gândurile.

— Are pieptul gol, remarcă imediat Victor.

— Da, pe care s-a scris cu o cerneală permanentă provenită dintr-un marker norvegian.

Era prea mult pentru Victor, care nu observase scrierea de pe piept.

— Pentru Dumnezeu, cum îți dai seama de toate astea?

Dragoș ridică din umeri.

— Simplu, am lucrat șase ani în Norvegia. Am cumpărat și eu markere cu cerneală permanentă.

Victor ridică puțin capul mortului pentru a vedea inscripția de pe piept. Cu dreapta ridică lanterna cu xenon și citi șoptit:

— „Dacă nu lași trecutul în urmă, nici el nu te va lăsa pe tine”.

Mormăi ceva apoi spuse:

— Sună a răzbunare.

— A ce sună e treaba ta să îți dai seama. Dintr-o primă examinare, eu pot să-ți spun că i s-a aplicat o lovitură puternică la ceafă, probabil cu patul unui pistol. Un Glock sau ceva de mărime asemănătoare. A murit pe loc.

— Nu credeam că se moare din așa ceva.

— Nu de-asta a murit. Probabil a suferit un șoc și inima i-a cedat.

— Infarct.

— Da.

În scurt timp, locul s-a umplut de cei de la judiciar. Poze, prelevarea probelor și toate cele necesare.

Victor ieși din gară la patru dimineața. Trebuia să-și scrie raportul și să aștepte procesul verbal cu probele. Dar, înainte de asta, avea de gând să treacă pe acasă, să-și facă o cafea mare, să facă un duș și abia apoi să se reîntoarcă la birou.

★★★

La șapte și douăzeci, când intră în sediul poliției, aproape că plutea. Își scrisese raportul și primise procesul verbal de la locul crimei. Asasinatul îl făcuse să uite cu desăvârșire de noul coleg. Din câte își amintea, se recomandase drept Paul Avramescu, avea în jur de treizeci și cinci de ani, era atletic și uneori purta ochelari ce păreau a fi de soare. Heliomați, sau așa ceva. Nu-l văzuse prea bine, dar putea jura că era blond și avea ochi căprui, iar părul îl purta puțin mai lung decât restul bărbaților. Poate chiar avea coadă, dar nu își dăduse seama. Și-a amintit de el când zări, cu coada ochiului, fărâma de lumină din biroul Iolandei. Își mai verifică încă o dată ceasul. Slabe șanse ca ea să fi ajuns la birou, ceea ce însemna că noul coleg era deja la datorie.

Traversă holul și se opri la dozatorul de cafea. În sfârșit, făcuseră și ei contract cu o firmă ca lumea. Nu mai bea cafea la un leu, ci la trei, dar gustul era divin. În plus, putea să-și aleagă din mai multe arome adevărate. Dozatorul era de la o cafenea din Pitești, Cafegiu.ro, ceea ce nu îi spunea mare lucru, dar se bucura că mai există cineva care să aprecieze cafeaua așa cum se cuvine. Alese două Costa Rica Tarazu. În timp ce aștepta ca dozatorul să-i livreze marfa, se gândi pentru o clipă la tatăl lui.

Vasile Ion Blid era aproape invalid. Încă mai reușea să se târască până la toaletă, sau să se ducă să-și ia un pahar cu apă, dar, în rest, era doar o legumă. În plus, suferea de Alzheimer. Sigur, uneori era coerent, dar, de cele mai multe ori, nu. În urmă cu doi ani, pur și simplu nu mai avusese de ales și fusese nevoit să-l ducă la un azil particular. Bineînțeles, se simțea bine acolo. Era îngrijit așa cum trebuie. Avea activități alături de ceilalți bătrâni și nu ducea lipsa mâncării sau a unei infirmiere care să-i ofere toată asistența medicală necesară. Doar că,

ultima oară când îl vizitase, îi spusese cu glas copilăresc: „Uneori mai am nevoie și de unicul meu fiu”. Dintr-o dată se simți mai mult decât vinovat că în ultima lună nu reușise să treacă să-l vadă. Măcar să-i fi dat un telefon. Și, din câte își dădea seama, cazul ăsta avea să-l țină ocupat pentru încă o lună.

Cele două pahare de cafea îi fură livrate, așa că-și alungă gândurile, le luă și se îndreptă agale spre biroul Iolandei.

Nu bătuse la ușă pentru că era deja deschisă. Paul stătea cu spatele, iar el îi observă coada lungă și blondă ce-i atârna pe spate. Clătină ușor din cap, dar nu era treaba lui, apoi își făcu simțită prezența:

— Cam matinal.

Bărbatul nu se întoarse, nici măcar nu tresări. Era aplecat asupra unei cutii și căuta cu frenezie.

— `Neața și ție!

— M-am gândit că ai nevoie de-o cafea, spuse Victor, parcă dorindu-și să se scuze pentru că dăduse buzna.

Bărbatul oftă resemnat și se întoarse spre el.

— Într-adevăr, aș avea nevoie. Merci!

Victor îi întinse cafeaua, dar nu îndrăzni să intre prea mult.

— Dar, te rog, ia loc!

Cuminte ca un copil, făcu ceea ce i se spusese. Noul coleg îl făcea curios. Nu știa de ce anume, era ceva la el… Dar nu, uneori așa era el, îi plăcea să vadă și ceea ce nu e de văzut. Paul rupse momentul de liniște:

— Mi-ar fi plăcut ca dulcea mea colegă să fi fost mai ordonată.

Victor își miji ochii.

— Ei, da, tuturor ne-ar fi plăcut asta.

Paul zâmbi și-i făcu cu ochiul, ca și cum ar fi fost complici în treaba asta. Abia acum observa că purta un costum crem, cu dungi fine, abia vizibile, de un alb murdar. Un costum ca de gangster din filmele vechi, ce-i venea incredibil de bine.

— Îmi cer eu scuze pentru Iolanda, se trezi Victor vorbind, știu că ți-a făcut viața un iad și nu se va opri.

Bărbatul își ridică ochelarii deasupra capului, privindu-l cu ochii lui mari și căprui.

— Ha? Cred că nu înțeleg. Iolanda a fost foarte drăguță.

Victor aproape că se înecă cu gura de cafea pe care tocmai o luase. Ok, Lala îi spusese că avea de gând să se poarte frumos, dar… dar nu-i stătea în fire. Ce dracului punea la cale? Dezarmare? Dintr-o dată, bănui că e mai mult de atât. Lala nu era proastă, mirosise ceva și trebuia să fie ceva grav.

Victor se ridică.

— Mă duc la rapoartele mele, se scuză el.

— Ah, cazul ăla cu mortul din gară. Ați aflat cine e?

Victor dădu ușor din cap.

— Da, nu i-a fost furat nimic, așa că avea actele în portofel. Un anume Mihail Cornel Lupașcu, încercăm să-i găsim rudele.

Dar Paul se înecă de-adevăratelea cu gura de cafea pe care tocmai o sorbise. Se înecă atât de rău încât îi ieși și pe nas și pe gură, revărsându-se pe costumul lui de-o finețe impecabilă.

— Pizda mă-sii, costumul meu.

Victor, nedumerit, rămase în ușă, fără să poată face vreo mișcare.

— Îl știi? Adică pe Lupașcu?…

Paul făcea gesturi disperate în încercarea de-a îndepărta pata.

— Oh, Lupașcu. „Prieten” vechi. Colecționar. Bănuiam de mult că face rost de toate acele lucruri de la niște terchea-berchea pe care-i pune să fure pentru el, dar n-am avut niciodată vreo confirmare.

— Ce fel de lucruri?

Paul renunță să mai curețe pata; oricum nu avea să reușească cu un șervețel umed, asta cu siguranță. Își scoase sacoul, rămânând în cămașa de un galben pai și cravata albastră ce-i atârna de gât.

— Obiecte de artă, dar cel mai rău e că făcea rost de tot felul de documente secrete.

— Ce fel de documente?

— Secrete de stat… ăăă… și știi tu. Uneori istoria mai trebuie modificată… iar el, el știa… Numai că n-am aflat niciodată unde le ascundea.

— Atunci cum de ești sigur că le avea?

Paul rânji, lăsând la vedere o dantură de un alb impecabil.

— Pentru că ținea să ne spună, dacă mă înțelegi.

Victor făcu un pas spre ușă, dar se răzgândi.

— Să ne spună?

Paul înghiți în sec.

— E secret de stat. Nu-ți pot da informații.

— Ok, te-au parașutat de la SRI aici. Ori ai făcut ceva rău, ori urmează să faci.

Nu mai aștepta răspunsul celuilalt. Orice ar fi avut de spus acesta, nu putea fi luat în considerare. Dar măcar știa ceva. Victima sa era luată în vizor de cei de la SRI. Asta însemna probleme și, mai mult de atât, o grămadă de bătaie de cap. Iolanda avea să fie în culmea fericirii. Aleluia!

VI

Dacă Alinuța s-ar fi dus la mama ei și ar fi spus: „mami, mami, mi-am aruncat un ochi…”, sensul ar fi căpătat conotații sadice. M-am trezit cu gândul la bancurile sadice cu Alinuța. Când mi-am aruncat privirea pe raportul lui Blid, aproape că m-a apucat disperarea. Alinuța nu-mi ieșea din cap și nu îmi aminteam să fi existat vreun banc cu ochii. Dar trebuia să existe. Aveam de gând să răscolesc netul, mai târziu, în căutarea unui răspuns. Calculatorul mă anunță cu un „clink” că primisem un nou email de la Victor. Am citit repede tot ceea ce aflase de la noul meu „coleg”. Între timp, și eu aflasem cam tot ce era de aflat despre dragul de Paul Avramescu. Venit de la Moravuri, la fel ca și mine. Doar că, în dosarul lui, se specifica clar că era cu titlu de împrumut la Criminalistică, ceea ce putea să aibă două înțelesuri. Ori căuta un caz anume, ori era pe urmele mele. Nu că prima variantă mi-ar fi plăcut mai mult decât a doua. Un tip de la Moravuri în biroul meu înseamnă probleme.

M-am întins pe canapeaua din living cu ceașca de cafea și Fulg-de-Nea lângă mine. În ultima vreme, Fulg-de-Nea – un pisoi alb, pe care îl găsise fata mea în casă, Carmen, cu vreo doi ani în urmă – se îngrășase tot mai mult. Inițial, pusesem lucrul ăsta pe seama faptului că l-am castrat, apoi n-am mai fost atât de sigură.

Pisoiul s-a întins agale spre mine. Zgomotul făcut de Carmen în bucătărie îi atrase atenția și porni țanțoș într-acolo. Mă minunam cât poate fi de sprinten, cu toate că avea toate acele kilograme în plus. În ultimul timp, problema pisicii mele grase aproape că pusese stăpânire pe toată ființa mea.

Carmen ieși din bucătărie cu un zâmbet larg pe chip.

— Micul dejun e gata.

Jur că uneori aveam impresia că stau într-un hotel de patru stele, cu personal specializat. Mi-am aprins o țigară și i-am făcut semn să dispară, ceea ce a îmbufnat-o.

— Fumezi prea mult. Nu mănânci la timp…

Cam atât despre personalul meu de patru stele.

— Vin în cinci minute, m-am răstit și m-am întors la cafeaua și țigara mea.

Gândul mi-a zburat spre chipeșul meu legist Dragoș Stoian. Uneori, dimineața devreme, simțeam un impuls care mă îndemna să pun repede ceva pe mine și să alerg spre el. Aș fi vrut să-l văd măcar preț de o clipă, dar, apoi, îmi dădeam seama că aș fi fost mult prea penibilă. Așa că îmi îngropam pornirile animalice și, de obicei, îmi mai aprindeam o țigară. Nu știam ce avea să se întâmple dacă mă vâram în patul lui. Ori aveam să rămân lipită de el până la epuizare, ori aveam să mă plictisesc în mai puțin de o lună. Ambele variante mi se păreau tragice. Și, la cum mă cunoșteam, nu prea exista o cale de mijloc.

M-am hotărât în sinea mea să las lucrurile să curgă de la sine. Indiferent că aveam sau nu să-i ajung în pat, nu trebuia să mă grăbesc. Pentru prima oară în viață, voiam să fac lucrurile pas cu pas.

Alarma telefonului m-a readus cu fundul la loc, pe canapeaua din sufragerie. Am stins țigara și am pornit spre bucătărie. Aveam o crimă, care era destul de ciudățică și un coleg nou pe care îmi pusesem în cap să-l alerg de colo-colo, până nu mai avea să știe de capul lui. O nouă Iolanda era acum în oraș. Una mai sadică. Și iar revin la Alinuța, noroc că micul dejun pe care mi-l pusese în față Carmen mă scoase repede din starea sadico-depresivă, ducându-mă, mai degrabă, spre una meditativă.

★★★

Când își ținea gura închisă, Paul Avramescu, chiar părea un tip simpatic. L-am urmărit un timp cu coada ochiului. Avea ceva plăcut și, totodată, misterios. Bine, nu mă gândesc la misterios în sensul bun. Adică nu e nici vreun Johnny Depp, sau Banderas, ci, mai degrabă un fel de demon ademenitor. L-am lăsat să-și facă numărul în fața lui Mihai. Să-i explice tot ce știa despre măreața familie Lupașcu. Despre cum, încă din timpul regimului comunist, Mihail Lupașcu fusese pus sub observație. Serviciile secrete nu-și permiseseră niciodată să-l scape din vedere, dar cu toate astea, bărbatul fusese mereu cu un pas înaintea lor.

— Să înțeleg, am spus plictisită, că gagiul și-a cam bătut joc de voi.

Șase perechi de ochi s-au îndreptat spre mine. Dar numai lui Victor i se părea distractiv.

— Lala, mă apostrofă Mihai. Încearcă să vezi esențialul.

— Îl văd, am spus, ridicându-mă de pe scaun și începând să mă plimb în jurul mesei. Masa din sala de ședințe e rotundă. Cred că e o chestie psihologică pe care eu, până acum, n-am descoperit-o. Aproape în toate sălile de ședințe există mese rotunde. Să dea impresia de egalitate? Aiurea. Întotdeauna e unul care țipă mai tare și spune clar, fără cuvinte, desigur: „Eu sunt șeful și fac ceva pe părerile voastre”. E tipic românesc. Sigur, Mihai nu e tipic românesc și la el aș înțelege dacă ar fi ales masa pentru a ne da și nouă, moluștelor, impresia că suntem egalii lui. Doar că, în afară de mine, nu se simțise nimeni vreodată egalul lui Mihai. Acum, ce să zic, eu am un ego mult prea puternic.

— Ăăă… ce spuneam? A, da. Văd esențialul, șefu’. Amărâții ăștia de la servicii se chinuie de o grămăjoară bună de ani să pună mâna pe Lupașcu, colecționarul. Dar el, pur și simplu, nu se lasă pus la zid. A avut mereu artefactele la vedere, dar nu și documentele secretizate. Și de aici pot trage câteva concluzii.

M-am oprit brusc, privindu-i pe fiecare în ochi, pentru a crea un efect dramatic. Bine, Mihai și Victor știau deja poanta, dar, cu toate astea, nu mă mai săturam s-o fac. Mihai și-a dat ochii peste cap și mi-a făcut semn să continui.

— Unu! am strigat Nea Caisă ăsta doar a făcut mișto de servicii…

— Lala, oftă Mihai, poți folosi și tu un limbaj mai uman?

— Corect! I-a luat la bâză pe fraierii de la servicii, dându-le de înțeles că ar avea acele date, dar chix, nu le avea.

Mihai mai avea puțin și făcea un atac de apoplexie. Victor mustăcea pe sub nări, iar Paul mă privea de parcă atunci aș fi scăpat de la nebuni. Am tras aer în piept, mi-am aprins o țigară și m-am sprijinit de fereastră. Mihai dădu să-mi arate semnul cu „Fumatul interzis!”, dar s-a lăsat păgubaș. Așa că am continuat.

— Doi: serviciile reușesc, sigur, sub acoperire, să negocieze vânzarea vreunui document. Omul inițial e de acord, apoi se răzgândește, dar i se face felul. Sau trei: cineva care știa de „comoara” ascunsă s-a gândit să-l reducă la tăcere pentru a-i rămâne lui tot. Sau, pur și

simplu, cineva a vrut să-l sperie, dar el a făcut infarct înainte să holbeze bine ochii și să râdă de gluma nesărată.

Paul zâmbi în cele din urmă.

— Cam la ceva de genul ne-am gândit și noi.

— Împreuna sau separat?

Mihai îmi aruncă o privire ucigătoare, dar am continuat să zâmbesc candid ca o fecioară în zi sfântă.

— Oricum, spuse Paul, prima variantă iese din discuție. Serviciile nu s-au gândit niciodată să negocieze cu…

— Hai fi serios! Ați așteptat atâta timp să facă o greșeală pe care n-a făcut-o, așa că pur și simplu ați luat-o razna. Moșul v-a făcut K.O. chiar și după ce a murit. Ce o să faceți acum? Organizați o vânătoare de comori?

Victor își drese glasul.

— Vom merge la casa lui din Primăverii.

— Aha, am zis apatică. Ca să vezi. Și o să faceți ce? Cereți mandat de percheziție pentru asta?

Mihai intră în discuție.

— Trebuie, mai întâi, să aflăm dacă familia are idee despre toate lucrurile astea.

De ce sunt bărbații tâmpiți? Ce e cu Mihai? Când știe familia ceva? Familia… Iar dacă ar ști, ar fi și mai rău. Pentru că de teamă n-ar mai scoate nici un sunet.

M-aș fi lăsat păgubașă dacă eu cu Victor nu urma să mergem la casa din Primăverii.

— Și „Pol” de ce nu vine?

— Nu lucrează la caz, îmi răspunse sec Mihai.

— Și atunci de ce ne jucăm cu el?

Dar nu se mai chinui nimeni să-mi răspundă.

★★★

Am oprit în fața casei. În timp ce Victor suna la poartă, eu mi-am strâns părul uitându-mă în oglinda retrovizoare. Îmi stătea interesant brunetă, dar preferam, mai ales pe nenorocitele astea de călduri, să-l țin strâns deasupra capului. Lucru care-mi mai plăcea dintr-un motiv: îmi scotea în evidență ochii de un verde smarald. De obicei oamenii rămâneau ca hipnotizați. Iar eu, ei da, mă aflam din nou în centrul Universului.

Poarta s-a deschis cu un clic și am pătruns pe aleea îngustă. Am numărat fix șase pași până la ușa care ne-a fost deschisă de o bătrânică cu păr șaten și cu șuvițe albe.

— Sunteți hoți?

Părea îngrijorată, terifiată.

Aș fi vrut să-i răspund: „O, da, sigur, și ne-am gândit să vă întrebăm frumos dacă putem fura ce nu vă mai trebuie”. În schimb, am spus doar:

— Suntem de la poliție.

Ușa se deschise larg, lăsându-mă să văd o femeie destul de înaltă, slabă, cu mâini firave și pline de riduri. Avea ochii ca niște mărgele mici de culoare gri spre negru. M-am prezentat, dar ea nu spuse nimic, doar mă studie din cap până-n picioare.

Ai zice că sunt capabilă să mă port cu nebunii, ținând cont că am trăit toată viața cu o mamă schizofrenică, pe care și acum o vizitam o dată pe săptămână. O mamă care-mi făcuse viața un iad. Sigur, dacă mai pun la socoteală și orele mele de terapie și faptul că am cunoscut mai mulți psihologi și psihiatri la viața mea decât bărbați, ei, da, sigur, oricine ar spune că lângă un nebun e mediul meu. Doar că, pe nebunul ăsta nu știam de unde să-l apuc. Însă celălalt glas femeiesc mi-a readus liniștea sufletească.

— Alexandra! Cine e?

Femeia întoarse capul spre holul larg, dar slab luminat, ridică din umeri și spuse candidă:

— Nu știu.

Mi-am încrucișat privirea cu a lui Victor pentru o clipă. Atât, o clipă care a spus totul. Apoi am auzit pași îndreptându-se spre noi. Aș fi vrut să fac o glumă tâmpită, să-i sar în brațe lui Victor și să strig fericită, ca în peliculele alea de doi bani: „Vom scăpa de nebună”, dar sigur că n-am făcut o. În schimb, în următoarele câteva secunde, am rămas cu gura căscată. Noroc că nu sunt lupul din desene animate, că aș fi urlat ca turbata. În fața noastră apăruse o arătare, vorba nu știu cui. Numai că una superbă. La vreun metru optzeci, cu niște picioare până-n gât, cu sâni fermi și mari, cu păr blond, lung și cârlionțat ce-i cădea pe umeri în avalanșe și cu o piele de un alb imaculat. O, Doamne, zi-mi că-i lesbiană!

Ne-am prezentat, mai întâi eu și apoi Victor. Blonda o dădu ușor la o parte pe nebuna de Alexandra.

— S-a întâmplat ceva?

Avea glas mieros, de pițipoancă neșlefuită, dar zău dacă-mi păsa.

— Am putea intra? am întrebat.

Femeia s-a panicat imediat.

— O, Doamne, s-a întâmplat ceva cu vreunul dintre copii?

Copii, hmm, o partidă de sex sper că nu-i implică și pe ei. Dar în timp ce eu gândeam murdar, Victor reuși s-o liniștească și să o asigure că pruncii, din câte știam noi, erau bine.

Am intrat în living, care era imediat în dreapta holului. O cameră mare, albă, cu multe lucruri albe, canapele, pian, covorașe și huse pentru canapele albe și lățoase. Alexandra se trânti pe unul dintre fotolii uitându-se când la mine, când la Victor cu interes sporit.

— Și cine sunteți?

Eu nu aveam de gând să-mi răcesc gura de pomană; într-un sfert de oră ar fi luat-o de la capăt. Dar colegul meu, cu singurul neuron neafectat de căldură, începu să-i explice cine, ce și cum. Timp în care blonda ne făcu și ne aduse câte o cafea. Își scoase pachetul de țigări, îndemnându-mă și pe mine să procedez la fel. Apoi ne-am așezat față în față. Eu cu Victor pe canapea și ea pe fotoliu.

— Cine sunteți? am întrebat-o.

— Vai, ce zăpăcită, roși ea, devenind dintr-o dată trandafirie. Mă numesc Mirabela Lupașcu, sunt cumnata lui Mihail. Știți, proprietarul casei.

— Și soțul dumneavoastră?

Își lăsă mâinile pe lângă corp și se afundă în fotoliu.

— Marin a murit în nouăzeci și nouă.

Am dat din cap în semn de înțelegere.

— Și locuiți aici?

— Da, împreună cu copiii și cu Alexandra. Ea e sora cea mică a lui Mihail. A avut un accident pe la douăzeci de ani și de atunci trebuie să avem mai multă grijă de ea.

— Nu sunt nebună, ripostă femeia.

Mirabela îi zâmbi și-i atinse mâna.

— Nu a spus nimeni așa ceva, Alexandra.

— De ce a venit poliția? se îmbufnă Alexandra.

— Vom afla imediat, draga mea.

Mirabela își afundă privirea aceea albastră într-a mea, rugându-mă să nu o mai chinui.

— Înainte de toate, aș vrea să vă întreb ceva, doamnă Lupașcu.

Ambele femei își îndreptară atenția asupra mea.

— De când n-a mai venit domnul Lupașcu acasă?

Alexandra își miji ochii și începu să urle:

— E mort?! E mort?! E mort?!

După cinci minute, am fost nevoiți să renunțăm, îngăduindu-i Mirabelei s-o scoată din cameră pentru a o liniști. Când se reîntoarse, era toată răvășită.

— Vă rog, spuneți-mi, are dreptate?

— Așa e, mărturisi Victor.

Mirabela se cufundă în fotoliu. Suspinele ei ușoare împânziră toată camera. Cu toate astea, nici o lacrimă nu îi pătă obrazul perfect.

— Oh, bietul Mihail, ce a pățit?

— A fost ucis, am spus. De aceea ne aflăm aici.

Femeia a pus mâna la gură, scăpând un țipăt scurt. Însă nu i-am dat timp pentru o scenă. Eu sunt actrița principală.

— Așadar, de când n-a mai venit acasă?

Starea de șoc îi trecu aproape instantaneu. Se gândi o clipă și apoi răspunse:

— De vreo trei zile.

— Și nu v-ați îngrijorat?

Părea nedumerită.

— De ce? Uneori lipsește și cu săptămânile, dar se întoarce întotdeauna.

I-am mai pus câteva întrebări de rutină, am cerut adresele celorlalte rude, dar, spre surprinderea mea, am aflat că și cealaltă soră, cu soț, copii, purcel și cățel se mutaseră acolo de vreun an. Acum erau în concediu, urmau să se întoarcă a doua zi. Am decis că e mai bine să aștept reuniunea de familie. Când să ies pe ușă, am întrebat-o:

— Nu sunteți curioasă de felul în care a murit?

Parcă atunci și-a adus aminte de asta.

— Oh, păi nu mi-ați spus?

Am oftat și am plecat cu Victor după mine. M-am urcat la volan și mi-am făcut o cruce mare.

— Crezi că e vinovată?

— De prostie acută, dar nu o putem aresta pentru asta.

Am zâmbit amândoi.

★★★

La prânz, imediat ce l-am trimis pe Victor acasă să se odihnească, rămasă singură la restaurantul din josul

străzii, i-am trimis un SMS lui Dragoș.

„Aș vrea să te văd în seara asta…” Atât am putut scrie. Am dat send și am așteptat. Răspunsul a sosit aproape instantaneu.

„Îți e dor de mine?”

Am zâmbit.

„Nu îți poți da seama decât dacă ne întâlnim.”

„De acord. La 20:00, la mine. Gătesc eu.”

Deja sângele începea să-mi clocotească.

VII

Iulie 1978, București

Îl sunase Gigi Ardelean cu vreo trei ore în urmă. Nu era acasă, dar fata care îi ajuta în casă îi transmisese imediat mesajul. Gigi îl aștepta la „Carul cu bere”. Mama auzise totul din living. Ținea o carte în mână, pe care doar se prefăcea că o citește. Ori de câte ori se întorcea Mihail acasă, știa că trebuie să tragă cu urechea ca să afle ceva. Îi făcuse rost de un post de profesor la o școală generală din apropiere, dar lucrul ăsta părea să nu-l țină departe de necazuri și de prietenii lui cu fețe dubioase care se tot plimbau prin Primăverii în speranța de-a sta de vorbă cu el.

Ecaterina, mama, încercase să-i explice de mii de ori că nu e bine ce face, chiar dacă ea habar nu avea ce face el cu adevărat. Își expunea familia, iar vremurile erau așa cum erau. Și așa bietul Andrei, tatăl, era tot timpul chemat la secție să dea declarații. De ce nu înțelegea că ar fi fost mai bine să rămână la catedră, să se însoare și să-și vadă de treabă?

— Ai douăzeci și cinci de ani, Mihail. Anca e fată bună. De ce nu-ți întemeiezi tu o familie ca tot omul?

Într-adevăr, Anca era o fată bună și Mihail o plăcea cu adevărat. Numai că era mult mai atras de Amalia, femeia care-l chema la ea seară de seară. Îl dezmierda, îl iubea și-i arăta cât de bărbat este. Anca nu era așa. Ea se trăgea dintr-o familie bună, era educată, făcuse ceva școli la Paris până când părinții fuseseră nevoiți s-o aducă în țară. Era interzis să faci studii în străinătate, să vorbești cu străinii sau să cunoști vreunul. Telefoanele erau ascultate. Oamenii erau urmăriți. Străinii care intrau în țară erau supravegheați la secundă. Dar pentru Anca nu fusese o tragedie. Terminase facultatea în România și ocupase imediat un post de inginer la uzina Dacia. Făcea naveta București-Mioveni, de luni până sâmbătă. Pleca la patru dimineața și se întorcea la ora optsprezece. Și îi plăcea ceea ce făcea. Era încântată și nu vorbea decât despre asta. Despre motoarele Daciilor, despre caroserii și alte minuni pe care Mihail nu le putea înțelege.

Anca era și frumoasă. Avea o oarecare blândețe. Era blondă, cârlionțată. Fața lunguiață îi era încadrată de buclele care-i cădeau neglijent, scoțându-i în evidență ochii de un verde nefiresc. Avea buze palide, dar cărnoase, tocmai bune de sărutat, și un nas mic care completa perfect tabloul feței. Înaltă, zveltă, cu puțină carne pe coapse. Carne ce-i stârnea imaginația lui Mihail. Dar, de doi ani, doar cu imaginația rămăsese. Abia dacă se sărutaseră de câteva ori. Și totul fusese atât de timid, iar, cu timpul, atât de plictisitor. Și nu era numai asta. Anca nu înțelegea nimic din istorie. Nici măcar nu pricepea că, zi de zi, participă activ la ea. Nu înțelegea de ce el e atât de obsedat de manuscrise vechi și alte obiecte care nici măcar nu aparțineau României. Amalia înțelegea și-l făcea să se simtă bărbat. Dar Amalia era prostituată, iar mama sa ar fi murit pe loc numai dacă ar fi bănuit că el frecventează o astfel de femeie.

Înainte să iasă din casă, mama îi strigă:

— Vino repede acasă. Gigi e o piază rea.

N-avea de gând s-o asculte. Chiar și ea știa că-și răcește gura de pomană, doar că era datoria ei de mamă să-l avertizeze. Doar atât mai putea face.

Coborî grăbit pe Lipscani și-și îndreptă privirea spre „Carul cu bere”. Era cumplit de cald. O altă vară caniculară. Tot o astfel de vară fusese și cea din ’76. Ultima vară în care grupul acela de intelectuali își mai făcuse apariția. De atunci nu-i mai văzuse pe ceilalți. Uneori îl mai zărise pe Andrei. O dată se întâlnise cu Vasile, dar atât. Doar cu Gigi ținuse legătura. Chiar și după ce pericolul trecuse, ceilalți fuseseră prea speriați pentru a mai relua întâlnirile. Chiar și el era speriat, își dădu seama. De atunci nu avusese curajul să deschidă documentul. Ar fi vrut să aibă curajul s-o facă, dar, până una alta, el nu era un luptător, ci un simplu intelectual.

Se opri o clipă și studie afișul cu litere înnegrite de pe un stâlp. Cristian Vasile cânta la Vulpea Roșie. Avea să o ducă pe Amalia acolo după ce termina cu Gigi. Era singura modalitate de-a uita că predă o istorie mincinoasă, impusă, care nu-i făcea niciun fel de plăcere. Sigur, afișul acela era o înșelătorie. Cristian Vasile nu mai cânta din ’45, de când își turnase terebentină pe gât, doar că mai erau câte unii cărora le plăcea să pună paie pe foc. Sigur, la Vulpea Roșie mai erau și alți artiști buni.

Văzu mâna ridicându-se în aer și făcându-i semn. O fracțiune de secundă, soarele îi intră în ochi și i se reflectă în ochelari, lăsând în urmă o imagine aproape demonică. Dar își reveni imediat și se îndreptă spre Gigi. Se așeză, lăsând pălăria pe colțul mesei.

— Ți-am comandat un țap cu două ore în urmă, dar l-am dat pe gât.

Își comandă singur o bere.

— Ce-i așa important?

Gigi zâmbi mânzește.

— Te duci la Cristian Vasile cu Amalia?

Spiritul de observație al amicului lui încă îl lua prin surprindere.

— Mă bate gândul. Bietul Vasile…

— O femeie frumoasă, un vin rece, muzică bună. Eu aș duce-o la Zavaidoc.

— E mort, prietene.

— Și mort cântă mai bine decât Vasile. Ah, dar Vasile nu mai are corzi vocale.

Mihail zâmbi.

— S-o duc la mormântul lui?

— Da, și roagă-te să vrea să-ți cânte.

Râseră. Dar Mihail cunoștea râsul ăla al lui Gigi. Avea să-i spună ceva important, iar el nu trebuia să facă caz de asta.

Gigi rămase așa, cu o grimasă pe buze, ca și cum încă ar mai fi râs de o glumă bună. Dar dinții îi erau încleștați. Șopti abia perceptibil:

— A fugit Pacepa, bă.

Mihail aproape că scăpă halba de bere din mână. Dar își reveni repede în simțiri și dădu ușor din cap.

— Ești sigur, mă?

Gigi privi spre două tinere frumoase care-și făceau loc printre trecători.

— Al dracului de sigur. De două zile. E lovitură de stat. Acum va fi mai rău decât înainte. Fă totul să dispară.

Băură și schimbară subiectul. Era periculos să vorbească despre asta chiar și între patru ochi. Pereții aveau urechi, iar cei din jurul tău nu erau niciodată ceea ce păreau. Femeile, muzica și băutura rămaseră principalele subiecte de discuție. După două ore se ridicară ținându-se unul de celălalt.

— Cum faci de afli toate astea? aproape că suspină Mihail.

— Nu te da în stambă. Încearcă să fii natural. Și scapă de tot.

Asta și făcu în următoarele ore. Uitase de Cristian Vasile și de Amalia. Uitase de mormântul lui Zavaidoc. Tot ce-i trecea prin cap era faptul că Ion Mihai Pacepa fugise și că Ceaușescu avea să înnebunească dacă nu o făcuse deja. Trebuia să-și acopere urmele. Să rămână în umbră. Să pară un mediocru și să nu iasă în evidență. În seara aceea, la cină, le dădu vestea:

— Mamă, tată, am de gând s-o cer pe Anca de nevastă și să mă așez la casa mea.

Dar asudase ca într-o saună gândindu-se la ceea ce se va întâmpla. Orice ar fi visat el că va face, trebuia să mai aștepte.

VIII

August, 2011, București

— S-a întâmplat ceva?

Glasul lui m-a adus din nou cu picioarele pe pământ. M-am oprit din gândit. Adică din a mă gândi la Lupașcu și la situația ușor ciudată în care se învârtea cazul. Totul era confuz. Știu, simplitatea e genială. Dacă n-aș încurca atât ițele în mintea mea, cred că totul ar fi mult mai clar. Dar nu sunt în stare. Am impresia că fac tot posibilul pentru a încurca lucrurile. Așa gândesc eu.

I-am zâmbit larg, negând din cap, iar el, fără să insiste, s-a întors la tigaia pe care o mânuia ca un profesionist.

Avea un apartament mare, de burlac. Cu doar două încăperi ferite de priviri, baia și dormitorul. Restul era compus dintr-o singură cameră care părea de dimensiuni uriașe. Ajunsesem cu o oră în urmă și îl surprinsesem gătind. M-am așezat în fața barului care delimita livingul de bucătărie, pe un scaun roșu. Am rămas privindu-l și apoi m-am pierdut în gânduri.

Dintr-o dată, m-am simțit obosită. Dornică de-a pleca departe. Departe de toată nebunia. Aproape că începeam să nu mă recunosc. Eu, care nu voiam să plec niciunde. Eu, care trăiam pentru poliție.

— E ciudat, spuse Dragoș.

Am luat paharul și am sorbit din vinul delicios.

— Ce?

— Valer Stoian, a spus timid.

Am înghițit cu noduri, holbându-mă la el ca trăsnită. Privirea mi-a devenit ca de gheață, iar între noi parcă s-a creat o gaură neagră.

— De unde…?

Dar n-am reușit să zic mai mult. Oare fiecare om care intra cât de cât în viața mea încerca să-mi citească dosarul? Sigur, pentru Dragoș nu era greu. Era și el un fel de doctor până la urmă. Chiar dacă scormonea în măruntaiele oamenilor ca o ghicitoare în cărțile de tarot, tot doctor se numea. Și, desigur, avea acces la alți doctori, inclusiv la psihiatri. Dar ei nu erau obligați oare să păstreze confidențialitatea?

— Dragoș, ce mama dracului?

Îmi dădeam seama că sărisem de pe scaun. Rochia de mătase s-a mulat pe mine într-un fel care-mi aducea aminte de o strangulare, iar ochii aproape că mi-au ieșit din orbite.

— Hei, calmează-te. Toată poliția și toți medicii legiști au aflat acum trei ani de Valer Stoian. Mi se pare ciudat, doar dintr-un singur punct de vedere…

— Numele de familie, am zis.

Eram derutată, speriată chiar. Nimeni nu mai pomenise demult de Valer. Nu-mi mai apărea în vise de când aflasem cine-l ucisese și nici nu mai aveam depresii din pricina asta. Valer fusese singurul bărbat de pe lume cu care mi-aș fi dorit să mă căsătoresc. Și fusesem atât de aproape de-a face pasul. Apoi, totul se dusese de râpă.

— Nu înțeleg ce insinuezi.

— Nu insinuez nimic, s-a apărat Dragoș.

Știam că în felul lui era sincer. Intrigat și sincer.

— Nu sunt cu tine aici pentru că mi-ai aminti de el. Pentru Dumnezeu, bărbații sunt așa niște cretini!

Mi-am luat poșeta și am luat-o spre ușă, dar el mi-a tăiat calea.

— Hei, iartă-mă, n-am vrut să sune așa…

— Ca și cum m-aș folosi de faptul că te cheamă Stoian pentru a-mi împlini golul? Mediocrule, golul ăla nu mai există, iar tu ești… Dumnezeule, ești atât de bărbat!

M-am strecurat pe lângă el și am ieșit în stradă. La fix ca să prind primii stropi de ploaie.

★★★

Victor apucase să mă sune și să-mi spună că e urgent. Apoi un tunet a despicat cerul în zece și rețeaua de telefonie mobilă, a picat. M-am urcat în Honda, udă până la piele, pornind către secție. M-am uitat în oglinda retrovizoare înainte de a coborî din mașină și a intra în clădire. Părul mi se lipise de cap și de obraji, iar rimelul mi se scursese pe ochi. Nu am încercat să-l îndepărtez. Părul negru și rimelul întins mă făceau să arăt mai bine decât de obicei. Sau, cel puțin, se potriveau cu starea mea de spirit. Rochia subțire de mătase era acum lipită de fiecare fibră a corpului meu. Eram conștientă că lenjeria intimă se contura perfect, lăsând frâu liber imaginației

bărbătești febrile. Dar nici de asta nu m-am sinchisit. Am scos Coltul de sub scaunul șoferului și l-am îndesat în gentuța mică în care mai țineam pachetul de țigări și cheile de acasă. Am sărit din mașină și din doi pași am fost la ușă. Ofițerul de serviciu s-a uitat lung după mine dar, imediat ce a zărit că întorc privirea spre el, a întors capul, în altă parte. Am trecut de biroul de plângeri și am pornit pe coridorul îngust dintre birourile ca niște compartimente de tren ca să ajung în capăt, la al meu.

Lumina era aprinsă. Atunci mi-am amintit de Paul Avramescu și de faptul că-mi ocupase jumătate din încăpere. Așa că m-am îndreptat spre biroul lui Blid. Dacă era ceva ce nu voiam sub nicio formă, acel lucru era să-l văd pe Paul cu zâmbetul ăla mișelesc al lui.

Blid părea nervos. Am închis ușa în urma mea și i-am cerut un pahar cu whisky. M-a studiat din cap până-n picioare, fără privirea obraznică tipică unui bărbat.

— Îți aduc geaca mea. O să răcești.

A intrat în vestiarul mic și mi-a aruncat o haină de trening de un roșu pal, pe care am acceptat-o cu plăcere. Am pus-o pe mine, rugându-mă să nu mai tremur ca o vargă.

— A mers prost?

Știam că se referă la întâlnire.

— Oarecum. Dar mai bine decât altele.

— Avem o problemă, schimbă el subiectul.

Am oftat și m-am așezat, sorbind din paharul meu de whisky. Băutura era tare și, în scurt timp, am început să mă încălzesc. Victor a așteptat până mi-am aprins țigara, apoi a spus:

— Am găsit cadavrul unui copil de zece, doisprezece ani într-un tomberon din Militari. N-am reușit să-l identificăm. E desfigurat. Fața i-a fost pur și simplu smulsă, la fel și degetele. Ceea ce mi se pare incredibil e faptul că până și dinții i-au fost scoși și nu unul câte unul.

I-am cerut să repete.

— Incredibil. Au înlăturat orice dovadă a existenței lui.

— E un copil, nu avea cum să fie în bazele poliției.

— Ești sigur?

M-a privit absent sau ca pe o nebună, nu știam sigur.

— Lala, nu are mai mult de…

— Știu, dar asta nu înseamnă nimic. Copilul ăsta ar fi putut fi arestat pentru furt, de exemplu.

A căzut pe gânduri, apoi, ca și cum copilul n-ar fi existat, a spus:

— Am nevoie de o pauză. Mâine vreau să-l văd pe tata. E tot mai rău.

Mi-am dat seama că problemele personale îl copleșeau. Chiar dacă nu vorbea niciodată despre el, știam că are un tată bolnav de Alzheimer. În plus, eram conștientă că undeva trebuie să existe o viață personală. El, totuși, nu era ca mine.

— Sigur, am spus.

— Mâine se vor reuni cei din familia Lupașcu.

— Mă duc eu, am spus.

— Am trimis copilul la morgă. Dragoș se va ocupa de el la prima oră.

Aproape că am înghițit în sec auzindu-i numele.

— Ne ocupăm de ambele cazuri?

— Mihai a zis că suntem cei mai buni.

— Da, dar Mihai a uitat că mai avem nevoie și de somn, și de mâncare și de alte lucruri lumești.

A zâmbit.

— Hei, ai un nou coleg pe care-l poți pune la muncă.

M-am încruntat atât de rău că aproape mă durea pielea.

— Da, apropo de el – ce dracului face la ora asta?

— Cred că ai putea să-l întrebi chiar tu.

Paul Avramescu, în costumul lui perfect, cu tenul lui perfect și zâmbetul strălucitor, a intrat chiar atunci peste noi. Avea o stăpânire de sine de invidiat. Cel puțin, eu îl invidiam. Aș fi vrut, desigur, când aveam să fiu mare, să fiu exact ca el.

— Am o veste…

Și ochii i-au căzut asupra mea. Sigur, nu putea să vadă de la mijloc în sus, dar, presupun, picioarele mele învăluite în mătasea maronie i-au atras oricum atenția.

— Măi, măi, și cei care ziceau că nu ai fi femeie…

Ne-am înfruntat din priviri. Nicio clipă nu a renunțat la zâmbetul ăla pervers. Așa că mi-am desfăcut ușor picioarele.

— Vrei să te convingi?

Era rândul meu să zâmbesc candid, ca o balerină după finalul primului act, și al lui să facă o grimasă.

— Oh, pisoiaș mic, te-ai speriat? N-ai mai atins niciodată…

— Termină, mi-a cerut el.

— Să nu-mi spui că ești pudic. Sau poate nu mai face față cârligul?

— Eu îți făceam un compliment, tu ești…

— Hai, lasă-mă, un compliment cu balele curgându-ți. Așadar, ce veste ai? N-ai făcut niciodată sex și vrei să ne împărtășești?

Victor a pufnit în râs.

— Pentru Dumnezeu! aproape că a țipat Paul, fiind prima oară când își ieșea din fire. Voiam doar să spun că arăți bine.

— Asta știu. Vestea?

A tras aer în piept.

— Am descoperit ceva.

— Asta înseamnă că nu freci menta degeaba în biroul meu.

A încercat să mă ignore.

— Am dat câteva telefoane și am aflat că Mihail Lupașcu a fost implicat într-un caz de crimă în 1982. Dar nu au putut dovedi nimic. Și, oricum, taică-su, care-l scotea tot timpul din belele, a făcut-o și de data asta.

— Ce hram purta taică-su? s-a interesat Blid.

— Era doctor în istorie, la fel ca fiul. Dar, în același timp, era colonel. Avea relații strânse cu Securitatea. Mihail l-a băgat de multe ori în belele, dar, se pare, bătrânul Andrei Lupașcu era destul de apropiat de mai marii vremii pentru a recurge la favoruri personale.

— S-ar putea ca puștiul, Mihail, am zis eu, să nu fi fost de partea regimului.

— Așa e, confirmă Paul. Nu a fost. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Ba da, graure, am spus. Asta înseamnă totul.

Mi-am luat geanta și am pornit spre ușă. Înainte de-a ieși, m-am adresat lui Blid:

— Fă ce trebuie să faci, ne vedem când e totul în regulă.

Apoi mi-am luat tălpășița.

IX

Nu se duse direct la azilul unde era internat Vasile Ion Blid. Mai întâi ținuse să treacă pe la Dragoș. Acesta îi lăsase un mesaj că terminase autopsia. Nu dădea de Iolanda și ar fi vrut să vorbească măcar cu el. Victor se gândi că ceva mersese prost între Lala și Dragoș, așa că ea nu voia să-l vadă. Cu toate că nu-i stătea deloc în caracter. Chiar dacă pe plan personal totul mergea prost, Lala nu lăsa să-i fie afectată munca. Probabil că Dragoș urma să-și dorească să n-o mai vadă niciodată în preajmă sau să se fi purtat mai cu mănuși, dar asta nu însemna că ea dădea bir cu fugiții. Oricum, nu avea mare lucru de făcut până la ora zece când avea de gând să-și viziteze tatăl. Iar curiozitatea îl măcina. Un copil ucis într-un mod atât de barbar era aproape de neconceput.

Intră în biroul lui Dragoș. Nu-i plăcea să meargă la morgă, să vadă cadavrele și să i se explice pe viu. Prefera varianta prescurtată și pe înțelesul lui. Participase de câteva ori la niște autopsii și nu se simțise nici mai puternic, nici mai important; din contră. Era mai mic și mai frustrat de ceea ce i se întâmpla. Nu suporta să vadă cum trupul unui om e măcelărit, chiar dacă scopul era unul nobil.

Dragoș apăru în mai puțin de un minut. Avea ochii injectați. Probabil că avusese o noapte albă și o dimineață solicitantă. Și încă mai avea mult de stat în serviciu. Chipul îi era mai întunecat ca niciodată. Victor nu-l văzuse de prea multe ori, dar ori de câte ori îi ieșise în cale, pur și simplu radia. Acum părea că nu mai are putere. De parcă cineva îi supsese toată vlaga. Brusc, Victor se simți mai mohorât.

— Ia loc, îl îndemnă Dragoș. Nu te-aș fi chemat dacă partenera ta ar fi binevoit să-mi răspundă. I-am dat zeci de mesa…, dar se opri.

Roși ușor și, pentru a-și alunga stânjeneala, făcu un semn din mână care sugera că nu contează.

Se așeză și el în fața lui Victor. Semnă câteva acte și trecu la subiect.

— Din câte-mi dau seama, ori a fugit de la o casă de copii, ori a fost abandonat și trăia pe străzi, ori cerșea în folosul părinților. Era anemic. Ultima masă a luat-o acum

două zile, și aceea stricată. Probabil de prin gunoaie. Prezenta niște vânătăi mai vechi la nivelul abdomenului și al coastelor. A avut mâna dreaptă fracturată de curând, iar osul i s-a sudat greșit. Fața i-a fost îndepărtată cu un fel de cuter și cu puțin acid clorhidric, nu prea mult, pentru a nu distruge țesutul. Dinții i-au fost înlăturați cu un patent, din câte îmi dau seama. N-a lăsat niciun fel de urmă de rugină, iar degetele puteau să-i fie tăiate ori cu un cuțit bine ascuțit, ori cu un fierăstrău. Mai mult nu-ți pot spune.

— De ce ar face cineva așa ceva?

Dragoș își lăsă capul să-i cadă în palme.

— Nu e cel mai grav caz pe care l-am văzut.

— Vrei să spui că ai văzut și mai rele?

Ridică privirea și o fixă în cea a lui Victor.

— Da, acum șase ani. Găseam tot timpul copii morți, cusuți de la gât până la buric. Când îi deschideam, organele lipseau cu desăvârșire.

— Oh, am auzit. Cazul a fost în Moldova. Traficanți de organe.

— Exact. Ceva mai cutremurător am crezut că n-o să mai văd în viața mea. Dar, de la caz, la caz, îmi tot repet asta și mă tot înșel. Mintea umană e departe de-a fi vreodată deslușită.

— Să înțeleg că nu e nicio altă urmă.

Negă, nefericit, din priviri.

— Nu, iar cei de la laboratoare mi-au spus că a lucrat al dracului de curat.

— Da, spuse Blid, în timp ce se ridica. Nimic la locul crimei, nimic pe cadavru. Un tip al dracului de bine pus la punct.

Își strânseră mâinile și Victor ieși în soarele dogoritor al dimineții. Dacă n-ar fi fost cele câteva bălți, n-ar mai fi rămas niciun indiciu al furtunii de noaptea trecută. Imediat ce-i veni cuvântul „furtună” în minte, se gândi la Lala. Așa era și ea, când vijelioasă, când calmă. Oare ce-o fi pățit?

★★★

Vasile stătea în parcul azilului. Era singur. Pe scaunul lui cu rotile, împins de o asistentă roșcată, corpolentă. Vasile nu era invalid, dar toată viața îi fusese greu să se miște din pricina greutății. Acum era slab și

pricăjit, dar mușchii picioarelor nu-l mai țineau. Nu aveau cum. Picioarele alea nu prea fuseseră obișnuite cu mersul. Asistenta îl văzu pe Victor și se îndepărtă. Victor se așeză pe banca de lângă tatăl său și îi întinse o carte.

— Cea mai recentă cu Lincoln Rhyme, îi zâmbi.

Vasile luă cartea fără să-l privească. O frunzări, mirosi paginile după care și-o așeză în poală, pe pătura care îi ținea de cald.

— E frig, spuse el. E tot timpul frig. Și umezeala îmi torturează oasele.

Sigur că nu era frig. Din contră, la ora zece erau deja treizeci de grade. Termometrele săreau în aer. Dar lui îi era frig.

— Tată…

— Șșșt, a fost și mă-ta pe-aici. Zicea că se duce să-ți facă curat și ceva de mâncare. Ești trist și nu mănânci cum trebuie. De ce, Victore? Ce te supără?

Victor îl privi cu groază. Mama lui era moartă din 1994. Vasile mai spunea uneori că-l vizita, asta nu-l speria. Ceea ce îl îngrozea era faptul că mama lui, moartă și îngropată, îi ghicea întotdeauna stările de spirit.

Nu, nu poate fi așa, gândi Victor. E doar o întâmplare. Adică poate fi mereu o întâmplare, nu? Chiar dacă nu arăt, se vede pe mine. Iar el a fost un bun psiholog la viața lui. Asta e tot. Asta e tot.

— Sunt bine, tată.

— Nu ești, dacă ea zice că nu ești…

— Tată, sunt bine. Zău că sunt. Spune-mi cum ești tu.

Stătu o clipă cu privirea ațintită asupra lui, apoi, tremurând, întrebă:

— Tu cine ești?

Rămase alături de el încă două ore. Îi citi. Încercă să-i povestească diverse lucruri de la serviciu, până când se trezi vorbind despre Iolanda.

— E atât de oarbă. Atât de… Ei bine, nu știu dacă mă înțelegi. Nu e ca și cum ar fi indiferentă sau ceva de genul. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, ar ucide și în stânga și în dreapta. Dar nu mă vede decât ca pe un partener, sau ca pe un copil ce trebuie protejat. Nu mă vede demn de ea…

Oftă.

Vasile îl mângâie ușor pe cap. Victor realiză că nu înțelesese mai nimic din ceea ce spusese, dar nu mai conta. Chiar dacă vorbea cu pereții, trebuia să spună

cuiva. Altfel avea să o ia razna și aproape că reușise. Se gândea mult la ea în ultimul timp. Ar fi vrut să-i demonstreze că și el e bărbat. Că și el o poate face fericită. De fapt, dacă stătea să se gândească, numai el ar fi putut s-o facă fericită. Doar el o cunoștea și o înțelegea. Iar Lala ar fi trebuit să știe asta.

X

M-am trezit târziu, cu o aprigă durere de cap. Nu-mi aminteam să fi băut sau să fi fumat substanțe interzise. Bine, nu-mi aminteam mare lucru din seara trecută. După ce am plecat de la birou parcă cineva m-ar fi pocnit în cap. Mi-am verificat mobilul. Aveam zece apeluri pierdute de la Dragoș și trei mesaje. Ei bine, toate în interes de serviciu. Era ora unsprezece, așa că nu prea mai avea rost să dau fuga la morgă. Am deschis laptopul, mi-am aprins o țigară și mi-am verificat mail-ul. Victor îmi trimisese un fel de raport al autopsiei copilului găsit desfigurat. Nimic despre felul în care murise. Victor era un polițist bun, dar uita mereu să pună întrebările esențiale.

În timp ce Carmen îmi făcea cafeaua și Fulg-de-Nea se întindea puturos la picioarele mele, am pus mâna pe telefon.

A răspuns după al doilea apel.

— Nu-i nimic personal, am spus. Doar că nu m-am trezit.

A făcut o pauză.

— Te simți bine?

— O să-ți spun peste vreo oră. Am citit raportul lui Victor, dar rămâne o întrebare. Cum a fost omorât?

Probabil că Dragoș s-ar fi așteptat să-mi cer scuze sau să vorbesc despre noi, pentru că s-a blocat din nou înainte să-mi răspundă:

— Mai întâi i-au fost înlăturate degetele și dinții. Cred că a murit de durere și de spaimă.

— Trebuie să fi curs mult sânge.

— Aproape l-a golit.

— Asta înseamnă că asasinul s-a murdărit, nu glumă. Ok, merci.

Am închis fără să-i dau posibilitatea de-a mai spune altceva. Eram și așa destul de năucă, nu aveam nevoie să mă zăpăcesc și mai rău. Am sunat echipa tactică. Amanda Vasile, cel mai bun anchetator de la scena crimei, mi-a răspuns imediat.

— Așteptam să dai un semn.

— Serios?

— Cazul copilului ne stresează pe toți.

— Ai fost la locul crimei, nu? Ai făcut cercetări amănunțite.

— Sigur că am fost, doar că ăla nu e locul crimei. Din copilul ăla a curs o vadră de sânge, iar aleile sunt curate și tomberonul la fel.

Asta putea fi o problemă, desigur.

— Nici o amprentă? Nici un fir de păr? Nimic?

Știam care va fi răspunsul.

— Totul a fost curățat după înfăptuirea crimei. Dar am reușit să găsim o amprentă.

— Unde?

— Pe cureaua puștiului.

Sigur, de aceea era Amanda atât de bună în ceea ce făcea. Știa să caute acolo unde alții nici nu s-ar fi gândit. Desigur, și copilul ăla trebuia să se fi dus la toaletă.

— Și? L-ai identificat?

— Da, are dosar penal.

— Penal?

— Agresiune asupra mamei. Apropo, se numește Matei Iorgulescu, iar mama lui se numește Rada.

— Rromi?

Ea oftă sau, oricum, scoase un sunet care ar fi putut semăna lejer cu un oftat.

— Ei, vezi tu, nu chiar. Adică mama da, sută la sută, dar el are și sânge „albastru”.

— Aha.

— Ok, te rog trimite-i raportul tău lui Blid. Eu trebuie să conduc un interogatoriu de grup.

— Sigur, te mai pot ajuta cu ceva?

— Da, ai fost în Gara de Nord, la locul crimei?

— Am fost, dar nici acolo n-am găsit nimic.

I-am mulțumit și mi-am luat la revedere. Până la urmă, dacă nu e nicio dovadă, nu e nicio dovadă.

★★★

Casa din Primăverii era acum plină. Nepoți, copii, frați, surori și ce-or mai fi fost. O mulțime de oameni pe care eu trebuia să-i memorez și să le fac un profil rapid. Mi-a deschis aceeași Alexandra, de data asta urmată îndeaproape de o tânără înaltă, roșcată, cu niște ochi albaștri ca cerul întunecat. Am observat imediat că-i lipsea degetul mare de la mâna dreaptă. O trăsătură de familie, pentru că și victimei îi lipsea. Am fost invitată în

living. O încăpere mare, de două ori mai mare decât întreg apartamentul meu, aranjată în stil clasic amestecat cu baroc.

O grămadă de ochi s-au îndreptat spre mine. Unii erau înlăcrimați, alții nepăsători, alții înveninați. Oricum aș fi dat-o, vedeam eu, bine nu avea să-mi fie. Așa că m-am trântit într-un fotoliu și i-am studiat cu încetinitorul.

Pe Mirabela o cunoșteam deja. Lângă ea stătea o puștoaică de vreo doisprezece ani, un pușți ceva mai mic, cu părul blond și ondulat și un altul ceva mai mărișor, deșirat, cu o privire neagră și pătrunzătoare. Mi-am dat seama imediat că sunt odraslele ei. Fiecare avea câte ceva din înfățișarea mamei. În partea cealaltă a camerei, susținută de tânăra blondă, era așezată deja mai vechea mea cunoștință, cu mintea hai-hui, Alexandra.

Femeia blondă, elegantă, cu ochi verzi trebuia să fie Crina Ioana (Lupașcu) Matei, una dintre surorile decedatului. Iar blonda care stătea cu Alexandra, am presupus, trebuia să fie fiica acesteia.

Ivan Anton Matei, un bărbat bine făcut, cu ochi negri și înfățișare à la Gomez Adams, stătea nepăsător pe fotoliul din fața mea, ținând în mână un pahar cu whisky din care sorbea ușor, rafinat. Băiatul cu ochi pierduți, dar în același timp iscoditori, cu cap mare și îndesat între umeri, trebuia să fie fiul familiei Matei. Ionuț Bogdan Matei, un individ cu un dosar nu tocmai curat. Cu vreo doi ani în urmă, fusese prins furând de prin mașini. Luase o pedeapsă cu suspendare și cu plata daunelor. De atunci, se pare, stătuse potolit în colțul lui. Oricum nu părea prea întreg la cap.

Nouă oameni, dintre care trei minori. Iar pe Alexandra nu puteam s-o iau în calcul ca fiind matură și în deplinătatea facultăților mentale. Ar fi trebuit să fiu mai nebună decât ea.

Ivan Matei mi-a aruncat o privire urâcioasă și a preluat frâiele. Până la urmă, era bărbatul în casă.

— Dacă credeți că avem ceva de-a face cu moartea senilului meu cumnat, înseamnă că Poliția Română e mai rău decât am crezut.

— Mai rău? am zis uimită. Domnule Matei, dacă nu mă înșel, eu nu sunt toată Poliția Română și nu v-am întrebat dacă ați avut sau nu de-a face cu moartea „senilului”, dar, acum că v-ați acuzat de unul singur, mă văd nevoită să întreb: ați fi avut vreun motiv?

Pufni pe nări ca un taur întărâtat și, în același timp, sări ca arsă și Crina Matei, soția lui deloc credincioasă.

— Domnișoară, spuse femeia pe un ton grav. Cum puteți insinua așa ceva?

— Bine, doamnă Matei, atunci am să vă întreb altfel. Îl plăceați pe fratele, cumnatul sau unchiul dumneavoastră?

Cei cinci maturi s-au săgetat cu privirile. Blonda care îmi deschisese, adică Maria Carmen Matei, a spus pe un ton tăios:

— De ce dracului ne ascundem după degete de parcă am fi fost o mare familie fericită?

— Maria! s-a răstit Ivan. Nu te băga!

— Niciodată n-am voie să mă bag!

S-a îndreptat spre mine, hotărâtă.

— Domnișoară…

— Știreanu.

— Domnișoară Știreanu, nimeni nu-l plăcea pe unchiul Mihail. Era greu să-l placi, ținând cont că din punctul lui de vedere, eram toți o șleahtă de retardați.

— Da, mai puțin tu, a intervenit fratele.

Fata i-a aruncat o privire cruntă, dar nu i-a spus nimic. A continuat:

— Da, are dreptate handicapatul, mai puțin eu.

— Handicapată e mă-ta! a urlat Ionuț.

— Mi se pare corect, trebuia să semeni și tu cu cineva.

— Maria! s-a înfoiat doamna Matei.

— Gata, gata! a intervenit Carmen. Domnișoara Știreanu încearcă să-și facă meseria, iar voi nu faceți decât să vă certați între voi ca niște gâște proaste.

Preț de o secundă au tăcut toți, apoi Maria a reluat:

— Dacă vreți să știți de ce-i ura el pe ceilalți din familie, o să vă spun.

I-am făcut semn să vorbească, în timp ce o studiam cu atenție. Era o fire colerică, dar sinceră. Părea supărată pe familia ei pentru că nu-l plăcuseră pe Mihail. Eram curioasă ce tip de relație aveau aceștia.

— Mama e o filfizoană cu pretenții de profesoară de literatură universală…

— Maria, întreci măsura, s-a zburlit doamna Matei.

Dar fata nu avea de gând să o bage în seamă.

— Tata, firește, e profesor de fizică cuantică, cu pretenții de cunoscător. Dar unchiul le pricepea mai bine

decât el. Sigur, fratele meu e în ultimul an la istorie universală, crezând că-l va impresiona pe Mihail. Dar l-a cam lăsat rece.

A tăcut, privindu-și fratele cu ură și reproș, de parcă acel „l-a cam lăsat rece” ar fi trebuit să însemne mai mult de atât. Mi-am notat în memorie.

— Sigur, Mirabela e chimist, dar ea n-a vrut niciodată mai mult decât să-și crească copiii în liniște. Iar Alexandra nu se pune la socoteală. Am fost singura fără pretenții de intelectuală, iar el a admirat asta la mine.

— Sigur, a intervenit Crina. Dar să nu uităm că ești o mimoză prefăcută.

Fata i-a aruncat un zâmbet cinic, așa că am intervenit:

— Din câte am înțeles, are o avere mare. Nu are copii, iar soția a murit cu ceva ani în urmă, așa că averea se împarte între frați.

— Greșit, a spus mândru Ivan. Mihail și-a făcut testament, prin care-i lasă totul domnișoarei Maria.

— Puteți s-o țineți voi, n-am nevoie de banii voștri. Nu vreau decât lucrurile lui personale.

Crina s-a apropiat de mine.

— Vedeți, domnișoară, tânăra mea fiică are impresia că documentele alea valorează mai mult decât banii, așa i-a băgat fratele meu în cap. Și ea, idioata, a crescut în povestea asta.

Maria n-a spus nimic, doar a zâmbit, dând de înțeles că știe ea mai bine.

— După cum vedeți, a intervenit și Ionuț, singura care ar fi avut de ce să-l ucidă era sora mea. Noi, restul, am fost doar niște sclavi pe plantația unchiului.

— Muritori de foame, a aruncat nervoasă Carmen, trăitori din banii lui! Că rău ați dus-o!

— Uite cine vorbește, s-a răstit Crina. De parcă n-ai fi făcut același lucru!

— Măcar eu mi-o asum.

— A dat laptele în foc! a țipat Alexandra, atrăgând toate privirile spre ea.

Mi-am făcut un mare semn al crucii. Bine, fiecare urma să câștige dacă Maria chiar avea de gând să le cedeze averea. Dar rămânea o întrebare: de ce aruncau toți vina pe ea? Ciudat! De trei ori ciudat, vorba lui Caragiale.

Maria și-a cerut scuze, apoi a scos-o pe Alexandra din living.

— Alexandra, a spus Crina pe un ton calm, a fost preferata lui Mihail, de aceea ne minunăm și noi cum de i-a lăsat averea fiicei mele.

Sinceră să fiu, nu era deloc greu să-ți dai seama. Alexandra era nebună, iar Maria era singura în care avea încredere că o va îngriji. Cel puțin așa credeam.

— Ei bine, am spus, pentru moment nu mai am nicio întrebare.

— Dar nici n-ai pus vreuna, spuse Ionuț.

— Nu, am zis rece, dar mi-ați spus voi tot ceea ce aș fi vrut eu să știu.

Când am ieșit în soarele dogoritor, un sentiment de rău augur mi s-a strecurat în suflet. Avea să mai fie o crimă. Știam asta. Iar eu nu puteam să fac nimic doar cu intuiția.

★★★

Paul nu era la birou, așa că am putut să mă întind și să-mi aprind o țigară. Am aruncat un ochi peste notițele colegului meu. Am citit pe un colț de foaie: „Lupașcu acuzat de uciderea lui Gigi Ardelean, la 20 mai 1982”. Am închis ochii. Trebuia să aflu cine era acest Gigi Ardelean. Arhivele din vremea comunismului erau aproape imposibil de accesat. Aveam nevoie de pile de sus. De foarte, foarte sus. Asta era clar. Sau, desigur, de o partidă de sex cu cine trebuia.

Telefonul din birou a sunat, alungându-mi gândurile aiuristice din minte.

— A, în sfârșit dau de tine.

— Amalia, dragostea mea!

— Lala! a țipat ea, în încercarea de-a părea fermă. Ai lipsit la ora de psihoterapie. Dacă mâine dimineață…

— Iubito, dacă rezolvi cazurile în locul meu, o să vin să-mi pun fundul pe canapeaua aia, dar, cum cred că nu o vei face…

Și, imediat, mi-a trăsnit o idee.

— Ce-ar fi să facem un compromis?

A tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Despre ce e vorba?

— Ei bine, mâine am de gând să chem câțiva oameni să-i interoghez, rând pe rând. Vreau să participi și să le

faci un profil.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi oftă și fu de acord. În schimb, aveam să-mi duc la îndeplinire misiunea.

Am închis și am tras cu nesaț din țigară. Tocmai când începeam să-mi pun gândurile în ordine, Dragoș intră în birou. Părea obosit ca dracu'.

— Hei!

Am oftat și m-am afundat și mai mult în scaun.

— Spune-mi că ai descoperit ceva șocant.

A zâmbit și s-a așezat. Purta un tricou albastru care i se mula perfect pe bicepși și o pereche de blugi care-i scoteau fesele în evidență. Și-a dat jos ochelarii și m-a țintit cu privirea.

— Îmi pare rău… A fost o prostie. Și n-am vrut să pară așa cum ai înțeles-o tu.

— Știu, am spus.

— Ce-ai zice s-o luăm de la capăt?

Am stins țigara și am ridicat uimită din sprâncene. El mi-a întins mâna.

— Dragoș Stoian, medic legist. Cred că m-am îndrăgostit de tine și vreau să te invit la cină.

— Adică vrei să mi-o tragi.

— Numai după ce mâncăm și dacă vrei și tu.

M-am aplecat peste birou, conștientă de faptul că bluza mea avea să mi se aranjeze în așa fel încât să-i ofere lui Dragoș o priveliște de vis.

— Trebuie să te pricepi cu adevărat ca să te iert.

— La pat, sau la gătit?

— La ambele, *mon cher*.

— O să-mi dau toată silința. Dacă nu-ți place, poți să depui reclamație.

I-am întins mâna. El mi-a prins-o și ni le-am strâns prietenește.

— S-a făcut…

M-a tras spre el și m-a sărutat cu atâta pasiune, încât aș fi vrut ca actul sexual să se consume chiar atunci.

XI

Mai 1982, București

Era chiciură peste tot. Așa erau diminețile din ultimul timp, dar asta nu-l împiedica pe Mihail să alerge prin centrul Bucureștiului spre „Carul cu Bere”. Gigi îl sunase la prima oră, spunându-i că e al dracului de important. Era grăbit sau speriat. Mihail nu-și dădea seama prea bine. Îi spusese că se întâlnesc în același loc, într-o jumătate de oră. Era musai să se grăbească.

Mihail abia apucase să-și tragă pe el pantalonii de stofă și să-și pună parpalacul. Uitase cu totul de pălărie. Abia acum îi simțea lipsa, când capul îi înghețase. Nu știa ce se întâmplase, dar avea un sentiment negru. Cu o lună în urmă, pusese mâna pe niște documente de-ale lui Pacepa. Trebuia să fie ceva important. Se zvonea că Pacepa ar avea documente care să ateste legăturile dintre U.R.S.S. și România și, încă și mai grav, faptul că armate din unele țări arabe aveau contract cu Ceaușescu să-și antreneze trupele pe teritoriul românesc în schimbul sprijinului politic. Și nu era doar atât. Se tot vorbea despre operațiunea „Orizonturi”, al cărui cap ar fi fost însuși Ceaușescu. Sigur, nu se vorbea în gura mare. Nouăzeci și nouă la sută din populație nici nu bănuia lucrul acesta. Însă, uimitor, Gigi făcea mereu rost de informații. Dar informația aceasta, totuși, nu i se datora lui Gigi. Ci unuia căruia i se spunea Fane, sigur că nu era numele lui adevărat. Fane îl căutase și îi dăduse hârtiile, spunându-i: „Băi, băiete, ai grijă de hârțoagele astea ca de ochii din cap. Dacă e să se întâmple ceva, Ceaușescu poate fi băgat în căcat până-n gât. Știi că în șaptezeci și doi a compromis-o pe soția ambasadorului american, băgându-i unul sub fustă? E totul scris acolo.”

Mihail luase documentele și le pitise în locul unde ascundea toate lucrurile ce nu trebuiau găsite. Știa că numai demolând casa vor da de hârtiile lui prețioase. Dar, cu toate astea, după întâlnirea cu Fane, i se făcuse frică. Mai frică decât de obicei.

Anca îl simțise și îi atrăsese atenția că îi pune pe toți în pericol. Era însărcinată și nu voia să i se întâmple ceva copilului. Dar lui nu-i păsa nici de ea, nici de copil. Era

prea proastă să înțeleagă. Pentru ea contau doar lucrurile lumești.

Își dădu seama, brusc, că nu-și dorea copilul. Așa cum nu o dorise nici pe Anca. Sigur, Amalia dispăruse după ce el se căsătorise, dar asta nu-l împiedicase să-și caute alte amante. Pur și simplu, Anca era prea puritană, nu-l atrăgea. Și apoi, ea nu înțelegea nevoia lui de libertate. Numai proștii nu înțeleg că oamenii inteligenți au nevoie să iasă din comun. Să fie liberi să greșească, chiar urât dacă e nevoie. De parcă Eminescu nu a făcut la fel. Dar ce să înțeleagă poporul ăsta cu creierul șters. Până și Gigi râdea de nevastă-sa. Spunea că și măritată ar putea fi călugăriță, la cât e de dusă la biserică și de credulă. Dar lui nu-i păsa. Nevastă-sa putea la fel de bine să și ardă de vie. El știa ce e mai important. Să salveze documentele. Altfel, nimeni n-ar mai fi aflat niciodată adevărul.

Se apropie de cârciumă și-l zări pe Gigi pe terasă. Era cam frig ca să stea afară, dar lui Gigi părea să nu-i pese. Pe măsură ce se apropie, i se păru că amicul lui e palid și are cearcăne adânci. Ceea ce i se confirmă imediat ce ajunse lângă el.

— Te simți bine?

Gigi se ținea cu ambele mâini de stomac.

— M-au atacat! Ascultă, Mihail, știu de tine. Dar nu sunt convinși că ți-aș fi spus ceva. Fii tare prietene, altfel te vor învinge.

Căzu în genunchi, iar scaunul se trânti în spatele lui. Un chelner ieși repede de după ușa închisă. Când Gigi își desfăcu palmele, Mihail văzu sângele care-i șiroia. Îl întinse repede la pământ și își scoase haina pentru a presa pe rană. Dar era prea târziu. Și, din depărtare, se auziră sirenele miliției.

XII

August 2011, București

Victor se dezbrăcă și se băgă sub duș. Fusese o zi mult prea lungă. Se spălă încet, încercând să rememoreze discuția cu tatăl său. Cât de ciudată e mintea omenească! Era singurul om pe care-l mai avea pe lume. Îi era teamă să-l piardă. Să rămână singur. Dar, până la urmă, nu așa-i spusese mereu maică-sa? „Ne naștem singuri și murim singuri, Victor, mamă.” Adevărul acestor vorbe îl lovi încă o dată. Se simți cel mai singur om din lume. Trăia într-o garsonieră confort trei, mizerabilă, cu un singur gemuleț care primea lumina zilei de afară. Avea o bucătărie cât o cutiuță, perete în perete cu baia. O jale.

Nu fusese în stare să facă mai nimic cu viața lui. Toți banii îi dăduse ca să-și întrețină tatăl. Nu avea posibilitatea să se mute într-un alt apartament, decât cu chirie. Dar nu vedea rostul de-a plăti chirie cât timp tatăl lui era bolnav și trebuia îngrijit.

Îi trecuse prin minte de vreo două ori să vândă casa în care stătea, dar știa că n-o să facă mare lucru. Ar fi luat bani puțini, care nu i-ar fi acoperit nici jumătate din costul unei garsoniere mai de Doamne-ajută. Se gândise și la un credit. Până la urmă, ce avea de pierdut? Era singur. Dacă ar fi fost să moară împușcat într-un parc, cu siguranță că n-ar fi lăsat pe nimeni cu datorii. Iar morții nu mai sunt trași la răspundere.

Ieșit din duș, se șterse, își perie părul și se îmbrăcă în treningul gros. Pe lângă faptul că trăia într-o amărâtă de garsonieră, mai era și friguroasă și plină de mucegai. Vara era, de obicei, ceva mai bine. Dar iernile erau un adevărat coșmar. Dintr-o dată, se simți ca un om al străzii. Nu era mare diferență între felul în care trăia el și cei fără adăpost.

Dar, în cele din urmă, se văzu nevoit să se mulțumească cu ceea ce avea. Poate că se plângea prea mult.

Deschise laptopul, încercând să-și facă loc pe masa minusculă din bucătărie. Mesajul apăru aproape instantaneu. Amanda de la echipa tehnică îi trimisese

câteva observații personale despre copilul ucis. Inclusiv numele lui și al mamei, tatăl rămânând necunoscut.

Căută în baza de date a poliției informații despre Rada. O găsi imediat. Era prostituată, nu avea un domiciliu stabil. În schimb, își petrecea veacul pe centura Bucureștiului, la ieșirea spre Pitești. Găsi și o poză de-a ei. Era frumoasă, înaltă, țigănoasă, dar părea destul de curată. Un amănunt îi atrase atenția. Nu mai fusese arestată de doi ani. Ceea ce putea însemna ori că fusese foarte atentă, ori că nu-și mai făcea veacul pe-acolo, ori că renunțase la prostituție. Dar, ca să renunțe, ar fi avut nevoie de bani. Mulți bani. Fetele astea nu renunță așa ușor.

Se uită îngrijorat la ceasul ce ticăia deasupra lui. Era 23:15 – ora perfectă pentru a agăța curve pe centură și a afla ceva informații. Se gândi, totuși, cu o oarecare nostalgie la târfe. Trecuseră mai bine de doi ani de când nu mai dusese în pat o femeie. Cam de când începuse să lucreze cu Iolanda.

— Dumnezeule, murmură el. Mă îndrăgostesc de ea. Ăsta îmi va fi sfârșitul.

Amărât, cu ochii aproape în lacrimi, se schimbă într-o pereche de blugi și un tricou. Își încălță pantofii sport și prinse cu două degete cheile de la mașină. Mai întâi să dea de Rada, apoi o să vadă ce face mai departe. Poate că răspunsul era la ea. Cel puțin așa spera. Așa se ruga. Dacă ura ceva cu ardoare pe lumea asta, erau asasinii de copii. Trebuia să-i facă dreptate puștiului. Știa că trebuie.

XIII

Trec ușor printre blocuri. Luminile lipsesc aproape cu desăvârșire. Mizerie de nedescris. Câțiva aurolaci se vântură pe aleile aparent părăsite. Tocurile mi se afundă în grămezi de gunoaie. Cartoane, haine vechi și pet-uri. Se văd câteva lumini stinghere în apartamentele din blocurile dezolante. Blocuri ridicate înainte de revoluție de care toată lumea pare să fi uitat. E un colț macabru al cartierului. Oamenii n-au lumină, ci o fură direct de la stâlpi. N-au apă curentă și nici căldură. Dar încă este vară. Majoritatea locuitorilor sunt țigani, dar mai vezi și câțiva români bătuți de soartă care nu-și permit să locuiască altundeva.

Reperez tomberonul în care a fost aruncat trupul copilului. Arunc un ochi în jur. Merg pe o alee îngustă, murdară, între două blocuri turn abandonate de statul român, la fel ca și restul clădirilor care mi-au ieșit în cale până acum. Câțiva puști se înghesuie unul într-altul când dau cu ochii de mine și încep să șușotească. Apoi unul își face curaj și vine spre mine.

— Dă și mie să-mi iau o pâine.

O dâră de lumină abia i se cațără pe chip.

M-am uitat chiorâș la el. Avea în jur de doisprezece ani, poate puțin mai mult.

— Trebuie să muncești pentru ei.

— Și ce trebuie să fac, coniță?

Limbajul de mahala pare să nu se schimbe niciodată.

— Să-mi dai câteva chestii de pe-aci.

Băiatul și-a încrucișat mâinile pe piept și m-a privit sfidător.

— Hai să vedem ce dai din tine.

— Puști tâmpit, am mârâit. Vrei o sută?

Deveni dintr-o dată impresionat.

— Serios?

— Da, serios.

— Zi.

— Îl cunoști pe Matei Iorgulescu?

Copiii au pufnit în râs, la fel și cel din fața mea.

— Gay-ul ăla mic? Îl știu. Iar a făcut o nefăcută?

— Știi ceva de mama lui?

Copiii râdeau de-a binelea.

— În afara faptului că-i târfă? Nu, n-a mai trecut pe aici de doi ani, cam așa.

— Și Matei cu cine stătea?

— Cu noi, cum cu cine? Dar nu l-am mai văzut de două zile. A plecat cu unul căruia i se zice Mânzu'. Cred că-i făcea rost de clienți.

Sigur era o scorneală. Puștiul nu fusese abuzat sexual.

— Aha, și cine e Mânzu' ăsta?

— E ăla de ne pune să cerșim pentru el. Are un BMW din ăla ultimul răcnet.

— Mi-l poți descrie?

Puștiul s-a încruntat.

— Păi, nu prea. Nu-și arată fața. Are tot timpul o pălărie trasă pe ochi.

— Dar numărul de la BMW îl știi?

Băiatul a negat.

I-am dat suta și i-am spus:

— Ascultă, puștiule, dacă-mi afli numărul de la BMW, îți mai dau două din astea.

— Ooo, făcu el impresionat. Cum dau de tine?

I-am zâmbit.

— Te caut eu. Ai grijă să nu spui cuiva, tu sau prietenii tăi.

— Tanti, jur pe ce-am mai sfânt. Două hârtii nu merită trădate.

Mi-am luat la revedere de la ei și am pornit pe aceleași străduțe create parcă de un desenator de benzi desenate. Un tip de vreo sută de kilograme, cu un lanț de aur cât toate zilele, mi-a sărit în față. Avea ceafa lată cât întreg Palatul Parlamentului. Nu era neapărat gras, dar trăgea de fiare în prostie și lua pastile ca să-și scoată mușchii în evidență. Era tatuat din cap până-n picioare. Mi-a zâmbit, lăsându-și dintele de aur să sclipească în lumina aproape inexistentă.

— Simt miros de păsărică de polițistă.

Nu aveam nevoie de armă să-l pun la pământ. Două mișcări bine plasate și urma să se mai miște abia după vreo două săptămâni.

— Cred c-am uitat să-mi fac baie. Dar măcar nu put a hoit.

A întins mâna spre mine. O labă mare și păroasă. M-am ferit.

— Nu pune jegul pe mine că n-am dezinfectant.

— Ce cauți în zona mea? Nu știi că e protejată?

— Serios? Nu mi-a venit faxul.

A devenit dintr-o dată irascibil.

— Polițistul ăla a zis că n-o să avem probleme.

— Atunci dă-l în judecată. Și, apropo, de când e asta zona ta? Credeam că e o țară liberă.

— E cartierul meu.

— Aha, tu ești Mânzu'?

A scuipat din toți plămânii. Sigur, e doar o vorbă, totuși nu avea decât doi.

— Mă fut pe el de Mânz! Eu conduc zona!

— Dacă te fac pachet și te bag la pârnaie, nu mai conduci nimic.

M-a studiat o clipă. Probabil că-i păream firavă. Slabă. Cu ochii scoși din orbite de oboseală. Îmbrăcată într-o fustă scurtă de dantelă, cu sacou și tocuri. O pradă ușoară pentru el. Au început să-i curgă balele.

— Te rog, nu-ți lăsa balele pe mine, n-am chef să iau vreo boală.

— Păpușă, fă-mi un oral și scapi fără nici o vânătaie.

Bine, situația se complica. Încă doi monștri au apărut în spatele lui, rânjindu-și fasolea.

— Ok, și dacă nu-ți fac?

— Te convingem noi, zise unul dintre cei doi.

Aha, în astfel de situații, o fată trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

— N-are rost să vă spun că, dacă mi se întâmplă ceva, mâine toată poliția va fi aici.

— Nu, duduiță, a zis amicul meu. Ori ne înțelegem omenește, ori te rupem în bucăți și te plasăm pe teritoriu inamic.

M-am prefăcut că-mi iau un moment de gândire. Trebuie să recunosc, adrenalina creștea, dar, nebună fiind, nu simțeam niciun pic de teamă.

— M-am gândit. N-am chef de înțelegeri omenești.

Idiotul din fața mea s-a repezit spre mine. Cotul mi-a zvâcnit direct în nasul lui. Ceilalți doi s-au aruncat și ei, dar fiind mai mică și mai zveltă, m-am strecurat pe lângă ei. M-am întors râzând.

— Doamne ce-o să mă mai distrez!

Toți trei m-au privit oarecum mirați, dar n-aveau de gând s-o lase baltă. Ei bine, nici eu. Puteam să folosesc arma, desigur, dar unde mai era distracția?

— Hai să facem așa. Eu nu-mi scot arma, ca să fim egali, iar voi puteți încerca să mă faceți să v-o sug. Dar dacă câștig, va trebui să dați limbi până zic eu stop.

Bărbații au schimbat câteva priviri. Namila căreia îi spărsesem nasul, mi s-a adresat:

— Femeie, ești țicnită. Te facem bucăți.

Am râs, spărgând liniștea nefirească ce se lăsase în cartier.

— Să vă văd, pisicuțelor.

Nu înțeleg de ce s-au avântat toți trei spre mine. Sigur, în primul rând pentru că materia lor cenușie nu funcționa sau era inexistentă. Nici măcar n-a trebuit să mă mișc, pentru că mi-am dat seama că se vor lovi unii de ceilalți. Spațiul era prea strâmt pentru toți trei. Au căzut la picioarele mele.

— Ei, hai, nu trebuie să vă târâți la picioarele mele, zău, credeam că suntem egali.

Tipul cu nasul spart a sărit primul în picioare.

— Ok, duduie, ești nebună.

Mi-am suflat peste unghii, aparent nepăsătoare. Apoi, cu un gest rapid mi-am înfipt mâna în lanțul lui și l-am sugrumat.

— Ascultă bine, creier afumat, te joci de-a „hai să futem” cu cine nu trebuie. Pot să vă scot ochii rând pe rând și voi dormi la noapte ca un bebeluș. Nu mai am remușcări de când mi-am prăjit câinele la microunde. Am omorât mai mulți pierde-vară ca tine decât ai futut tu.

Ceilalți se pregăteau să sară în ajutorul amicului lor.

— Stați jos, altfel îi smulg beregata.

Cu o mână țineam lanțul cât mai strâns de gâtul lui, iar pe cealaltă mi-o poziționasem la beregată, arătând ca o pisică cu unghiile scoase. M-au ascultat.

— Și acum vreau răspunsuri. Cine dracului e Mânzu’?

Matahala pe care o sugrumam a vrut să răspundă, dar nu putea. Am slăbit puțin „funia”. A tușit violent, recăpătându-și glasul.

— Îți spun… Dar nu mă duce la poliție.

— De ce? Ți-e frică de bătaie?

Bărbații s-au uitat unii la alții.

— Mânzu’ e gabor. Ne rade dacă ciripim ceva.

Vestea aproape că m-a șocat. I-am dat drumul nefericitului și l-am împins lângă ceilalți.

— Sunteți siguri, capete de tinichea?

Au dat din cap la unison.

— Știți cine e? Numărul mașinii?

Unul dintre bărbați a clătinat din cap.

— Ne-am gândit și noi la asta. Crezi că ne convine să fim la mila lui? Numărul mașinii e un fals. Schimbă plăcuțele ori de câte ori vine aici.

Celălalt a spus imediat:

— Dar are un Colt. Cred că unul de nouă.

— Chipul…

— Dacă știam cum arată, a spus cel căruia îi spărsesem nasul, l-am fi omorât până acum.

M-am uitat la el cu milă.

— Nu sunteți în stare să faceți rost nici de o muie cu forța și l-ați fi omorât pe unul care a fost antrenat să ucidă?

— Tu ești nebună, a zis bărbatul. El are slăbiciuni.

— Ca să vezi, cap de drojdie. O femeie pe tocuri bagă frica în voi că e nebună.

Cel din fața mea s-a repezit furios spre piciorul meu, dar am fost mai rapidă și i-am aplicat un toc în frunte.

— Uite că a avut dreptate maimuța cu borș la nas. Chiar sunt nebună.

Bărbatul din fața mea și-a acoperit capul cu mâinile.

— O, Doamne, ce idioți! Dacă vreți să rămâneți în viață, mă ajutați să-l prind și-mi dați informații. Altfel, o să dau de veste în poliție că trei idioți care voiau o muie au dat în gât un polițist.

Mi-am ridicat ușor fusta și am scos propriul Colt. Sigur, sunt arme neautorizate de poliție, ținând cont că încă mai umblăm cu rablele alea de pistoale, dar cui îi mai păsa?

Am îndreptat arma spre ei.

— Sunt cel mai bun trăgător din secție. Poate că nu v-aș fi dovedit, dar sunt rapidă și n-am ratat niciodată. Ziceți merci că sunteți niște capete de tinichea, altfel ați fi zăcut morți. Eu zic să nu veniți după mine, nu de alta, dar nu mai am timp de joacă. Am și eu o întâlnire.

Niciunul n-a făcut vreun gest. Oricum nu credeam că m-ar fi urmărit. Erau doar niște mămăligi mari.

— A, da, să nu uit. O să vă mai caut, m-am distrat cu voi.

Presupun că lor nu li se păruse chiar atât de distractiv.

★★★

Mirosea bine. A friptură la tavă, cu puțin vin și ceva garnitură de legume. Urăsc legumele, dar, de data asta, aveam să le accept. Dragoș mi-a deschis ușa. Purta un șorț alb, tichie de bucătar și o mănușă în mâna dreaptă.

— În sfârșit, oaspetele principal a ajuns.

Apoi privirea i s-a oprit asupra mea. M-a studiat din cap până-n picioare, iar îngrijorarea de pe chip nu s-a lăsat așteptată.

— Dumnezeule, te simți bine?

Nu mă așteptasem la asta. Pentru Dumnezeu, eram îmbrăcată la patru ace. Toată numai o dantelă albă… Mi-am coborât privirea și am observat petele de sânge.

— Fir-ar!

Dragoș m-a tras în casă și a încuiat ușa în urma mea. Mi-am aruncat grăbită bluza.

— Știi, nu e ca și cum m-aș grăbi spre așternut. Dar dă-mi voie să fac o baie și aruncă bluza. Ba nu, pune-o într-o pungă, o iau pentru probe.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Am zâmbit.

— Mi s-a propus un sex oral pe care a trebuit musai să-l refuz. Mă grăbeam spre tine.

Nu mi-a mai pus alte întrebări, cu toate că i se citea curiozitatea pe chip. M-a îndrumat spre baie. Mi-a oferit un prosop și o helancă pe care să o îmbrac. Când am ieșit de sub duș, masa era pusă. Am mâncat, am băut vin roșu și am purtat o conversație absolut normală. Cam anormal pentru mine, dar plăcut. Am râs și am glumit, fără să ridicăm tonul sau să ne simțim amenințați în vreun fel. Dar știam că va veni și momentul crispării. Imediat ce-a strâns masa, ne-am așezat pe canapea. Eram îmbrăcată doar cu bluza lui, care abia îmi acoperea fundul.

— Ce-ai pățit în seara asta?

Am oftat.

— M-au atacat niște tâmpiți care aveau chef de un viol. A trebuit să-i pocnesc puțin.

Și-a afundat ochii negri într-ai mei.

— Lala, dacă ai fi pățit ceva…

— Pentru Dumnezeu, am pocit trei namile fără creier. Zău că știu să-mi port de grijă.

— Trebuia să ceri ajutor.

Am zâmbit, pentru că situația era pur și simplu incredibilă.

— Eram într-un cartier plin de țigani și săraci. Cine crezi că mi-ar fi sărit în ajutor?

— Îmbrăcată în halul ăla?

Am ridicat din umeri.

— Singură? Ce dracu', o cauți cu lumânarea?

— Păi, nu chiar. Dar nu puteam să iau toată poliția cu mine și să sperii eventualii informatori. Și apoi să ajung la timp la tine.

— Ești incredibilă.

A sunat ca un reproș, ceea ce m-a dat peste cap. Chiar avea impresia că sunt un fel de fluture ce poate fi strivit între degete?

M-am ridicat.

— Cred că nu vezi ceea ce e evident. Pot să pun la pământ și zece oameni. Puteam să le zbor creierii fără probleme. Nu sunt de porțelan.

— Dar dacă te atacau pe la spate?

De parcă eu nu-mi pusesem problema.

— Dragoș, asta e meseria mea, știu cu ce mă confrunt zi de zi. Nu sunt neajutorată.

— Nu, nu ești, dar uneori mai intervine și soarta și poate să nu fie în favoarea ta.

— Ok, dacă zici tu. Soarta nu e niciodată în favoarea mea, dar asta nu mă împiedică să rămân în viață. Și am de gând să rămân așa mult și bine.

A oftat. Părea să accepte.

— Sper măcar că i-ai săltat.

— Păi, nu prea.

A căscat ochii mari la mine.

— De ce?

— M-am gândit să-i păstrez în cazul în care nu o să mai vrea nimeni să mi-o tragă, am spus nervoasă. E evident. Pentru că sunt suficient de proști încât să-mi dea informațiile pe care le doresc.

În cele din urmă, am fost nevoită să-i povestesc tot. Și, până la urmă, am adormit pe canapea în brațele lui. Cred că sexul începea să devină demodat. Cel puțin în relația asta.

XIV

Ajunsesem printre primii la secție dar Victor, probabil, fusese acolo din creierii nopții. Avea cearcăne și, din câte-mi dădeam seama, era la a doua cafea. Rula între degete o țigară. Știam că n-avea de gând s-o aprindă. Nu fumase niciodată, exceptând momentele în care turba efectiv de nervi. Dar și atunci cu limită. Ei bine, în sensul ăsta eu nu aveam nicio limită. L-am luat la o plimbare pe stradă și i-am povestit ce pățisem noaptea trecută. Nu mai aveam încredere să vorbesc în birou după ce venise Paul. Deveneam paranoică. Eram convinsă că fusese plasat acolo cu un scop. Iar acela era de-a mă scoate din funcțiune. Prea veniseră toate în același timp: obligația de-a mă vedea cu Amalia săptămânal, colegul cel nou de la SRI – Moravuri și polițistul corupt, zis Mânzu'.

— Te-ai gândit că nu e niciun polițist? m-a întrebat Victor în timp ce studia vitrina unui magazin.

— Da, mi-a venit ideea că vor încerca să dea vina pe mine.

— Asta mi-a trecut și mie prin cap, a spus amărât. Totuși, tipii ăia, dacă mă întrebi pe mine, s-au cam lăsat bătuți. Ar putea să-ți fabrice ceva. Să te trezești capul mafiei dintre blocuri.

Era, într-adevăr, un punct de vedere pertinent. Uneori sângele mi se urca la cap și nu mai știam să fac diferența între real și ireal. Putea, într-adevăr, să fie o prefăcătorie. Cu toate că…

— Crezi că Paul e pus aici să-mi fabrice un dosar?

— Dacă te gândești de când vor cei de la SRI să scape de tine, n-ar fi exclus, nu?

Adevărat.

Începuse să iasă soarele și să dogorească. Tocurile aproape că mi se înfigeau în asfalt. Sau mă afundam eu, încet, încet? Aici să fie sfârșitul? Refuzam să cred și aveam de gând să aflu ce se întâmplă.

— Tu ce ai pățit? N-ai prea dormit.

A rânjit ca un mânz. Oh, iar cuvântul ăsta.

— Am fost pe Centură.

Am dat din cap în semn de dezaprobare.

— Puteai să mă suni. Nici eu n-am avut parte de acțiune.

A râs o clipă, după care a redevenit serios.

— Am încercat să dau de Rada, dar am aflat că nu se mai prostituează de doi ani. Se pare că cineva i-a întins o mână. S-a mutat undeva în oraș cu chirie și acum ar lucra ca manichiuristă. Încă încerc să dau de ea.

— Și de ce dracului și-a lăsat copilul singur pe străzi?

— Exact asta vreau să aflu și eu.

Ne-am întors la birou după ce am luat un mic dejun frugal. Niciunul nu prea avea poftă de mâncare. Mihai ne aștepta în biroul lui Blid.

— Ceva vești despre cazul Lupașcu?

M-am trântit pe scaun și mi-am aprins o țigară.

— Urmează să-i interoghez membru cu membru. Și mă refer la familie.

— Lala, oftă Mihai.

— Da, sunt vremuri grele. Nici crimele nu mai sunt ce-au fost, nimeni nu vrea să lase indicii. Ne obligă să gândim și să facem deducții logice. Să-i ia dracu', ei n-au auzit că polițiștii nu dețin atâta creier?

Mihai a dat ochii peste cap.

— Cazul copilului?

— Acolo suntem puțin mai avansați, spuse Victor. Dar încă preferăm să ne ținem pliscul.

Mihai l-a studiat nedumerit.

— Cred că stai prea mult în preajma Lalei. Bine, vreau să vă ocupați fiecare de câte un caz și dacă aveți nevoie apelați la Paul.

— Mai bine-mi cumpăr un vibrator, am mormăit.

Mihai mi-a aruncat o privire rece și a plecat.

— Deci? Lucrăm separat?

I-am zâmbit lui Victor.

— Nici măcar Mihai nu vrea asta, i-am făcut cu ochiul și am pornit spre biroul meu aflat sub ocupație.

XV

August 1982, București

Văzu lumina zilei și lacrimile începură să-i curgă șiroaie. Nu simțea că ar plânge, dar știa că ochii i se umeziseră. Își privi pentru o clipă mâinile aproape transparente. Slăbise șaptesprezece kilograme. Îl torturaseră. Îl ținuseră în lanțuri și îl electrocutaseră. Apoi îl aruncaseră într-o celulă goală. Fără pat, fără toaletă. Nu reușiseră să scoată nimic de la el, iar, după un timp, se hotărâră să-l creadă.

Cu o zi în urmă, când le venise ordinul să-l elibereze, îl băgaseră la dușuri și-l spălaseră cu furtunul cu apă rece ca gheața. Unul dintre gardieni îl ștersese cu un burete de sârmă până îi dăduse sângele. Apoi îl săpuniseră și-l îmbrăcaseră. Își bătuseră joc de el, adresându-i tot felul de injurii, dar nu-i mai păsa. Reușise să păstreze secretul. Nu se dăduse de gol. Nu-și turnase oamenii. Și, mai ales, nu-l turnase pe Gigi.

Încă îl mai visa. De fapt, în condițiile date, era greu să n-o facă. Își vedea mâinile pline de sânge. Țipa. Țipa și se trezea lac de transpirație. Moment în care gardienii îl târau din celulă, râzând ca niște diavoli, și începeau tortura. Îl întrebau mereu și mereu, dar el spunea doar că e o greșeală. Nu știa nimic. Era doar un profesor amărât de istorie. De unde Dumnezeului să știe…

Și asta fusese o greșeală. Îl întrebară dacă crede în El. Mihail negă, dar nu păru prea convingător. Așa că se gândiră să-i scoată religia din cap: „A, crezi în Dumnezeu?” Scoseseră cablurile electrice și i le aplicaseră pe piele. „Dacă ar exista crezi că ne-ar lăsa să facem asta?” Până la urmă fusese nevoit să se lepede de Dumnezeul lui. Să-I ducă numele în deșert. Să-L batjocorească. Și în fiecare zi era la fel.

Apoi veni vestea că o să fie eliberat. Oricum nu mai aveau ce face cu el. Era clar că fusese doar o marionetă. Gigi Ardelean le dăduse o pistă greșită. Acum le părea rău că-l omorâseră. Dar, într-o seară, unul dintre gardieni intrase peste el în celulă și-i spusese:

— Au intrat în casa alor tăi. N-au găsit nimic. Dar au violat-o pe rând pe soră-ta aia mijlocie. Era singură, iar ei

erau plictisiți.

Cretinul ăla râsese. Iar el rămăsese acolo plângând și chinuindu-se. Îl durea mai rău decât orice tortură. Și-ar fi dorit să moară acolo. Să moară și atât.

O văzu pe Anca rezemată de mașina neagră. Probabil a tatălui său. Se aștepta să aibă burta mare, dar niciun semn de copil. Anca se repezi spre el și-l luă în brațe. Plânseră împreună, fără să-și spună nimic. Apoi, în drum spre mașină, ea îi șopti:

— Am avortat spontan din pricina groazei. Iartă-mă, Mihail!

Dar el o strânse în brațe și o sărută ușor pe creștet. Cât de nebun fusese să-i pună pe toți în pericol. Numai el era de vină pentru tot. Pentru copil, pentru Alexandra…

— E adevărat… Alexandra…

— Iartă-mă! izbucni femeia în lacrimi. Eram în casă, la subsol. Când mi-am dat seama ce se întâmplă, am sărit pe geam și am fugit. Am lăsat-o acolo și am găsit-o într-o baltă de sânge. Iartă-mă, dar n-am avut curaj.

O strânse și mai tare în brațe și o sărută, lipindu-și buzele de creștetul ei cu atâta forță încât îl dureau.

— Ai făcut bine, Anca, altfel ai fi pățit-o și tu. Dar e bine?

Femeia își șterse lacrimile cu mâneca.

— Nu mai e aceeași, Mihail. Vorbește în dodii. Cântă, râde, plânge. Cred că a luat-o pe câmpii.

Inima i se frânse în mii de bucăți. Era numai vina lui. Vina lui că nu putea accepta să se supună nenorocitului de regim. Urcară în mașină. Tatăl îi aruncă o privire tristă, greoaie și porni. Își jură să se răzbune.

XVI

August 2011, București

Știa că nu putea cere, pur și simplu, detalii despre Mânzu'. Dacă era într-adevăr un polițist corupt, s-ar fi lovit de mii de ziduri invizibile, imposibil de trecut. Știa, însă, pe cineva care i-ar fi putut furniza o listă cu polițiști mânjiți. Din păcate, știa și el la fel de bine ca toată lumea că erau mai mulți cei în neregulă decât ceilalți.

Aștepta la ceainărie cu o cană aburindă în față. Asemenea arabilor, prefera să bea fierbinte când era caniculă pentru a-și regla temperatura corpului. Îl văzu de la distanță pe bărbatul chel, cu ochelari de soare, îmbrăcat în costum de in alb. Veni până la el cu un mers tărăgănat. Se așeză, ceru un ceai de mentă și-i strecură sub degete o bucată de hârtie. Victor zâmbi.

— Sper că e varianta scurtă.

Chelul ridică din sprâncenele aproape inexistente.

— Doar nu mă crezi prost. Dă-mi un pseudonim.

Victor își strânse buzele.

— Nu pot. Aș vrea, dar nu pot.

Își băură ceaiul în liniște. Apoi chelul plecă la fel cum venise, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Victor ceru nota și dădu să plece, dar țârâitul telefonului îl opri.

— Hei, ciao, partenere!

— Frate, te-ai tâmpit?

Victor zâmbi.

— Vești?

— Am aflat cine sunt băieții pe care i-am pocnit. Ai lui Dragnea: Vlad, Radu și Tudor.

— Nu-mi spune nimic.

— Nici mie, așa că pune mâna și informează-te.

Asta a fost tot. Sigur, dacă telefoanele le erau ascultate era tot aia. Dar Lala miza foarte tare pe linia ei securizată. Oricum, până la urmă tot avea să scape informația. Victor știa. Lala știa. Dar poate că nu avea să circule atât de repede încât să le pună bețe în roate.

Se ridică și porni de-a lungul străzii. Ca să afli informații despre idioți, trebuia să apelezi la alți idioți. Sigur, ei îi numeau informatori. Contra unei sume de bani și a unor favoruri în afara legii, puteai afla cam tot de la

băieții ăștia. Luă un taxi și opri într-un loc aproape pustiu din sectorul patru. Sigur, era o distanță ca de la cer la pământ între sectorul unde fusese atacată Lala și cel în care căuta el informații. Dar oamenii de teapa asta se știau între ei, iar asta îi era de ajuns lui Victor. Își verifică pistolul Carpați, singurul pe care-l avea. Lala îi făcuse cadou un Glock, dar fusese prea laș să-l păstreze. În plus, avusese nevoie de bani, așa că-l vânduse pe piața neagră. Și acum îi era teamă că ar fi putut să afle cineva, ceea ce n-ar fi fost deloc în regulă. Dar spera ca veștile să nu circule așa de repede. Și-și luase nenumărate măsuri de precauție. În afară de Lala, totuși, nimeni nu mai știa de acel Glock.

Își șterse broboanele de transpirație de pe față și intră în cârciuma dărăpănată. Interiorul nu arăta cu nimic mai bine. Parcă nici nu era în același oraș, dacă stătea să se gândească la cum arătau barurile și restaurantele din centru sau din cartierele mari, în comparație cu acesta. Pentru o clipă, avu impresia că încă mai e în Evul Mediu.

Îl zări pe Gigi Nebunul la masă cu sticla de bere în față, privind în gol. Barmanul, Nea Costel, îi făcu un semn discret din mână. Erau doar ei trei în bar, așa că Victor se așeză în fața lui Gigi.

— Ah, zise bețivul. Aveam nevoie să te văd, frate.

Victor puse două hârtii de o sută pe masă.

— Direct la afaceri.

— Ce știi despre Dragnea?

Bărbatul luă o gură de bere.

— Credeam că vrei informații despre Lupașcu.

Victor căscă gura.

— Hai să le luăm pe rând.

— Patru, te costă patru.

Criminalistul puse și restul de bani pe masă. Mihai avea să facă o criză de nervi, dar Victor știa că merită. Gigi era cel mai bine informat.

— Dragnea, zise el. Un cretin. A murit de vreo doi ani. O ardea cu una, Rada. O punea să se prostitueze. Băieții ăia ai lui sunt niște pisici fricoase. Fac impresie prin mușchi. Dar dacă te înfigi puțin în ei, se pișă-n pantaloni. Au ocupat o zonă din Militari, unde trăiesc mai mult din ăștia respinși de societate și copii abandonați. Mare armată de rahat ce au ei! Noroc că au fizic, altfel vai de mama lor. Au dosare penale. Dar în afară de femei și bătrâni, n-au tâlhărit nimic. Au și niște violuri la activ,

dar au fost condamnați așa, cu stropitoarea. Au tot ieșit. Nu-s chiar o pagubă, după cum zisei.

Într-un fel, Victor era mai liniștit. Poate că Iolanda chiar îi pusese la punct, dacă ceea ce spunea Gigi era adevărat.

— De Rada asta ce știi?

— Păi, vezi? Asta știu eu și nu știți voi. Târfa aia de țigancă – frumoasă al dracului, fie vorba între noi – i-a făcut un copil mortului.

— Care mort?

— Ăla din gară, Lupașcu, vere. Lupașcu n-a crezut-o – mare crai mai era băbăciunea aia – dar după ce-a făcut testul de paternitate, a fost nevoit să-i dea bani, să-i asigure existența, așa se zice, nu?

— Și copilul?

Gigi ridică berea în aer.

— Uite că ăsta e un mister. Băiatul a fugit și nimeni nu mai știe nimic de el.

Mai stătură un timp de vorbă, după care Victor porni spre secție, mai nedumerit decât înainte.

XVII

Dintr-o dată, simt că nu-mi mai place felul în care mă privea Victor. Exista ceva dincolo de expresia aia a lui molcomă, ceva ce nu puteam să descifrez. Nu că s-ar fi schimbat în vreun fel, și totuși, eu așa îl simt. Când a intrat peste mine, adică în birou, tocmai stăteam de vorbă cu Ionuț Bogdan Matei. Ceruse să vină primul, pentru că se grăbea să ajungă la întâlnire cu iubita lui.

Încă din creierii nopții aflasem de această Anabella Florescu, studentă la Teologie, născută în ’89. Nu mi se părea relevantă, încă.

Amalia sosise și ea, așa cum ne fusese înțelegerea. Aș fi vrut să am timp să vorbesc cu ea înainte, dar puștiul apăruse aproape instantaneu.

Victor mi-a făcut semn din priviri, transmițându-mi că are ceva să-mi spună care nu mai poate aștepta. Multe lucruri păreau că mai pot aștepta, dar nu era deloc așa. Ceva îmi dădea de înțeles că făcuse o descoperire importantă, de care aș fi putut profita. M-am ridicat și m-am dus după el. Nici Ionuț, nici Amalia n-au dat prea mare importanță întâlnirii. Am intrat după Victor în birou. A închis ușa după mine apoi a dat drumul la radio. Mi-a șoptit:

— Ok, vrei să rămână între noi detaliile, nu?

Am aprobat.

— Ei, se pare că se leagă. Nu știu de ce. Nu înțeleg cum, dar Matei Iorgulescu era fiul lui Mihail.

— Bine, am spus, cu toate că fusesem luată prin surprindere, încearcă să dai de Rada.

— De asta mă ocup.

Am dat să ies, dar m-am întors. De data asta am vorbit pe un ton normal, fără să-mi fie teamă că mă ascultă cineva:

— E totul în regulă cu tine? Am impresia… Nu știu, îmi pari diferit de la un timp.

— Sunt bine, a spus deloc convingător.

M-am întors în biroul meu, unde Amalia începuse o conversație cu Ionuț. Îl convinsesem pe Paul să-și mute catrafusele în altă parte pentru restul zilei. Dar, cu toate astea, aveam tot timpul impresia că aude tot ce zic și fac.

Speram să fie doar paranoia. Mi-am concentrat atenția spre Ionuț.

— De ce încercați cu toții să dați vina pe Maria?

Se foi puțin în scaun, apoi își aruncă privirea undeva pe lângă mine.

— Nu e vorba de asta. Mama și tata consideră că Maria a dezertat. Puneți ghilimelele de rigoare. Faptul că ea a ales dansul în defavoarea unei facultăți, ca toți cei din neam, a fost o adevărată dezamăgire. Asta nu înseamnă că Maria nu se pricepe. E campioană națională de patru ani. Știe ce face, doar că… Ei bine, o simțim că e altfel decât noi.

— Lucru care i-a plăcut lui Mihail, am punctat.

— Nu e chiar așa. Unchiul era un tip destul de ipocrit. Vorbea despre Dumnezeu și despre deșănțare, în timp ce el umbla cu zeci de femei. Era un pervers ipocrit. Îi făcea pe plac Mariei ca să ne enerveze pe noi, nu din alt motiv. Iar ea știe foarte bine lucrurile astea.

Mi-am aprins o țigară și am încercat să-i întâlnesc privirea, dar încă nu era prea dornic să-mi acorde un prim-plan.

— Ai auzit vreodată de Rada Iorgulescu?

Abia acum a binevoit să mă privească.

— Țiganca aia nenorocită? Da, am auzit. Unchiul i-a dat o mulțime de bani. Nu știu cu ce-l avea la mână, dar a scos mare parte din banii de la bancă pentru ea.

— Știi cumva unde locuiește?

— Ce treabă are Rada…

— Știi cumva unde locuiește? am întrebat apăsat.

— Nu sunt sigur. Maria trebuie să știe. Ea ținea evidențele de genul ăsta. Eu am fost suficient de intrigat că i-a dat atâția bani. Nu trebuia să știu mai multe. Îmi era silă de el.

Asta-mi era și mie clar.

— Ai auzit vreodată de Mânzu'?

— Ce mânz?

— E vorba de o poreclă.

— Nu.

— Cine crezi că ar fi avut motiv să-l omoare?

De data asta, puștiul s-a blocat. M-a privit o clipă curios, apoi a spus:

— Toți aveam motive, doar că niciunul n-a făcut-o.

— Cum de ești așa de sigur?

— Noi am fost plecați din țară. Eu, Maria și ai mei. Ar fi fost cam greu, nu credeți?

— Dar nu imposibil, am zâmbit.

Tânărul s-a încruntat.

— Nu-l iubeam prea tare, dar nici nu-mi ardea să-l omor.

— Asta rămâne de văzut. Pentru moment ești liber, dar nu părăsi orașul până nu finalizăm ancheta.

— N-am de gând să mă duc niciunde.

A ieșit. Avea mersul tărăgănat, de parcă n-ar fi vrut să plece, dar nici acolo nu voia să fie. Asta îmi era clar.

Sora lui a intrat imediat după el. Avea în mână un pahar de unică folosință plin cu cafea.

— Se poate fuma?

I-am făcut semn să facă ce dorește. Am lăsat-o să-și aprindă țigara și să savureze primele fumuri. O privea sceptică pe Amalia.

— Colega mea, am spus. Doar ia notițe.

N-a spus nimic, așteptând să încep eu discuția.

— Care era de fapt relația ta cu unchiul tău?

A zâmbit ironic.

— Una destul de ciudată. Eu îi țineam de șase când se ducea la femei, iar el mă răsplătea.

Mă gândisem că așa ceva trebuia să fie, doar Maria era paria familiei.

— Totuși, ceva s-a întâmplat de ți-a lăsat ție toată averea.

S-a întors spre mine, părând destul de relaxată.

— Nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Mihail tot o ținea una și bună cu documentele lui prețioase. Unele erau secrete, zicea el. În fine, păreau a fi așa. Altele, probabil, erau de pe la începutul lumii. Vechi de secole. Eram singura care-l asculta. Chiar dacă nu mă interesa. Doar că el avea impresia că-mi pasă, spre deosebire de ceilalți. Și mai era ceva, desigur. Alexandra. Sora cu probleme psihice.

— Stai, am oprit-o cu un gest. Să le luăm pe rând.

S-a întins pe spătarul scaunului. A stins țigara și m-a privit atent. Dar nu m-a lăsat să pun întrebarea.

— Dacă vreți să știți unde ținea hârtiile alea, nu vă pot ajuta. Am încercat de mii de ori să-mi dau seama cum le face să dispară. Am luat centimetru cu centimetru din biroul lui la puricat. Nimic. Pur și simplu le făcea

invizibile. Și sunt convinsă că n-au ieșit niciodată din biroul ăla.

Mintea mi-o luă la fugă. Aveam nevoie de un ordin de percheziție al biroului.

— Nu ți-a dat niciodată vreun indiciu?

A ridicat apatică din umeri.

— Nu, spunea că dacă vrei să ascunzi ceva, atunci s-o faci la vedere, pentru că nimeni nu s-ar gândi la asta.

Cel mai vechi truc din lume.

Am dat din cap, aprobând. Trebuia să-mi încerc și eu norocul, dar nu chiar acum.

— Care e povestea Alexandrei?

Chipul Mariei s-a înnegrit.

— Mama spune că e vina lui Mihail. Unchiul a fost arestat pentru crimă în ’82. Oricum, s-a dovedit că nu el a înfăptuit-o. Dar, în timpul acesta, Securitatea a tot căutat în casă diverse lucruri. Într-o zi, au dat de Alexandra. Au violat-o și au bătut-o, apoi au lăsat-o într-o baltă de sânge. A găsit-o Anca, soția unchiului.

De căutat în arhive, mi-am notat mental. Nu că m-aș fi așteptat să găsesc date despre viol. Doar nu erau proști, securiștii dracului, să-și facă singuri raport. Dar ceva despre arestare și crimă trebuia să existe. Și iar trebuia să dau mâna cu SRI-ul pentru a avea acces la documente.

— Știi cum îl chema pe cel ucis?

A negat dintr-o simplă mișcare.

— Să înțeleg că mătușa ta, Alexandra, este în halul ăsta de când a fost violată?

— Așa spun ei. Mie nu mi se pare. Nu știu, uneori am impresia că doar se joacă cu noi.

Hmm, fata asta era și ea pe arătură.

— De ce crezi asta?

— E o prostie, știu. Dar are momente de coerență când pare atât de normală… Apoi totul se schimbă.

A tăcut. Nici eu n-am zis nimic. Cunoșteam prea bine lucrurile acestea. Un șoc precum cel provocat de un viol poate să te aducă într-o astfel de stare.

— Sunt doar momente, am șoptit, mai mult pentru mine.

Maria a aprobat din priviri.

— Ai auzit de Rada Iorgulescu?

S-a luminat dintr-o dată.

— Ehe, poveste lungă. Mă mir că ați descoperit-o. Dintre toți, doar eu am știut adevărul despre ea.

I-am făcut semn să continue. Puteam să pun întrebări, dar și-ar fi dat seama că nu știu exact ce caut.

— I-a făcut unchiului un copil acum unsprezece ani. A fost tărăboi. A durat cinci ani până au reușit să facă testul de paternitate. Când unchiul s-a convins că e al lui, a vrut să-l ia sub tutelă, dar țiganca nu i l-a dat. Așa că, în cele din urmă, a fost nevoit să o mute într-un apartament aproape de noi, pentru a-i avea sub supraveghere. Doar că nenorocitul ăla mic de țigănuș a fugit și dus a fost. Încă mă mai chinui să dau de el. O parte din avere îi revine și lui.

— Stai așa, zici că știi unde stă Rada?

— Sigur, vreți adresa?

L-am chemat pe Victor la mine. Maria ne-a dat adresa și el a pornit glonț într-acolo. Abia așteptam să am un rendez-vous cu femeia misterioasă.

★★★

Îi chemasem pe soții Matei la diferență de o oră. Trebuia să apară mai întâi Crina, dar mai era timp. Așa că am început o conversație cu Amalia.

— Ce părere ai despre Ionuț?

— E inteligent, dar parșiv. Ascunde multe lucruri. Se preface că nu știe unele dintre ele când, de fapt, nu e chiar așa.

— Da, senzația asta mi-a dat-o și mie. Oricum, n-ai impresia că suferă de ceva?

— Sigur că da. Are sindromul Down, dar îl ascunde destul de bine.

Ok, acum îmi dădeam seama de ce îl tot comparam cu un oligofren.

— Amalia, tot vreau să te întreb ceva. Și aș vrea să fii sinceră.

Femeia și-a tras de fustă, de parcă ar fi putut s-o mai lungească, și s-a pregătit să-mi răspundă. Dar am continuat fără a-i da posibilitatea să-și ia angajamentul.

— Cine m-a trimis la tine și de ce?

Cu siguranță nu se așteptase la asta.

— Ce întrebare e asta?

— Vreau să știu dacă trebuie să trec un test sau ceva de genul ăsta. Întâi mă trimit forțat la tine, apoi apare Paul Avramescu. Nu ți se pare puțin cam ciudat?

A ridicat din umeri, încercând să pară relaxată.

— Presupun că e normal privind…

— Oh, lasă-mă cu agorafobia. Când am ucis un criminal în serie, nu m-a trimis nimeni la psihiatru. Acum apar toate deodată. Ce mister e ăsta?

S-a lăsat cu fundul pe birou. A pus caietul de notițe pe masă și a spus:

— Bine, adevărul e că au întrunit o comisie de supraveghere. Nu ești singura vizată. Și Mihai și Victor sunt în aceeași barcă.

— Doar că ei nu se duc la psihiatru. Corect. Pe mine vor să aibă de unde să mă apuce. Orice greșeală îmi va fi fatală, am continuat mai mult pentru mine.

Amalia n-a spus nimic, dar nici nu era nevoie. Știam că am dreptate. Trebuia să aflu ce era cu acea comisie. De ce o alcătuiseră tocmai acum și de ce eram vizați toți trei? Paul făcea parte din mascaradă? Mai mult ca sigur, altfel care i-ar fi fost sensul? Dar n-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta, pentru că mobilul a început să vibreze furios. Era Victor. Un ghem de spaimă mi s-a strâns în stomac.

— Spune-mi că n-a fugit.

— Aș fi vrut să-ți spun că a dispărut fără urmă. Dar e moartă.

Am tras aer în piept.

— Ai chemat pe cineva la fața locului?

— Încă nu, mă gândeam s-o sun pe Amanda și pe restul.

— Sun-o pe Amanda și spune-i să vină singură, ajung în cinci minute. Și încearcă să nu contaminezi locul crimei.

Amalia a tresărit. Mi-am luat pistolul din birou și mi l-am pus în toc.

— Altă crimă?

N-am spus nimic. Încă nu știam dacă trebuia să fiu șocată de ceea ce-mi spusese Amalia sau de faptul că Rada era moartă.

Sigur, prima problemă îmi dădea mai multe bătăi de cap. Până la urmă, cumva, mă așteptasem ca Rada să dispară din peisaj înainte de-a da eu de ea.

— Al dracului noroc, am spus și am țâșnit pe ușă, trecând ca un glonț pe lângă Paul.

XVIII

Victor mă aștepta în holul blocului, în fața apartamentului. Am urcat în același timp cu Amanda. Amanda e o tipă corpolentă, pe la un metru nouăzeci. Are fundul puțin cam mare pentru gusturile mele, dar merge. E roșcată, cu o privire rece și întunecată, dar cu zâmbet de divă. L-am întrebat pe Victor dacă a mai anunțat pe cineva, iar el m-a asigurat că nu. Sigur, erau tot felul de lucruri care nu se potriveau în povestea asta. Sau, poate că se potriveau, dar, ca de obicei, eu aveam tendința de-a le complica.

Devenise ciudat cum cele două cazuri de crimă se legau între ele. Cu toate că, la fel de bine, dacă aș fi crezut în coincidențe, aș fi putut spune că am găsit răspunsul. Ceea ce, desigur, ar fi fost fals, pentru că nu cred în așa ceva.

Am intrat cu Amanda în apartament. Ne-am împachetat încălțările în celofan, ne-am pus mănuși de latex și am început cercetarea.

Holul lung, lat, dar întunecat. Am aprins lumina și am luat amprentele de pe întrerupător. Nu că m-aș fi așteptat la alte amprente în afară de cele ale victimei. Pe măsură ce te apropiai mai mult de living, cu atât mai mult se simțea mirosul de putreziciune.

Era un apartament cu două camere, dar unul mare. Hol lat care, la nevoie, ar fi putut fi transformat în cameră, bucătărie, living și un alt hol care despărțea livingul de dormitor. Amanda a intrat prima în sufragerie, căutând indiciile. A aruncat o privire scurtă, dar suficientă pentru ea, declarând:

— Nu sunt urme de luptă. Doar un pahar spart. Semn că s-a speriat de cineva și a dat peste pahar.

Notă de memorie.

— Asta înseamnă, am spus eu, că a și deschis cuiva ușa. Pentru că nu există semne de intrare forțată.

— Sigur, asta dacă acel cineva nu avea cumva o cheie.

Era și asta o ipoteză. Dar cam imposibil de verificat. Yalele din ziua de azi se închid și se deschid și de pe o parte și de pe cealaltă cu cheia. Nu mai există sistemul de zăvor de pe vremuri. Așa că, imposibil de verificat așa

ceva. Sigur, puteam spera să găsesc amprente pe broaște, dar știam că asta era doar o amăgire.

În timp ce m-am ocupat să iau amprente de peste tot, Amanda a cercetat mai întâi locul din jurul cadavrului. Se spune că între victimă și atacator, oricât de atent ar fi atacatorul, tot se produce un schimb de probe. Chiar și o scamă era importantă în cazul ăsta.

— Var, spuse Amanda când m-am apropiat de tocul ușii.

Dar cuvintele ei au rămas suspendate undeva în aer. Pentru că tocmai intrasem în contact direct cu leșul, lucru care mi-a provocat o oarecare reținere.

Era clar că femeia era moartă de cel puțin o săptămână. Intrase în putrefacție, iar carnea începuse să i se descompună. Stătea într-o poziție nefirească, de parcă s-ar fi cuibărit pe covor să doarmă. Murise în poziție fetală.

— Hemoragie, mi-a explicat Amanda. N-a fost ucisă în modul clasic, bang și gata. A fost lovită în burtă de mai multe ori.

— Dumnezeule, am suspinat. Era gravidă. De aia a lovit-o în burtă. A vrut să-i provoace un avort, nu s-o omoare.

— Posibil, murmură Amanda.

Eram aproape convinsă de lucrul ăsta. Și dacă Rada era iar gravidă cu Lupașcu, atunci era clar vorba de vreun membru al familiei. Am ieșit pe hol și mi-am aprins o țigară. Victor ridică din sprâncene.

— Crezi că-i pot anunța acum?

— Ai vorbit cu vecinii?

— Da, doar nu crezi că am păzit ușa. Nu știe nimeni mai nimic despre ea. Nu prea ieșea din casă, decât o dată pe săptămână ca să-și cumpere una-alta și, la sfârșitul lunii, pentru a-și plăti facturile. N-au văzut niciun copil. Avea din când în când un vizitator mai în vârstă, după descriere Lupașcu. Și, de vreo două ori, a venit o femeie. Din câte mi-am dat seama, Maria. În rest, nimic ieșit din comun. Așa că nu li s-a părut ciudat să n-o mai vadă de miercurea trecută.

Am tras cu nesaț din țigară.

— Știi ce e ciudat?

A ridicat din umeri.

— Primul lucru ar fi că nu-ți pui deloc capul la contribuție. Gândește-te, câte curve îmbiate de banii

binefăcătorilor au rămas cumințI acasă? Îți spun eu, mai puțin de doi la sută. Pur și simplu ele nu se schimbă. E în natura lor să se întoarcă iar și iar pe stradă. Nu le place viața de casnice. De ce ar fi fost Rada diferită?

Victor a răspuns enervat:

— O fi făcând parte din ălea doi la sută.

— În niciun caz, am spus. Cred că e altceva la mijloc și vreau să știu ce.

— Presupun că ai deja o teorie.

Am dat ușor din cap.

— Da, cred că era periculos pentru ea să rămână pe stradă. Dacă n-a omorât-o un membru al familiei Lupașcu pentru că era iar gravidă…

— Gravidă? Moșul avea o sută de ani.

— Mai taci, încă e o supoziție. Și nu era așa bătrân pentru a nu mai putea ținti.

— Ok, spune mai departe.

Am stins țigara sub picior.

— Cred că cel din pricina căruia a rămas ascunsă în casă a găsit-o.

— Sau „cea”…

Am aprobat.

Amanda a ieșit din apartament.

— Bine, în afară de urma aceea de var, pe care colegii tăi nu o vor găsi, nu mai e nimic altceva. Poate doar dacă ai dat tu de amprente.

— Le voi verifica, am spus. Ce e cu urma de var?

A coborât două trepte și a spus:

— Presupun că provine de pe un șantier. Ținând cont că nimeni nu mai văruiește în zilele noastre, nu prea mai ai de unde. Sau, cine știe, de la o fabrică de materiale de construcții. Dar nu cred că te va ajuta prea mult.

Habar nu avea ea.

— Hei, a zis înainte de-a dispărea cu totul din raza mea vizuală, eu n-am fost aici.

I-am făcut cu ochiul și am salutat-o, fluturându-mi mâna.

— Ok, i-am zis lui Victor, anunță-i pe oligofreni.

— Și tu?

— Cred că o să am o discuție cu frații Dragnea.

Aproape că i-a căzut telefonul din mână.

— Doar nu te întorci în locul ăla.

— Nu, nu sunt tâmpită. Am de gând să bag toți dracii într-unul dintre frați. Depinde pe care-l prind.

— Te rog să ai grijă. Sună-mă imediat ce scapi de el. Jură-mi! Privirea aceea a lui îngrozită m-a șocat. Victor nu-și făcea niciodată griji inutile din cauza mea. Am plecat fără să-i promit nimic. Eram mult prea șocată ca să fac asta.

XIX

Orice adevăr e mai simplu decât l-am gândi noi. Mult mai simplu. Tocmai de aceea geniile au avantajul simplității, pentru că știu să vadă problema așa cum este, fără presupuneri sau răstălmăciri.

Cam așa stătea povestea și cu frații Dragnea. Așa cum bănuisem, consumau anabolizante, forțându-și mușchii să se dezvolte, în timp ce creierul li se micșora. Sigur, chiar și durata de viață scade considerabil în urma unui consum constant. După ce tatăl lor fusese înjunghiat mortal, cei trei frați hotărâseră că nu pot lăsa cartierul pe mâna oricui. Erau mari, urâți, nu prea inteligenți dar, oricum, foloseau legea pumnului. Și, la o adică, ar fi putut strânge o mică armată pentru o eventuală bătălie între cartiere. Sigur, nu asta-și doreau.

Nu mi-a fost greu să pun mâna pe Radu Dragnea. Am aflat că era însurat și avea un băiat de șase ani. Și asta doar cât am stat în fața casei de pariuri deschisă pe una dintre străzile circulate. Soția lui a venit de câteva ori, țipând și gesticulând ca o nebună că nu îi pasă de copil și bagă toată ziua bani la pariuri. Atâta doar că șeful cartierului nu pierdea niciodată. Cine-ar fi îndrăznit să-l declare perdant?

N-a fost nevoie să folosesc forța. Când a ieșit din clădirea jerpelită, m-am dat jos din mașină, l-am privit și i-am făcut semn să vină. Mi-a dat de înțeles că nu are de gând. Dar mi-am îndreptat privirea spre fiul său și am rânjit. Namila s-a conformat, fără prea mult chef. Apoi mi-a spus cam tot ce era de spus despre „afacerea de cartier”. Era ca și cum ar fi moștenit-o de la „babacu”. Cineva trebuia să dea cu pumnul în masă. Doar era plin de tot felul de lichele.

Stătea lângă mine, cu un aer posac. Nu-mi plac oamenii posaci, mă forțează să le împrumut starea, iar eu nu voiam să fiu posacă. Doar că asta s-a întâmplat fără voia mea. Din câte se pare, am o capacitate distructivă de-a împrumuta stările celorlalți. Nu știam, însă, dacă și pe el îl durea capul la fel de tare ca pe mine.

— Bine, am zis după câteva minute de tăcere. Ce știi despre Rada Iorgulescu?

A zâmbit. Pentru prima dată, părea destins.

— Târfa aia de le lua mințile bărbaților?

Îi studiasem puțin chipul și, într-adevăr, Rada fusese o femeie al dracului de frumoasă. Chiar și moartă arăta într-un mare fel.

— Da, ea.

— Rada nu era ca toate celelalte. Chiar dacă era țigancă, avea clasă, așa cum avusese și mă-sa pe vremuri.

— Ah, mă-sa.

— Amalia. A murit la puțin timp după Revoluție. Eram mic atunci, iar Amalia destul de bătrână. Dar, ori de câte ori o vedeam trecând pe strada mea, îmi trezea tot felul de sentimente nu tocmai copilărești.

— Cu ce se ocupa Amalia?

A râs, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Ce ar fi putut să facă? Mă rog, pe timpul împușcatului, a fost damă de companie. Dar ea era elevată. Știa să scrie și să citească, important pentru lumea de atunci. Știa și ceva pian. Le sucea mințile tuturor. Se spune că ar fi avut un amorez din clasa de elită. Dar nu l-a cunoscut nimeni niciodată. A terminat cu prostituția după ce a născut-o pe Rada. Oricum, avea destui bani pentru a nu mai fi nevoită să se întoarcă în stradă.

— Știi cine e tatăl Radei?

A ridicat din umeri.

— De unde? Amalia era doar o târfă până la urmă.

Corect.

— Și Rada?

— Ce e cu ea? A plecat din cartier la șaptișpe' ani și dusă a fost. A mai trecut o dată. Avea burta la gură. Dar apoi a dispărut cu totul.

Mi-am aprins o țigară, încercând să alung nenorocita de durere de cap.

— Crezi că ar fi putut s-o urmărească cineva?

A dus mâna la falcă.

— Mulți. Rada făcea trafic cu droguri. N-a fost prostituată prea mult. A dat de un dealer și folosea povestea cu prostituția ca acoperire. Avea clienții ei fideli.

— De unde știi asta?

A tăcut o clipă. Apoi a privit afară, de parcă i-ar fi fost teamă că-l poate auzi cineva.

— Trăiam cu ea.

O confesiune aproape surprinzătoare.

— Atunci mi-ai putea spune și ce s-a întâmplat cu puștiul.

A tresărit.

— El e cel pe care l-ați găsit mort, nu?

— Da, el e.

A privit din nou în gol, de data asta nervos la maximum.

— Uite, o să-ți spun ceva, dar ai grijă să nu se afle, bine?

Sigur că mi-a captat atenția. Nu i-am promis nimic.

— Nu e ca și cum n-aș avea încredere… dar eu cred că ei l-au omorât.

— Adică?

— Familia aia bogată, ca să nu primească bani.

Am ridicat din sprânceană. Radu transpira abundent. Nu în mașina mea, pentru Dumnezeu.

— Nu e singurul ei copil. Ionuț nu era al moșului.

Asta da veste interesantă. Trebuia să vorbesc cu Dragoș, să vadă dacă Rada avusese mai mult de o naștere.

— Mai are un copil?

— O fată. O cheamă Maria. Dar nu știu unde e.

Începeam să transpir și eu.

— Dar băiatul, cum a ajuns aici?

— Nu știu, n-a vorbit. Dar nici Rada n-a venit să-l caute.

Trebuia să recunosc că Radu era mult mai cooperant decât aș fi crezut.

— Ascultă, ești sigur că nu ai nici o idee despre cine e Mânzu'?

— L-am văzut o singură dată. Dar nu sunt sigur că l-aș recunoaște.

Puteam să jur că avusesem o discuție destul de sinceră cu unul dintre rahații care se credeau șmecheri. Ceea ce, de fapt, și avusesem.

Am plecat din Militari în jurul orei 18. M-am dus acasă, am făcut rapid un duș și m-am schimbat într-o altă pereche de blugi și o bluză mulată pe talie, care-mi scotea sânii în evidență. Mi-am pus pantofii cu toc de unsprezece, pistolul în poșeta de blugi și am fugit spre restaurantul Denisse.

Renunțasem să mă mai concentrez pe partea sexuală a relației mele cu Dragoș. Poate că, până la urmă, nici nu merita efortul. Relația de tip „hai să stăm doar de vorbă" mergea destul de bine.

Mă invitase încă de dimineață la Denisse. Era un spectacol al unui mentalist, ceva gen Leonard Croitorul. Auzisem de el. Tipul, se spunea, făcea toți banii. O cină liniștită, un spectacol și apoi fiecare la casa lui. Fără sex, fără alte lucruri care ar fi putut începe să semene cu o relație. În drum spre restaurant, m-am tot gândit la povestea asta dintre mine și Dragoș. Era ceva… Orice bărbat ar fi vrut mai întâi să treacă la acțiune. El nu. Aveam impresia ciudată că mai întâi are de gând să mă prindă în mreje, ca apoi să devin, într-un fel, dependentă de el. Nu cred că-mi plăcea prea mult situația.

Am ajuns la „Denisse" cu două minute înainte de ora 20, ceea ce era destul de bine, ținând cont de ziua pe care o avusesem. Am parcat în parcarea privată și am fugit spre restaurant. Nu era prima oară când intram aici, dar acum mi se părea totul schimbat. Era… mult prea roșu. Dragoș mi-a făcut semn cu mâna de la o masă. Chiar atunci, lumina s-a stins pentru o clipă. Când s-a reaprins, era mult mai slabă ca înainte. Un tip îmbrăcat într-un costum negru cu dungi albe a trecut grăbit pe lângă mine într-un ropot de aplauze.

M-am așezat.

— Nu era nevoie să mă aplaude, am zâmbit spre Dragoș.

— Am crezut că nu ajungi la timp. Ți-am dat vreo zece mesaje.

Mi-am îndreptat privirea spre Leonard, care își începea spectacolul cu un speech.

— Dragoș, munca mea presupune că, de mult ori, nu pot răspunde la telefon.

A dat absent din cap și a îndreptat privirea spre mentalist. Dintr-o dată, am simțit că nu am nicio importanță. M-aș fi ridicat și aș fi plecat dacă o tipă blondă, siliconată, nu m-ar fi invitat lângă Leonard. Și nici n-am avut timp să-mi dau seama când s-a întâmplat asta.

Am rămas calmă și impasibilă. Nu mă impresionează prea tare trucurile astea, le știu pe unele dintre ele. Doar că, de data asta, nu și-au ales prostul care trebuie. Aș fi vrut să le spun: „Luați-l pe tâmpitul de la masă, e destul de prost și ușor de manipulat." Dar n-am spus-o.

L-am studiat o clipă pe Leonard. Sexy, înalt, brunet, cu ochelari. M-a rugat să trec în lumină. A făcut câteva

glume și mi s-a adresat de parcă ne-am fi cunoscut de o viață.

— Uite cum facem. Rog pe cineva din public să scrie pe o foaie de hârtie cincisprezece cuvinte care-i trec prin cap. De fapt, să facă două astfel de liste. Tu îmi citești lista mea, iar eu, fac pariu cu tine că voi memora toate cuvintele, în timp ce tu nu vei reuși să ții minte niciunul.

O, Doamne, cel mai ușor truc cu putință. Secretul e să asociezi cuvintele cu imagini. Unul după altul, să le legi între ele și atunci le vei ține minte. Nu doar pe scurtă durată. Am aprobat tacit. Dar el a continuat:

— Dacă vei reține mai mult de cinci cuvinte, îți plătesc consumația.

Publicul a râs, în timp ce eu m-am gândit că aș putea obține mai mult. Așa că m-am trezit vorbind.

— Dacă rețin mai mult de zece, va trebui s-o plătești și pe a însoțitorului meu.

Leonard m-a privit interesat. Mi-a întins mâna și am căzut la învoială. A ales o tânără din public care a făcut câte o listă cu cincisprezece cuvinte pentru fiecare. Leonard mi-a zis s-o citesc pe a lui. Clar, tare și cu pauză de două secunde între ele. Am făcut întocmai. Apoi a citit-o el pe a mea. Destul de simplu: cârnat, telefon, etc. Și ideea de-a le reține e simplă. Eu, de exemplu, m-am gândit că am un cârnat pe care-l înfășor în jurul telefonului și încerc, astfel, să formez un număr de telefon. Apoi a venit cuvântul maimuță pe care am asociat-o cu telefonul. O maimuță care încerca să sune la poliție și tot așa. E un truc simplu, învățat dintr-o carte de psihologie. Și chiar funcționează. Pot ține minte numele anumitor evenimente în ordine cronologică folosind tehnica asta. Desigur, mai sunt și altele. Dar când timpul e scurt, te mulțumești cu ce ai.

— Tu prima? întrebă Leonard cu un zâmbet machiavelic pe buze.

— Nu, tu.

— Ești sigură că nu le uiți?

Am ridicat neinteresată din umeri. Publicul a râs, la fel și Leonard. Însă a început el. În timp ce eu urmăream lista, iar el se prefăcea că nu-și mai amintește exact ordinea, cu coada ochiului l-am văzut pe Dragoș mai încordat decât o fiară la vânătoare.

Leonard greșise două. Dar, spunea el, era un succes.

Am zâmbit și am spus:

— Pentru un mentalist, n-ai o memorie prea bună.

Publicul n-a fost de acord. Mai mulți din sală încercaseră să memoreze și nu mai țineau minte nici primul cuvânt. Oamenii deja îmi spuneau că n-am nicio șansă.

— Atunci, am spus, să facem altfel. Să spunem lista de la coadă.

Publicul, dar și Leonard, a amuțit.

— Leonard, poți începe.

S-a pierdut o clipă, apoi a spus:

— Fie!

A început să spună cuvintele de la coadă, dar s-a încurcat în scurt timp. Așa că am făcut-o eu. Am spus-o și de la început, și de la coadă. Apoi, satisfăcută, am declarat:

— Cred că mentalistul îmi e dator și cu transportul.

Oamenii nu știau ce să creadă. Era o șmecherie? Oare fusese totul aranjat?

Leonard și-a revenit repede după eșec. Îmi mai arunca din când în când priviri căutătoare. Curioase. Dar și-a continuat show-ul și și-a primit aplauzele.

— Cum ai făcut asta? m-a întrebat, impresionat, Dragoș. Practic, e imposibil.

— Practic, pentru muritorii de rând, totul este imposibil.

S-a încruntat.

— Oh, am zis, mă bucur că ți-am atras atenția.

— Lala…, a întins mâna pentru a o mângâia pe a mea, dar m-am retras.

Magia s-a destrămat. Aproape că voiam să-i trântesc sosul în față, când mi-am dat seama că Leonard se apropiase de masa noastră.

— Norocul meu că n-ați consumat prea mult, a râs, în timp ce mă studia cu atenție.

Dragoș l-a invitat la masă, iar el a acceptat imediat, fără să mă scape din priviri.

— Așadar, ești un fel de vrăjitoare.

Am râs. Cred că era un râs sincer, din toată inima.

— Sunt doar polițistă.

— Ei, lasă-mă!

— Ce? Ți s-a dat peste cap ideea că polițiștii sunt proști?

A zâmbit.

— Cum ai făcut…

— Ai vrea să știi, nu?

Dragoș ne privea de parcă ieșiserăm dintr-o carte.

— E curios, a spus Leonard, nimeni nu mi-a mai ținut piept până acum.

— Sunt sigură că datorită farmecului tău irezistibil.

— Ironică…

— Jalnic, i-am întors-o.

— Hei, a intervenit Dragoș.

M-am ridicat.

— Băieți, vă las să vă distrați de unii singuri. Dragoș, am nevoie de un raport amănunțit asupra nașterilor și avorturilor Radei, până mâine la prânz.

Dar seara nu se termina, pentru că imediat ce m-am întors am dat nas în nas cu Victor.

— Măcar pe tine îmi face plăcere să te văd.

— Perfect, pentru că nu răspunzi la telefon și am dat peste ceva ce trebuie să vezi.

Mi-am luat la revedere de la cei doi și am dispărut cu Victor. Întotdeauna o fată trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

XX

M-am așezat la birou. La biroul meu care încă era ocupat de Paul, care Paul mi-a zâmbit candid.

— Cred că am pus problema greșit.

Privirea mea s-a îndreptat spre Victor.

— Și ăsta ce caută aici?

— Stop, a zis Victor, cu un aer de supererou. El și-a dat seama că ceva nu e în regulă.

Mi-am aprins o țigară, obicei care, cel puțin în ultimul timp, îmi era mai util pentru a face ceva cu mâinile, decât din alt motiv.

— În neregulă cu ce?

Cei doi s-au privit conspirativ.

— Rada, a spus simplu Paul. Rada e copilul lui Lupașcu.

— Să-mi fut una, mi-a scăpat.

Au zâmbit amândoi.

— Cum dracului te-ai prins?

— Bătrânul era impotent de mulți ani. Se ducea la un psiholog pe care îl cunosc.

Paul începea să mă uimească.

— Și nu e doar asta, spuse Paul, dar cred că Rada mai avea un copil sau doi.

— Da, am spus. Maria. Dar cum ți-ai dat seama?

Mi-a arătat raportul legistului. Așadar, Dragoș făcuse săpăturile necesare. Era rândul meu să zâmbesc.

— Din raport reiese că a avut cel puțin trei nașteri. Niciun avort.

— Trebuie să o găsim pe Maria și să ne ținem gura. Dacă se află de ea, e în pericol.

— Așa ne-am gândit și noi, a spus Victor.

Din câte-mi dădeam seama, nu mai era niciun fel de tensiune între noi, ceea ce mi se părea aproape ireal. Însă întrebarea din mintea mea rămânea. Cine era, de fapt, Paul? Nu aveam încredere în el, absolut deloc.

— Bine, am spus. Avem ceva, dar totuși. De ce? Trebuie să aflăm cine e tatăl copiilor. Sau tații. Trebuie.

— Destul de greu, când vorbim despre o târfă, a constatat Paul.

M-am ridicat, ținând țigara între dinți.

— Eu cred că nu e atât de complicat. Și asta dintr-un singur motiv. Am o bănuială ciudată că există un singur tată care, din disperare, încearcă să-și protejeze cel puțin un copil.

— Ești sigură?

Întrebarea venise de la Victor. Și normal că nu eram sigură.

★★★

Niciunul dintre noi nu voia să fie singur. Nu știam ce se întâmplă în mintea lui Victor, dar știam că eu mă simțeam dezamăgită. Toată acea șaradă cu Dragoș nu făcuse decât să mă tulbure și mai rău. Eram de-a dreptul răscolită. Avusesem impresia, cel puțin pentru un timp, că el putea fi pansamentul de care aveam nevoie. Că ar putea înțelege o relație așa cum i-o ceream eu. Dar, desigur, nu era așa. Bărbații vor să se simtă protejați de femeile de lângă ei, iar pentru asta trebuie să fie convinși că posedă o anumită stabilitate. Ceea ce, desigur, la mine nu era cazul.

Nu de puține ori, Victor dormise la mine pe canapea. Avea momentele lui în care-i plăcea să bea cu mine. Eram la al treilea pahar de vin roșu și tot nu reușeam să-mi dau seama ce îl frământă. El e la fel ca mine, nu spune nimic din ceea ce-l doare.

— Cel puțin, am spus într-un târziu, am parte de liniște într-o companie plăcută.

S-a întors spre mine. Ținea paharul între două degete, iar zâmbetul i s-a reflectat prin el.

— Nu merge prea bine cu Dragoș, nu?

Sigur, dacă m-ar fi întrebat oricine altcineva, aș fi făcut o criză de nervi, dar în cazul lui… Am ridicat din umeri.

— E la fel ca toți ceilalți, dar puțin diferit.

A râs.

— Nu înțeleg.

— Are nevoie de o femeie în preajma căreia să se simtă în siguranță pentru a avea el impresia că e stăpân pe viața lui.

— Un cretin.

Mi-am aprins o țigară și am privit cum rotocoalele de fum se duc spre tavan. Fulg-de-Nea mi-a sărit în poală.

— Da, doar un alt bărbat. Nimic spectaculos.

— Eu nu aș fi așa.

Am înlemnit. Dar, în același timp, și el a înlemnit.

— Victor…

— Nu e vina mea, să știi.

Nedumerire.

— Poftim?

— Nu e vina mea că m-am îndrăgostit de tine.

M-am ridicat și am plecat în dormitor, cărând pisica în brațe și țigara între degete. M-am uitat o clipă în dormitorul mare, slab luminat doar de cerul înstelat de afară. Eram singură, mereu fusesem așa. Și, culmea, așa îmi și doream să rămân. Doar că, din când în când, aș fi vrut să mai fie cineva acolo. Să mă țină în brațe. Sau, doar să mă mângâie, ușor, pe creștet, fără să spună nimic.

M-am întors în sufragerie. Victor stătea cu capul între mâini. Mi-a auzit pașii, nu făcusem nici un efort să mă strecor.

— Îmi pare rău, cred că, de data asta, vinul m-a luat de cap.

Mă apropiam de el și îmi dădeam seama că, de multe ori, în sinea mea, îl considerasem atrăgător. Doar că, tot de atâtea ori, cu groază, mă întrebasem, cum mi-ar afecta asta relația de serviciu.

E greu. Atunci când doi parteneri ajung aici, nu mai sunt atenți să-i salveze pe alții. Fac greșeli. În cazul unui atac armat, ar face orice să mă salveze pe mine, nu victimele inocente. Victor era slab. Știam că e slab. Știam că-i puteam provoca multă durere și, cu toate astea, nu-mi păsa nici de victime, nici de el.

L-am atins ușor pe creștetul capului, iar el a tresărit.

— Îmi…

I-am acoperit buzele cu degetele.

— Știi că nu se va schimba nimic, nu? Știi că n-ai voie să faci greșeli, să fii slab.

— Ce?

— Știi, Victor? Știi că nu te poți îndrăgosti de mine și nu-mi poți cere ceea ce nu vreau să-ți dau?

L-am sărutat. Buzele lui erau fierbinți. Limba mea i-a forțat gura să se deschidă. Când ne-am atins limbile, am simțit furnicături în tot trupul. Voiam să fac dragoste cu el mai mult decât orice. Dar era doar o dorință venită dintr-un impuls copilăresc, prostesc. Și, cu toate astea, nu aveam de gând să mă opresc. I-am desfăcut cămașa. Apoi

pantalonii, în timp ce l-am lăsat pe el să mă dezbrace, stângaci și emoționat.

Trupurile noastre goale s-au atins. Ardea. Și eu ardeam. Mă simțeam ca o explozie cu efect întârziat Victor a început să preia controlul, ceea ce mă scutea de toată acea încordare sau temere. Pentru o clipă, mi-a fost frică că va ceda și va pleca urlând. Avea mai mult sânge rece decât aș fi crezut. Oare cât de departe puteam merge cu puritanul de Victor?

Nu eram sigură, dar cel puțin am ajuns până în dormitor.

XXI

Aprilie 1984, București

Se grăbea spre casă. Avea pasul apăsat și-și ținea privirea ațintită în pământ. Avusese o zi lungă. Tovarășul director îi ceruse să țină o prelegere în fața elevilor. Una istorică. Să le explice cum a ajuns Președintele Nicolae Ceaușescu unul dintre cei mai buni conducători ai lumii. Mulți nu prea înțelegeau cum stă treaba cu Ceaușescu, mai ales cei mici.

Îl prinsese pe unul dintre puști spunând bancuri cu dictatorul. Mihail zâmbise, dar tovarășul director îl pedepsise și îi ceruse să învețe cel puțin cinci poezii patriotice până a doua zi. Numele iubitului Conducător nu se lua în râs. El făcea totul pentru țară, iar tinerii îi datorau recunoștință. Așa că, din șase profesori de istorie care predau la clasele primare, îl aleseseră pe el să le explice recunoștința față de Conducător. Iar în această explicație trebuia să denatureze fiecare aspect istoric de dinainte de Ceaușescu. Atunci, pe moment, avusese senzația stranie că-l aleseseră tocmai pentru a-l umili. Dar, desigur, nu era vorba despre asta. Era conștient că în ultimii ani își ascunsese atât de bine antipatiile politice încât și el începuse să se creadă un susținător al regimului. Dar, când își dădea seama cât decăzuse în proprii ochi, aproape că-i venea să vomite. Îi venea să se spele la nesfârșit pentru a îndepărta stratul grețos care i se părea că îi acoperea pielea.

Dar nu avea să mai dureze mult. Își spunea asta iar și iar.

Se opri la colțul străzii. Nu ridică privirea, dar gleznele acelea superbe și pantofii Guban îi atraseră atenția. Ridică încet, încet ochii. Studiase rochia albă de mătase, ușor transparentă, ce lăsa picioarele perfecte să se contureze ca niște umbre. Apoi decolteul generos, bronzat și chipul angelic pe care cădeau cârlionți roșcați.

Ultima oară când o văzuse, era brunetă. Puțin mai plinuță, dar la fel de sexy și de caldă. Și totuși, privirea îi coborî din nou asupra pântecului. Era ușor rotunjit, de parcă…

— Ești…

Dar nu reuși să-și ducă întrebarea până la capăt. Își aduse aminte că ultima oară o văzuse cam cu patru luni în urmă. Întrerupseseră legătura mult timp, apoi o întâlnise din întâmplare la Văduva veselă. Era singură ca și el, așa că au stat de vorbă. Îi spusese că nu mai e damă de companie. Strânsese suficienți bani ca să stea liniștită. Mai făcea, uneori, câte un comision suspect. Nu punea întrebări și ieșeau bani frumoși. Totul era să fie atentă, nimic mai mult. Dar cel puțin trăia liniștită. Reușise să-și găsească un loc unde să stea. Un loc unde „nemernicii" nu aveau s-o găsească. Nu voia să fie trimisă cu forța în vreo fabrică, obligată să se mărite și să toarne plozi. Măcar la atât avea și ea dreptul. O viață liniștită, chiar dacă, la drept vorbind, era tot timpul pe fugă.

Mihail recunoscuse că nu era fericit cu Anca. Nu îi convenea nimic la ea, dar după ce-l arestaseră și se întâmplase nenorocirea cu Alexandra, fusese nevoit să se potolească. Nu era liber. Simțea în fiecare secundă a vieții lui asta. Iar Anca făcea parte din procesul de liniștire. Făcuseră dragoste în noaptea aia. Pentru a mia oară regreta că nu are libertatea de a alege ceea ce-și dorește. Pentru că Amalia ar fi fost singura lui dorință palpabilă.

— Ce faci aici?

— Mihaile, trebuie să vorbim.

Înțelegea și el asta. Nu era chiar atât de… dar, Doamne, să o lase însărcinată?

— Amalio, ai înnebunit? Ești prea aproape de casa mea.

— Preferi să-l făt și să ți-l las la ușă cu un bilețel?

A tras-o de o mână pe o stradă mai lăturalnică. Acum era de-a dreptul panicat. Asta nu-i trebuia cu siguranță.

— Femeie, ești nebună? Și dacă nu-i al meu?

— Mihaile, nu fi bădăran! s-a tras ea din strânsoare. N-am mai dus pe nimeni în patul meu de mai bine de un an. Ție ți-am făcut o favoare, știi asta.

Devenea din ce în ce mai nervos.

— Poate le-ai mai făcut și altora favoruri.

Pleosc! Palma a căzut grea și sonoră pe obrazul lui Mihail. La început a fost șocat, apoi furios, după care a izbucnit într-un râs isteric.

— O s-o rezolvăm cumva.

— Vreau să-l dau afară, mă, tâmpitule, dar nu-mi permite bugetul.

— Nu, femeie, nu-l dai afară.

— Și ce vrei, mă, să mă vezi stând după curul mucosului? Și viața mea, mă, Mihaile?

— Ce viață ai, fă, tu? Viața aia pe care ți-o petreci prin cocini? Nu vrei să te duci la muncă, dar nici nu te las să-l crești în mizeria aia în care stai acum.

Ea s-a schimonosit, cuprinsă de silă.

— Băi, neghiobule, atunci ți-l fac și ți-l dau cadou. Îi găsesc și-o fundă roșie.

— Amalio, nu fi nebună. Ne bagă ăștia pe amândoi la răcoare.

— Atunci dă-mi mălai să scap de el.

— Îți riști viața inutil. Îți dau bani să-l crești.

A rămas o clipă pe gânduri, apoi a devenit o pisicuță speriată.

— Mihaile, zău nu pot. Îmi pierd și ultima fărâmă de libertate dacă-l aduc pe lume.

— Nu o să pierzi nimic, Amalia. O să câștigi. O să vezi. Hai, du-te acasă și mai gândește-te. Îți dau bani să-l crești.

— De ce ții atât de mult să aduc copilul ăsta pe lume?

Era o întrebare la care Mihail nu avea un răspuns, pentru că, la drept vorbind, el nu-și dorise niciodată copii. Dar acum, când Anca rămăsese stearpă, parcă nu avea puterea să-și ucidă pruncul.

XXII

August 2011, București

Își întinse oasele și deschise ușor ochii. Nu simțise mirosul de mucegai. Era pentru prima oară după o lună de zile încărcată. Mai încărcată ca niciodată. Când vederea i se mai limpezi, respirația se domoli. Nu era acasă. Fulg-de-Nea sări peste el, iar el tresări. Memoria începu să-i revină. Dumnezeule, fusese cea mai minunată noapte din viața lui, iar el aproape că o uitase.

Căută cu privirea lângă el, în pat, dar nu găsi decât un așternut mototolit. Nici urmă de Lala. Apoi zări ceasul de pe noptieră care indica ora 10:21. Sări ca ars. Întotdeauna se trezea la 6:30. Erau ani întregi de când se trezea așa. Nici măcar în zilele lui libere, și să fi vrut, nu reușise să se trezească mai târziu. Iar acum…

Și noaptea trecută îi reveni în minte. Era mai vie decât propria lui viață. Sânii ei atât de fermi, de rotunzi, de perfecți, în palmele lui aproape profane. Senzația aceea de căldură intensă care-l învăluise și îi făcuse creierul să i se încingă. Plăcerea care explodase în întreaga lui ființă. Și sărutările atât de vii. Nu-și închipuise niciodată că e atât de pasională. De fapt, nu-și închipuise nimic. Nu făcuse decât să se lase purtat de val. O dorise atât de mult, iar acum, că-și atinsese țelul, o dorea și mai mult.

Se opri din a-și trage pantalonii, întristându-se brusc. Își amintea că-l avertizase să nu-i ceară mai mult decât era ea dispusă să ofere. Situația era aceeași. Nu se schimba nimic. O partidă de sex, pentru Lala nu reprezenta decât atât. O simplă partidă de sex. Fără implicații. Fără dorințe. Fără obligații. Iar el nu avea decât să accepte sau nu. Ei nu i-ar fi păsat.

O văzuse de atâtea ori nepăsându-i de ce se întâmpla cu celălalt, că aproape își văzu soarta cu ochii. Nu reprezenta nimic pentru ea.

Se îmbrăcă ușor, cu gesturi mecanice și neatente. Dintr-o dată, se simțea copleșit. Abandonat și copleșit. Altul, în locul lui, s-ar fi bucurat doar pentru că reușise să-i intre în pat. Dar el… Nu-i spusese chiar el că n-ar fi

ca Dragoș? Și atunci îl izbi adevărul. Dragoș chiar o iubea. Așa cum o iubea și el.

Își încheie și ultimul nasture de la cămașă și ieși în living. Mirosea a cafea și brioșe făcute în casă. Stomacul începu să-i chiorăie. Carmen apăru de după zidul rotund care ascundea bucătăria. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi negri și un tricou albastru, cam jerpelit. Își purta părul roșcat strâns deasupra capului. Îl privi cu reproș.

— Hai să mănânci și șterge-o de aici înainte să se întoarcă. Nu părea prea fericită că ești în patul ei.

— N-am intrat cu forța.

Carmen dădu ușor din cap. Victor o urmă în bucătărie, unde i se serviră cafeaua și brioșele.

O vreme tăcură. În timp ce Victor înghițea cu poftă, Carmen îl studia cu interes.

— Nu e bine, spuse ea după un timp.

— Și cine spune asta?

Îl privi cu înțelegere, dar și cu o oarecare răceală.

— Nu e ca și cum nu m-aș bucura că… știi tu. Mereu am crezut că tu ești cel care ar putea s-o facă fericită. Doar că nu ți-ai ales momentul potrivit.

— Când e momentul potrivit cu ea?

Carmen oftă.

— Nu se știe niciodată. Dar nu acum.

Se ridică, ușor amețit.

— Atunci nu va fi niciodată, nu? Știi ceva, mă bucur că s-a întâmplat acum. Cel puțin, la un moment dat, când va avea nevoie, își va aminti de mine.

— Iar tu ești dispus să aștepți?

— N-am nimic mai bun de făcut. Mulțumesc pentru micul-dejun. Ar trebui s-o întind la birou.

— Da, așa ar trebui.

Părăsi apartamentul cu un gust amar. Simțea nevoia să mai fi rămas. Să stea de vorbă cu ea. Dar știa că nu el era cel care trebuia să înceapă discuția. Așa era regula jocului. Iar Lala era singurul jucător de pe tablă, restul erau doar piese.

XXIII

August 2011, București,
Gara de nord Déjà vu

Ajunsese cu o oră mai devreme și nu știa ce să facă până la 22:45. Taximetristul îi spusese că ar putea poposi la un restaurant, dar ea nici nu dorise să audă. Cu cât se întorcea mai repede acasă, cu atât mai bine. Alina, fetița ei de trei ani, o sunase întreaga zi. Bunica era bolnavă. Bunica fusese luată de salvare. Vecina de la șase venise să stea cu Alina. Sunase la spital. Mama ei făcuse o criză de tahicardie. Nimic cu adevărat grav, dar dacă nu o proteja, avea să aibă probleme. Alexandra știa. Știuse dintotdeauna. Dar nu avea ce face. Nu o putea lua pe Alina cu ea în București. Nu încă, iar în Bistrița nu-și găsise nici un loc de muncă atât de bine plătit.

Era singură de doi ani și jumătate și nu reușise să-și îmbunătățească cu nimic situația. Avusese vreo două relații după ce tâmpitul de George o părăsise, lăsând-o să se descurce singură cu un copil și o mamă destul de fragilă. Dar niciuna dintre relații nu fusese mulțumitoare. Nu ajunsese la nivelul acela la care și-ar fi dorit orice femeie să ajungă.

Se așeză pe unul dintre scaunele de plastic, trăgând bagajele în urma ei. Își luase două săptămâni de concediu. Odată ajunsă acasă, avea să decidă ce va face mai departe. Probabil cea mai sigură soluție era să-și convingă mama să se mute cu ea la București. Știa că o să ducă o luptă de gherilă, dar trebuia s-o convingă, altfel n-ar fi avut rost.

Își luase o cafea și un corn de la o gheretă din gară, dar acum nu mai avea poftă nici de una, nici de cealaltă. Rămase așa, pe scaun, preț de câteva secunde. I se păru că ațipise, dar ar fi fost prea din scurt. Sau, cel puțin, așa credea ea. Muncise în ultima săptămână mai bine de douăsprezece ore pe zi. Trebuia s-o facă dacă voia bani în plus la salariu. Iar plusul era chiar frumușel. Dar acum, după toată această nebunie, oboseala începea să se resimtă.

Căută din priviri o toaletă. Văzu un indicator. Se ridică alene, trase bagajele după ea și se îndreptă în

direcția aceea.

O femeie se spăla pe mâini în timp ce se privea în oglindă.

— E cineva în prima cabină, zise ea.

Alexandra ridică nepăsătoare din umeri.

Roșcata, al cărei chip nu se mai dezlipea de oglindă, spuse molcom:

— Cred că-i e rău, e acolo de vreo juma' de oră.

Alexandra împinse încet ușa primei cabine, dar era încuiată, așa că ridică din nou din umeri. Dar roșcata, nervoasă spuse:

— Bate la ușă și o să vezi că nu-ți răspunde.

— Ar fi mai bine să chemăm paza.

Roșcata parcă fusese lovită de o revelație.

— Oare de ce nu mi-o fi venit ideea asta?

„Pentru că ești prea preocupată de capul ăla al tău în flăcări", gândi posomorâtă femeia.

XXIV

Mi-am încrucișat privirea cu cea a lui Victor. La fel ca mine, părea abia trezit din somn. Bine, nu adorm eu prea des la ore din astea dar, uneori, ca astăzi, mi se mai întâmplă. Când m-a trezit Carmen să-mi spună că e o urgență la Gara de Nord, am spus că se pot descurca și fără mine, dar Mihai a insistat să vin.

Și, iată-mă, zgâindu-mă la cadavrul din fața mea.

— Mihail Cornel Lupașcu, mi-a șoptit Victor la ureche.

De parcă nu aș fi fost la fel de uimită ca el.

Dragoș era deja acolo, examinând cadavrul. S-a întors spre mine, dar de data asta nu mai era deloc același pe care-l cunoscusem cu câteva luni în urmă. Îmbătrânise brusc, iar cearcănele i se întindeau până aproape de pomeți. Aproape că aș fi zâmbit în sinea mea. Mă răzbise, iar eu îi plătisem cu aceeași monedă, doar că el nu știa încă.

— E mort de două ore. Se pare că i s-au injectat droguri. Supradoză.

— Cum poate fi același?

Era și el la fel de nedumerit ca noi, ceilalți.

— O să-i verific ADN-ul, amprentele și tot ce trebuie. Dar pun pariu că nu e unul și același.

— Ar fi ciudat să fie, se auzi un glas din spatele meu.

M-am întors și-am dat nas în nas cu Paul. Era ca întotdeauna: proaspăt. De parcă el n-ar fi avut nevoie niciodată de pauză. Însă, de data asta, mirarea era și pe chipul lui.

— Ciudat, am zis.

Atât Victor cât și Paul au dat abătuți din cap.

Mihai, șeful nostru, a apărut de după ușă.

— Haideți, copii, să mutăm cadavrul. A venit Amanda?

Tocmai intra. Echipa tactică ar fi trebuit să fie prima la locul faptei; acum era deja contaminat de noi. Dar nu mai conta pentru nimeni, totul era prea ciudat.

★★★

Stăteam toți trei la morgă: eu, Victor și Paul. Paul ieșea și intra în morgă, privind din când în când cum Dragoș secționează cadavrul. Trimisesem ADN-ul și amprentele la verificat, dar mai aveam de așteptat. Așa că mi-am luat o cafea de la dozatorul din hol și m-am cocoțat pe unul dintre pervazurile late. Victor a venit lângă mine. Voia să pună întrebări, dar îi era teamă. Așa era Victor. Simplul fapt că nu mai vorbisem cu el de după partida de sex îl făcuse paranoic.

Nu era ca și cum m-aș fi ascuns. Serios, doar nu era să-i dau tocmai lui explicații. Numai că, privind la rece toate cele întâmplate, îmi dădusem seama că această relație nu va supraviețui. Poate că nici colegialitatea dintre noi. Acum lucrurile deveneau și mai ciudate decât înainte.

— Hei, a zis el, privind dincolo de mine. Pari obosită.

Am ridicat cafeaua și am dus-o la gură.

— Nici tu nu arăți prea bine.

Mi-a mângâiat părul cu două degete, apoi s-a îndepărtat.

— E o nebunie, cazul ăsta e curată nebunie. Nu înțeleg nimic.

Am dat din cap în semn de înțelegere.

— Aș vrea ca măcar din când în când să avem și noi câte un caz normal de rezolvat, a continuat el.

— Cu astea normale se ocupă viermii, am scuipat aproape cuvintele. Dacă te crezi vierme, n-ai decât să te muți la Comun.

Nici eu nu știam de unde atâta furie. Poate pentru că acum îl vedeam altfel. Ochii minții mele și degetele își aminteau perfect bustul lui musculos, îmbrățișările lui, sărutările lui. Pentru Dumnezeu, chiar îmi făcuse plăcere. Plăcere cum nu mai simțisem de mult timp. Fusesem beată de bucurie în noaptea aia. Uitasem până și de faptul că uneori nu pot iubi, pur și simplu. Dar… Nu, nici nu voiam să mă gândesc la asta.

— Scuză-mă, stresul e de vină, am spus. Ies să fumez.

— Ce te împiedică să o faci aici?

Am pornit spre ieșire fără să-i răspund. Mi-am aprins țigara imediat ce am simțit aerul răcoros al nopții. Totuși era prea răcoare, din câte-mi dădeam seama. Imediat pielea mi s-a zgribulit și, în același timp, am

simțit o haină aterizând pe umerii mei. M-am întors furioasă, crezând că e Victor, dar era Paul.

— Oh, ce galant!

Și-a aprins o țigară de foi și a tras cu nesaț. Nu-l văzusem niciodată fumând.

— Amprentele sunt ale lui.

— Cum dracului e posibil?

A tras din nou din țigară.

— Nu e chiar complicat. Există esteticieni care se ocupă cu asta.

— Trebuie să fi fost unul al dracului de bun.

— Dap.

— Probabil că și ADN-ul e același… Gemeni?

A rămas o clipă pe gânduri.

— Nu știu de existența unor gemeni în familia Lupașcu.

— Poate că nu trebuia să știm de existența lor. Ascultă, gemenii pot avea același ADN, s-a mai văzut.

— Da, să sperăm doar că nu mai găsim încă un Lupașcu mort în toaleta femeilor din Gara de Nord.

Aproape că-mi venea să râd. Însă eram convinsă că așa ceva nu se va întâmpla. Fuseseră doi și așa aveau să rămână.

— Cred că asasinul a avut impresia că a greșit ținta. Probabil că acest al doilea Mihail i-a apărut pe neașteptate în cale.

— E o ipoteză.

— Nu e doar o ipoteză, e singura plauzibilă. Trebuie să fi avut o familie. Trebuie să fi avut un nume…

Mobilul din mâna mea a sunat scurt, așa că mi-am întrerupt tirada și am răspuns.

— Da, Amanda. Oh… înțeleg, merci!

Paul mă privea întrebător. Abia acum, privindu-l, îmi dădeam seama încă o dată că nu am încredere în el. Am parcurs repede holul și l-am tras pe Victor după mine.

— Hei, strigă Paul, dacă vrei să-mi ascunzi informații, e problema ta, dar haina e a mea!

I-am aruncat haina și l-am salutat din mers.

Am urcat în Honda cu Victor după mine. Zâmbea. Nu-l vedeam, dar îl simțeam. Dintr-o dată, redevenise același Victor. M-am întors spre el și l-am sărutat, apăsându-mi buzele pe ale lui.

— Fii serios, da? am spus. Ești doar rezerva.

A râs.

— Cred că-mi convine și așa. Unde mergem?
— La apartamentul familiei Negrea, la Unirii.
— Și cine se presupune că sunt ăștia?
— Familia mortului.

★★★

Femeia era între două vârste dar, cu siguranță, avea cel puțin cincisprezece ani mai puțin decât decedatul. I-am arătat o fotografie a lui Mihail Cornel Lupașcu, iar ea a recunoscut că era soțul ei. Ne-a invitat înăuntru, într-un apartament cu două camere, semidecomandat, care mirosea a mâncare și a urină de pisică. Pisica gri a sărit de după un colțar și a fugit spre bucătărie. O fetiță roșcată, cu chip somnoros, îmbrăcată într-o cămășuță subțire de noapte și cu picioarele goale, a apărut din cealaltă cameră.

Femeia și-a cerut scuze, a luat-o în brațe și a dus-o înapoi în pat. Apoi, cu părul roșu și răvășit, încercând să se aranjeze, a revenit la noi.

— Ce i s-a întâmplat?

— Supradoză, am spus.

A oftat și s-a prăbușit pe canapea, de parcă pentru ea nu ar fi fost nici o surpriză.

— Se droga? a întreba Victor.

Femeia a sărit de pe canapea și a început să se plimbe nervoasă prin cameră. Lacrimile îi curgeau pe chip șiroaie.

— I-am spus că asta o să-l omoare. Știam că așa va fi.

— De unde procura drogurile?

Femeia s-a mai liniștit, m-a privit și, dându-și seama abia atunci, m-a rugat să iau loc. Dar am preferat să rămân în picioare.

— Nu știu, l-am auzit pomenind de cineva pe nume Mânzu', dar nu cred că era un nume adevărat.

Victor își dădu ochii peste cap.

— Soțul dumneavoastră mai avea și alte rude?

— Nu, a spus ea. A fost înfiat când avea nouă ani, dar ambii părinți i-au murit când el avea douăzeci și unu. S-a însurat la treizeci și unu de ani cu o țigancă gravidă. Când țiganca a murit, a abandonat fata și, la patruzeci și cinci, s-a însurat cu mine. Era deja distrus atunci. Am crezut că-și va reveni, dar nu a fost așa.

Dumnezeule mare, cei doi Lupașcu știau unul de celălalt! Cel puțin aveam convingerea asta. Gemeni identici. Dar de ce unul fusese abandonat?

— Și fetița…

— Nu, spuse repede femeia. Nu e a lui. E a surorii mele. A fost… Ea a murit acum doi ani.

Am părăsit apartamentul cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Telefonul a sunat.

— Da?!

— Dragoș sunt… Ăă, nu știu ce să spun, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Uneori sunt un idiot.

L-am privit pe Victor. Mă simțeam calmă.

— Nu mai contează, am spus.

— Eu am terminat aici, cred că ai aflat deja.

— Da, așa e.

A făcut o pauză scurtă. Părea nehotărât.

— Vrei să mănânci la mine?

M-am uitat din nou la Victor. Atingerile lui încă mai erau pe pieptul meu, pe întregul meu trup.

— Nu, am de gând să mănânc cu altcineva. Îmi pare rău, Dragoș, dar nu o să aștept după tine la infinit. Timpul tău s-a scurs.

N-a spus nimic, așa că am închis. Victor m-a luat în brațe și m-a sărutat.

— Hei, am spus, ziceam și eu așa.

— Adică nu vrei să mâncăm împreună?

Am consultat ceasul de pe mobil; arăta ora 2:43.

— La dracu', de ce nu? Oricum noaptea asta e compromisă. Știi vreun restaurant deschis la ora asta?

— Poți să pui pariu, mi-a răspuns, strângându-mă și mai tare în brațe.

XXV

La ora 7 eram înapoi la birou. Nici eu, nici Victor nu puseserăm capul pe pernă. Am stat la un restaurant sirian, unde se mănâncă foarte bine, până la 6:30, întorcând informațiile pe toate părțile. În cele din urmă, obosită și fără chef de viață, m-am declarat învinsă.

— Recunosc că nu înțeleg mare lucru. Sigur, amprentele puteau fi fabricate. La gemeni s-a mai văzut ADN identic, iar răspunsul, am impresia, se află în documentele pe care Lupașcu le-a ascuns cu atâta grijă.

Victor nu era prea atent la judecata mea și nu pentru că ar fi fost prea obosit, ci pentru că era mult prea preocupat să se bage în sufletul meu. Mi-a ridicat mâna în aer, a privit-o, apoi a sărutat-o. De parcă ar fi fost prima oară când vedea o mână de femeie. Încercam să par calmă și să nu-l resping, așa cum aveam de gând să fac. Am tras aer în piept și mi-am retras ușor mâna.

— Când e gata ordinul de percheziție?

Ca trezit din transă, și-a afundat privirea într-a mea.

— Probabil că în dimineața asta.

Mi-am verificat ceasul de pe mobil; șase și un sfert.

— Să plătim și să mergem. Ne așteaptă o zi lungă. Și încearcă să nu mă mai săruți din priviri.

Mi-a zâmbit șmecherește, de parcă ar fi știut el mai bine ce e de făcut. Dar mie problema asta începea să mi se pară presantă. Știu cum e să lucrezi cu un partener de care ești îndrăgostit. Nu că aș fi avut cum să-i spun lui Victor ce să simtă, pentru că asta nu-mi stă în putere. Dar, cel puțin, aș fi vrut să aibă discernământ. Să înțeleagă că e o problemă, în niciun caz o binecuvântare. În plus, începea să-mi cam placă atenția asta a lui. Ceea ce mă debusola și mai tare.

La 7:30, noul meu coleg de „birou” își făcu apariția. Avea un rânjet cât toate zilele și, dacă îl studiai cu atenție, aveai impresia că dormise întreaga noapte. A scos din servieta lui neagră o hârtie pe care mi-a fluturat-o pe la nas.

— Te crezi deștept?

— Nț, ca să te citez, draga mea. Am aici ordinul de percheziție.

Victor a sărit de pe scaun de parcă ar fi aflat că a câștigat la Loto, în timp ce eu, leneșă, m-am întins după țigări. Mi-am aprins una și am privit cum fumul se ridică în rotocoale spre tavan.

— Asta înseamnă că nu o să am timp să dorm.

— Eu zic să purcedem, a spus Paul cu emfază. E mai bine să-i luăm din somn.

Dar, din câte se pare, destinul a vrut să fie cu totul altfel. Maria Carmen Matei a apărut în cadrul ușii biroului meu. Avea chipul tumefiat de nesomn și era foarte agitată. Eu și Victor o priveam drept în față. Paul s-a întors ușor spre ea, de parcă și-ar fi dorit să vadă pe cineva anume, dar imediat chipul i s-a schimonosit și dezamăgirea și-a făcut apariția.

— A, domnișoară Mate…

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Știreanu între patru ochi.

M-am ridicat și m-am așezat, neștiind clar ce am de făcut. Oboseala începea să-mi încetinească reacțiile, iar o amețeală scurtă mi-a moleșit trupul. M-am uitat la Victor, apoi la Paul. Trebuia să cedez în fața cetățeanului terorizat. Așa că am luat o hotărâre de moment. Poate cel mai prost moment sau poate cel mai bun.

M-am adresat direct lui Paul, pentru că, din când în când, îmi aminteam că bărbatul ăsta intrase cu bocancii în biroul și munca mea, iar eu nu aveam încredere în el.

— O suni pe Amanda și mergeți împreună. Victor merge cu voi.

— E un ordin? a surâs el impertinent.

— Dacă nu-ți convine, rămâi la birou. Victor și Amanda.

A dat din mână, dar n-am reușit să-mi dau seama ce-ar fi vrut să spună gestul său.

— Nu e nevoie să-ți faci probleme, suntem de aceeași parte a baricadei.

„Oare?” a răsunat în gândul meu. Dar n-am zis nimic, doar i-am privit pe cei doi cum părăsesc biroul, în timp ce Maria se făcea comodă pe scaunul pe care stătuse Victor mai devreme. S-a uitat și ea, aproape anormal de insistent, după cei doi. Apoi s-a întors spre mine cu o mutră chinuită.

— Cineva a intrat azi noapte în apartamentul meu.

Am stins țigara, cu toate că abia trăsesem două fumuri. Bine, așadar nu locuiau toți în casa de pe

Primăverii, unii dintre ei mai aveau și apartamente. Nu că m-ar fi ajutat cu ceva.

— Credeam că stai în Primăverii.

— Doar teoretic.

Răspunsuri alambicate. Fir-ar, nimeni nu se gândea că sunt obosită și că nu pot citi gânduri?

— Și practic?

— Sunteți cam zeflemitoare, domnișoară Știreanu.

Oh, acum aveam să fiu și certată.

— Domnișoară Matei, am spus ridicând tonul, dacă tot vreți să-mi destăinuiți ceva, mi-ar plăcea să o faceți dintr-o bucată. Fără să fiu eu nevoită să vă scot vorbele cu cleștele. Am avut o noapte lungă și, din câte se pare, nu voi avea timp să dorm.

O clipă mi s-a părut că nu înțelege ceea ce-i spun.

— Aha.

Am oftat și m-am prăbușit la Loc în scaun.

— Locuiesc cu prietenul meu, a început ea brusc. Îl cheamă Gabriel Eremia și e fotograf. Stăm în Drumul Taberei, într-un apartament cu trei camere. Locuim împreună de șase luni. Oarecum…

A rămas o clipă pe gânduri, de parcă ceea ce tocmai îmi spunea nu era tocmai adevărat.

— Bine! aproape că țipă. Nu e chiar adevărat… Adevărul e că stau la el când și când. Avem o relație deschisă…

— Ca alea de pe Facebook?

Chipul i s-a luminat.

— Da, exact.

Cred că i se părea că sunt tare proastă.

— Trebuie să specific că el mai are și alte relații. Aventuri, nimic serios. Doar eu rămân peste noapte. Îi înțeleg nevoia de diversitate. E un bărbat înconjurat de femei frumoase…

— Domnișoară Matei, esențialul.

Sigur, era posibil să-mi pierd răbdarea. Noroc că ordinea posibilităților și a probabilităților e infinită.

— Ideea e că cineva, azi-noapte, i-a spart apartamentul lui Gabriel.

— Și cei de la spargeri erau ocupați?

Mi-a întors o privire plină de mânie.

— Nu înțelegeți.

— Categoric, așa este.

— Cred că au impresia că ascundeam documentele unchiului acolo.

— Ok, și e adevărat?

Aproape că-i venea să mă pocnească. Serios că nu înțelegeam nimic.

— Sigur că nu-i adevărat!

Vocea i s-a subțiat dintr-odată. Întreaga parte stângă părea să i se contorsioneze. Dacă nu mă înșelam, asta însemna că minte de-ngheață apele.

— Domnișoară Matei, înainte de-a vă răți la mine, trebuie să știți că, dacă sunteți în posesia acelor documente și nu le predați poliției, puteți fi acuzată că ați tăinuit dovezi.

Mi-a pufnit în față, afișând un aer de superioritate.

— Nu tăinuiesc nimic. Vă spun doar că cineva a încercat să găsească ceva în apartamentul prietenului meu.

Deveneam nerăbdătoare.

— Și a găsit?

— Nu, nu avea ce să găsească.

O spusese prea repede. Dacă-i priveam chipul răvășit, cearcănele adânci și limbajul trupului, puteam să jur că oricine intrase în apartament pusese mâna pe ceva important. Altfel n-ar fi venit la mine.

— Bine, am spus, aprinzându-mi o altă țigară. Să presupunem că a găsit. Pe cine bănuiți?

S-a relaxat. Nu, de fapt a încercat să se relaxeze. Și-a întins trupul pe scaun și a oftat, oarecum ușurată că renunțasem s-o chestionez în legătură cu documentele acelea care-mi stresau creierii.

— Cred că pe idiotul de frate-meu.

Am închis ochii în timp ce trăgeam cu nesaț din țigară.

— De ce el?

— Pentru că tot timpul vrea să demonstreze ceva.

— Cum ar fi?

A redevenit neagră de furie.

— Cum ar fi că unchiul nu era tocmai ceea ce pretindea că ar fi.

— Adică?

— Ce știu eu?! a explodat ea. Ionuț vede mereu cai verzi pe pereți. Vreau să-l faceți să recunoască.

Eram prea obosită ca să ajung undeva cu ființa paranoică din fața mea.

— Bine, am spus.

— Doar bine?

Am stins țigara în scrumieră, mi-am luat geanta și am pornit spre ușă.

— Nu, ar mai fi ceva, m-am întors spre ea în așa fel încât să-mi vadă chipul. Știi cumva dacă unchiul tău a mai avut alt frate în afară de Marin Dorel Lupașcu?

După privirea ei, cu siguranță mă credea nebună. N-a fost nevoie să-i mai aștept răspunsul, pentru că mi-l dăduse deja. Probabil că doar el aflase, cumva, de geamănul lui. Trebuia să sap mai adânc dar, până atunci, era nevoie de mine la casa din Primăverii.

Am ieșit în aerul dogoritor al dimineții. Am pornit mașina și am consultat termometrul. Douăzeci și nouă de grade la ora 8:40. Avea să fie o zi al dracului de lungă.

XXVI

O vedea pe Amanda și, din când în când, în câte un unghi ciudat, încadrat de o lumină neuniformă, se zărea Paul. El stătea în ușă. Alexandra Lupașcu o luase razna când îi văzuse. Paul se legitimase, dar Victor nu mai apucase să spună niciun cuvânt. Chipul femeii se schimonosise. Apoi, brusc, începuse să urle. Paul privi uimit spre Victor, dar nici el nu știa ce să spună. Ce era de spus? Șocul îi paralizase. Mirabela apăru din bucătărie, judecând după șorțul alb pătat cu făină și ceva sos de roșii sau cireșe. Victor nu stătuse să analizeze. Era încă prea șocat.

Mirabela o luase pe Alexandra ducând-o într-o încăpere mică pe care o numeau „camera de meditații". Victor reușise să vadă că e viu colorată, tapetată cu roșu și ceva verde și că, din loc în loc, ardeau lumânări mici. Dar nimic mai mult. Apoi apăru Amanda cu trusa ei de „bunătăți", așa cum o numeau neavizații. Adevărul e că secția, cu excepția Lalei, nu prea înțelegea cum trebuie să se facă prelevarea probelor în mod profesionist. Dar acum nu era vorba de prelevarea probelor, dacă nu le găseau…

Paul îi arătă Mirabelei ordinul de percheziție. Femeia nu opuse rezistență, dar era clar că nici nu-i plăcea ce se întâmplă.

— Credeți că noi n-am încercat să-i găsim ascunzătorile?

Victor a ridicat impasibil din umeri. Adevărul e că el nu crezuse nicio clipă că acea casă ar avea vreun „sertar" secret în vreun perete, dar dacă Lala spunea că trebuie să fie, atunci el nu se putea opune. Își dădea seama că apropierea asta dintre ei îl ținea și mai mult în lesă. Nu mai avea curajul s-o confrunte, pentru că l-ar fi îndepărtat cu totul. Iar el voia să-i fie cât se poate de aproape, cât mai mult timp posibil.

Amanda îi ordonă să rămână în afara încăperii, pentru a o ține la distanță pe „nebuna aia nevrotică". Începură cu livingul, pentru că, din câte își dădeau ei seama, acolo ar fi trebuit să se găsească ascunzătoarea.

Trecuse deja o jumătate de oră. Victor n-avea stare. Sigur, nici mintea nu și-o putea pune la contribuție, fusese o noapte lungă, chiar dacă una plăcută, însă

oboseala îl învinsese. Gândurile îi erau anapoda, nu și le putea opri, cu toate că și-ar fi dorit. Frânturi din memorie i se tot plimbau prin fața ochilor. Tatăl lui îmbolnăvindu-se dintr-o dată, fără niciun avertisment, fără niciun cuvânt de rămas-bun. Sigur, era în viață, doar că nu mai era același. Uita, apoi își amintea și, asemenea carasului auriu, uita din nou. Uita că mâncase cu două minute mai devreme sau că-i spusese aceeași poveste cu zece minute în urmă. Uneori uita chiar și cine era el, unicul său fiu. Sigur, Victor avusese cu ce să-și ocupe mintea: cu Lala. O iubise încă de când o văzuse prima oară, iar asta nu se întâmplase atunci când lucraseră împreună la cazul din Satu Mare, ci cu vreo doi ani mai devreme. Probabil pe vremea când Lala era hotărâtă să se mărite. Era nouă la criminalistică, însă destul de bună. Reușise să-i pună la punct pe cei care se credeau legende. Rezolva caz după caz și întreaga poliție aflase despre ea. Ea însăși era o legendă. În ziua în care o zărise, doar trecuse pe la secție pentru a lăsa un dosar. Trecuse pe lângă el, fluturându-și pletele blonde. Îi aruncase o privire rece și superioară; desigur, încă-i mai arunca privirile alea. Iar atunci, chiar în momentul ăla, i se înmuiaseră picioarele și înțelesese că s-a îndrăgostit.

Apoi, când aflase că va lucra cu ea la un caz complicat, simțise nevoia să se schimbe brusc. Nu trebuia să se emoționeze în prezența ei; l-ar fi mâncat de viu. Și încă mai credea asta.

Își privi ceasul. Simțea o nervozitate care-i devora trupul, măruntaiele. Inima îi bubuia, la fel și urechile. De ce nu venea Lala? Nu înțelegea cum ar putea rata asta ca s-o asculte pe fătuca aia răsfățată, care oricum avea impresia că i se cuvenea totul.

Dar, dacă analiza atent, ei bine, parcă Lala, totuși, nu fusese atât de interesată de găsirea documentelor. Sau era o strategie pentru a scăpa de Paul? Nu-și dădea seama. Se întrebă dacă știa ceva ce nu le spusese lor. Dar ea știa întotdeauna ceva ce nu spunea, de aceea era mereu cu un pas înaintea tuturor. Lala era individualistă. Și, chiar dacă le dădea celorlalți impresia că lucrează în echipă, de fapt era doar o înșelătorie. Un truc. Parcă ar fi fost magician.

Patruzeci și cinci de minute. Paul și Amanda ieșiră din living și intrară în biroul răposatului.

— Vreți o cafea?

Victor tresări. Glasul Mirabelei se auzise prea aproape de el. Mult prea aproape. Nu-i plăcea treaba asta. Dar, da, o cafea i-ar fi prins bine.

— Dacă nu vă deranjează prea tare.

— Deloc, spuse calmă femeia. Alexandra s-a calmat.

— Are mereu crize atât de urâte?

Mirabela îl invită în bucătărie. El o urmă.

— Uneori, zâmbi Mirabela, făcându-l să-și amintească că-i adresase o întrebare.

— Și tatăl meu pățește lucruri ciudate, spuse el, mai mult pentru a închega o conversație.

— Alzheimer?

Îi turnă cafeaua, iar el sorbi fără s-o mai îndulcească.

— Da.

— La Alexandra e diferit. E vorba de un șoc din tinerețe.

— Știu.

Ea dădu ușor din cap.

— Uneori, viața nu-ți oferă șansa de-a scăpa de cele mai grele încercări.

— Adevărat.

Se așezase, cumva într-o parte. Victor nu-i mai zărea decât profilul ușor alungit.

— Trebuie să vă spun că nu veți găsi nimic. Dacă într-adevăr a existat ceva în casa asta, acum nu mai este.

— De unde știți?

Victor aproape că se întinsese peste masă pentru a reuși să-i surprindă gesturile, dar tot nu reușea.

— Pentru că Mihail nu mai avea încredere în casa asta. În ultima perioadă devenise paranoic. Singura persoană care ar putea ști ceva e Maria.

Se lăsă la loc pe spate, până când simți spătarul susținându-l. Atunci își dădu seama. Maria Carmen Matei deținea un secret, iar Lala îl mirosise.

XXVII

Iunie 1984, București

Andrei Lupașcu murise cu trei zile în urmă și-l împovărase cu cel mai mare secret pe care-l deținuse în viață. Acum, Mihail simțea povara și durerea acelui secret. Nu înțelegea de ce. De ce alesese tatăl lui calea asta. Sigur, pe de-o parte putea pricepe, dar nu chiar totul. Îl chemase la căpătâiul lui și-i șoptise:

— Mai ai un frate, un geamăn. L-am declarat mort la naștere. L-am scos din țară, l-am operat. Amprentele lui și ale tale sunt identice. Nici n-ai idee câte minuni tehnologice există peste Ocean. Am aflat că are același ADN ca al tău. Îți va folosi cândva. Încearcă să dai de el. Va fi salvarea ta la un moment dat. Dar nu spune nimănui.

— De ce?

Dar Andrei Lupașcu nu-i răspunsese. Spusese doar „Vei înțelege într-o zi". Încă încerca să înțeleagă, dar nu reușea. Într-o zi. Acea zi putea fi și peste o mie de ani. Mai comandă o bere proastă. Stătea în Cișmigiu la o terasă, privind dincolo de oameni. Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că totul dispăruse din viața lui: vechea gașcă, colecționarii, Amalia și tatăl lui, unicul om pe care putea conta. Acum totul era altfel. Dar nu va mai dura mult, nu? Adică Pacepa nu fugise degeaba. Pregătea o lovitură de stat. Trebuia să fie așa. Trebuia să vină și ziua aceea în care el și documentele lui aveau să fie în siguranță.

O văzu pe Amalia în depărtare. Începea să i se zărească pântecul. Copilul lui era acolo și avea nevoie de un tată. Plăti repede și plecă în direcția opusă.

Trebuia să-și găsească geamănul. Andrei îi spusese că-l cheamă Viorel Negrea. Fusese adoptat de o familie care ajunsese în America. Era posibil să fie în țară acum. Luă cartea de telefoane din cabina telefonică și căută. Erau vreo patruzeci de Negrea în București. Tot ce trebuia să facă era să se înarmeze cu răbdare.

★★★

Reuși să dea de un Viorel de aceeași vârstă cu el. Fixară o întâlnire la Cocor. Îl aștepta peste drum, pentru a se asigura că se recunoaște. Îi plăcea, dintr-o dată, acest joc. Dacă avea să se recunoască pe sine, însemna că găsise ceea ce căuta. Dar parcă era prea ușor. Asta dacă nu cumva Andrei plănuise ca totul să fie ușor. Sau greu. Putea să nu-i fi venit niciodată ideea de-a se uita în cartea telefonică. Putea abandona din start ideea. Dar, desigur, Andrei își cunoștea fiul. Știa că nu s-ar fi dat bătut. Doar descoperise documente antice, texte confidențiale și alte asemenea. Cu siguranță avea să găsească un om, un om identic lui.

Îl zări din spate. Picioarele începură să-i tremure. Nu se văzuse niciodată din spate, dar cum să nu se recunoască pe el însuși? Ar fi fost destul de greu. Transpiră abundent, de parcă toată apa din corpul lui l-ar fi părăsit dintr-o dată. Își simți gura uscată și ochii umezi. Nu prea înțelegea ce simte.

Traversă bulversat. Noroc că traficul nu era prea intens, iar șoferii erau atenți. Era la doar câțiva pași de el, când simți că-și pierde curajul. S-ar fi întors și ar fi plecat dacă celălalt nu s-ar fi rotit brusc. Acum erau față-n față. Două chipuri identice. Uimite. Cu ochii măriți și umezi. Cu buzele uscate și lac de transpirație.

Celălalt ar fi vrut să spună ceva, dar Mihail își veni repede în fire. Trebuia să gândească. Nu era bine să fie văzuți împreună.

— Nu suntem în siguranță.

Îi vârî o hârtiuță între degete. Când mâinile li se atinseră, avu impresia că poate călători prin spațiu și timp. Avu impresia că fusese fulgerat, cutremurat, dus înainte și înapoi prin porțile infinite ale timpului și spațiului și readus în același loc. Se desprinse repede și traversă în fugă. Zări cu coada ochiului cum celălalt citi biletul luând-o apoi din loc. Ocoli șase străzi, privind în stânga și în dreapta. Abia când era sigur că nu-l urmărește nimeni intră pe străduța înfundată. Acolo își aveau locul câțiva oameni ai străzi. Dacă i-ar fi prins miliția, i-ar fi aruncat după gratii, dar nu prea trecea nimeni pe acolo. Îl zări din nou. Se privea ca într-o oglindă, doar gesturile difereau. Celălalt spuse:

— Să-mi trag una.

Avea un puternic accent englezesc, de parcă toată viața ar fi trăit în Marea Britanie.

— Trebuie să scapi de accent.

Mihail începea să pună stăpânire pe situație. Nu era Mihail cel din fața lui, ci Viorel.

— Pentru că…?

— Ai nevoie de bani?

— Cine dracului ești tu?

— Ai nevoie de bani? insistă Mihail.

— Cine ești tu?

Ambii erau la fel de încăpățânați. Oare n-ar fi trebuit ca unul dintre ei să fie mai docil?

— Cine dracului crezi că sunt?

Viorel ridică din umeri.

— Chiar contează? O să avem timp și pentru asta. Până atunci, îți propun o afacere avantajoasă pentru ambii.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse fără chef:

— Să auzim!

XXVIII

August 2011, București

— Hello, Radu!

Bărbatul s-a întors spre mine cu tot trupul. Avea o havană în colțul gurii, dar nu părea să-și dorească s-o aprindă.

— Ah, nebuna!

— Acum că tot ne-am recunoscut, ce-ar fi să stăm puțin de vorbă?

Probabil că soarele încă mai era pe cer, dar strada era umbrită cu totul, așa că nu reușeam să-mi dau seama. Mi-am scos ochelarii de soare și l-am privit pe Radu direct în ochi.

— Să zicem că cineva sparge un apartamen…

— Noi nu sparge…

— Taci! Nici n-am insinuat asta. Mi-ar plăcea să mă lași să-mi duc ideea până la capăt, așa poate vei pricepe și tu.

S-a trântit pe bancă și m-a privit sfidător. Bine, el a vrut-o. M-am repezit în el, i-am înfipt stânga în gât.

— Dacă mai încerci o singură dată să faci asta, te omor, chiar dacă-mi las amprentele pe beregata ta.

După ce l-am eliberat, a făcut câțiva pași în spate.

— Ce dracului tot vrei?

— Un viol, am zâmbit.

— Nu ți-aș trage-o nici dacă m-ai ruga.

— Sigur că nu. Tu nu reușești să faci sex nici măcar cu cineva care vrea.

A vrut să deschidă gura, dar s-a lăsat păgubaș.

— Așa mă gândeam și eu, i-am replicat. Acum să stăm de vorbă.

M-a invitat din gesturi să mă așez pe bancă. L-am ignorat.

— Să zicem că cineva sparge un apartament pentru că are o informație sigură și pune mâna pe niște documente pentru care statul ar ucide, și nu la figurat. Cine crezi că ar fi atât de nebun?

A părut surprins.

— Dacă ar ști că statul l-ar ucide, nimeni.

— Și dacă n-ar ști?

— Atunci ar fi o grămadă.

— Nu grămada mă interesează, ci unul suficient de bun pentru a nu lăsa niciun indiciu în urma lui.

— Hmm, nu sunt atât de bine informat, să știi.

M-am apropiat de el, dar s-a îndepărtat, de parcă l-aș fi electrocutat.

— Cred, dar știu și că vei face tot posibilul pentru a afla.

L-am lăsat acolo. Îi simțeam privirea în ceafă. Am urcat în Honda și i-am aruncat o ultimă privire. Se întoarse ca ars. Am zâmbit. Adevărul era că nici eu nu prea știam ce joc fac. Pe de o parte, Mânzu' putea fi informat sau nu. De fapt, nu mi asumam un risc, ba chiar speram că așa va fi. Pentru că nu aveam nicio idee genială despre cum să fac să-l scot la lumină. Iar cu speculațiile nu stăteam prea bine în ultima vreme. Cu toate că…

Am pus mâna pe telefon și am format numărul de la birou. Ioana, secretara mea preferată, și singura, a răspuns imediat.

— Sper să nu fi murit vreo pisică.

— Încă nu.

— Ah, Lala.

Ok, în mintea ei eu eram singura persoană sănătoasă la cap. Asta pentru că ea nu era și eu îi completam imaginea.

— Eu, da, ascultă. Aș avea nevoie de o listă a polițiștilor corupți. Una auzită pe la colțuri.

— Cu alte cuvinte, vrei să aflu ce se mai vorbește despre unul, altul.

— Știam că mă pot baza pe tine.

— Hei, n-am spus că…

— Merci, Ioana, și am închis repede.

Doar așa știa să-și facă treaba.

Zece minute mai târziu, mă aflam în fața casei familiei Lupașcu. Nu m-am dat jos din mașină. Știam, nu, intuiam că nu are rost. L-am sunat pe Victor.

— Sunt la ultima cameră și nimic.

— Pentru că nu știți unde să căutați.

— Și ce anume căutăm?

Aș fi vrut să intru, să le indic ascunzătoarea și să-i privesc pe toți de sus. Dar nu mă simțeam în stare s-o fac pe scorpia.

Și totuși…

— O să vă arăt.

Am parcat. Am încuiat mașina și am intrat pe poartă. Ușa era deschisă, așa că nu m-am obosit să bat. Victor m-a zărit și mi-a ieșit în întâmpinare. M-a urmat până în biroul decedatului.

— Nu știam că ești atât de apro…

— Lasă.

Am ocolit biroul de stejar, m-am aplecat și am împins ușor în peretele alb, perfect vopsit. S-a auzit un click și o cutie metalică și-a făcut apariția. Am tras-o spre mine și i-am arătat-o lui Victor.

— Știam că e goală.

Am împins-o la loc, lăsând peretele alb și neted ca înainte.

— Ar trebui să le spui și…

— De ce? Nu-i vina mea că nu văd de nas.

— De ce îi lași să caute?

I-am zâmbit cu toată dantura.

— Ai să înțelegi.

M-a privit deconcertat.

— Când?

— Când va fi cazul.

— Știam eu că ascunzi ceva.

Am râs cu gura până la urechi.

— Hei, avem de rezolvat un furt. Cred că documentele au ajuns la Mânzu', iar treaba asta s-ar putea să nu fie prea plăcută.

— Cum dracu'…

— Hai s-o luăm la pas și îți povestesc.

Nu am anunțat pe nimeni că în casă nu se mai află niciun document. Nu avea sens. Am plecat cu Victor după mine. Doar că habar n-aveam de unde să încep.

XXIX

— O zi grea?

Vocea lui Dragoș venea parcă de departe. Nu părea ca el să fi avut o zi bună, iar tonul îmi spunea că ceva nu e tocmai în regulă. Am mormăit ceva neinteligibil, lăsându-l să speculeze în legătură cu ziua mea sau cu răspunsul. Nu conta. Oricum nu eram prea fericită să-l aud.

— Să înțeleg că n-ai chef de vorbă.

Nici de data asta n-am spus nimic. Dragoș era, dintr-o dată, un ghimpe în coasta mea și nu puteam explica exact sentimentul.

— Încă mă uimește felul în care ai reușit să reții lista aia de cuvinte. Am o curiozitate, le mai ții minte?

— Doar nu vorbești serios, am spus. De aia m-ai sunat?

— Sigur că nu, doar că eram curios.

— Da, le mai țin minte. Acum putem ajunge la adevăratul motiv al acestui apel?

L-am auzit oftând.

— Încă nu înțeleg ce am greșit.

Bărbații nu înțeleg niciodată.

— Dragoș, n-am timp de asta…

— Ok, am o veste proastă.

Mi-am ținut respirația. Într-un fel, mă așteptasem să-mi spună asta dar, probabil, oboseala nu îmi dăduse suficient timp să mă pregătesc sufletește.

— Spune-o!

— N-au ADN-ul identic.

Am frânat brusc. Nu știu dacă mașina din fața mea fusese acolo tot timpul sau apăruse din senin. Victor se încruntă și, înfigându-și mâinile în scaunul de piele, scrâșni ușor din dinți. Am oprit la milimetru. Respiram sacadat de parcă aș fi făcut un efort supraomenesc pentru a opri nenorocirea.

— Nu înțeleg, am spus, mai mult pentru mine.

— Știu, mi-a răspuns Dragoș.

Pentru o clipă, am avut senzația stranie că telefonul dispăruse de la urechea mea în momentul în care frânasem, dar se pare că încă era acolo.

— Și?

— Se pare că cineva a schimbat mostrele de sânge. Asistentului meu i-a venit ideea să refacă ADN-ul. I s-a părut ciudat. Gemeni cu ADN identic există un cuplu la un miliard. Pentru Lupașcu ar fi fost un noroc prea mare.

— Dar Lupașcu e congelat, cum a făcut rost de sângele lui?

— Presupun că-l avea dinainte.

— Dinaintea morții?

— Putea să-l procure imediat după ce l-a ucis.

— Cel puțin acum știm sigur că nu a fost o greșeală când l-a ucis. A calculat totul cu minuțiozitate. Mesajul de pe trup. A încercat să ne inducă în eroare cu lovitura. Ne-a lăsat să credem că a făcut infarct din cauza șocului. Dar asta a urmărit. Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu o persoană foarte periculoasă.

Am lăsat puțin telefonul în jos când am trecut printr-un giratoriu alambicat, apoi l-am pus la loc la ureche.

— Mai e ceva?

— Da, amprentele i-au fost operate cu câteva luni în urmă.

Toate astea mă făceau să regândesc totul de la zero.

— Dar nu e tot.

— La dracu', vrei să-mi spui totul da capo al fine?

A râs, așa cum făcea atunci când voia să-mi intre în grații. Scuze, dar nu mai obții altă cină cu mine.

— Da, ochii, nasul, buzele, toate au fost refăcute prin chirurgie plastică. Și încă ceva. Testul ADN a confirmat că nu sunt rude.

De data asta, era să intru drept într-un copac. Am frânat. Telefonul a aterizat în poala lui Victor, care încerca să se țină de ceva, dar nu mai apucase. Și-a fixat palmele în bord, iar când mașina s-a oprit, a răsuflat ușurat.

— Drace, a șoptit Victor.

Dar eu m-am repezit la telefon și l-am pus la ureche.

— Și atunci cum de ne-am înșelat atât de rău prima oară?

— Ți-am spus…

— Mai e ceva?

— Ești bine? Mi s-a părut că am auzit…

— Nu putea să fie decât cineva din interior, am spus.

Parcasem și mi-am aprins o țigară. Victor a deschis fereastra de pe partea lui.

— Din câte știu, toți cei care intră în morgă au cartele de acces, inclusiv polițiștii. Cei de la secția mea au. Iar cartelele astea apar în baza de date a firmei de pază. Mai e ceva?

— Momentan, atât. A, și a murit de infarct. La fel ca Lupașcu.

— Doar inscripția de pe piept lipsește…

Am închis și am sunat la birou. Mi-a răspuns Paul. Când i-am auzit glasul, mi-am amintit nu numai că nu am încredere în el, dar și că îl uram pentru că-mi ocupase biroul. Viața e nedreaptă. Am ezitat câteva secunde înainte să-i cer să se implice, cu toate că era deja implicat.

— Am nevoie de un raport de la firma de pază de la morga Sorento, pe ultimele două săptămâni. Cine a intrat, cine a ieșit, oră, zi, etc. Tot! Și vreau să știu dacă sistemul poate fi păcălit în vreun fel.

Nu era nevoie să-i dau alte detalii lui Paul, eram convinsă că avea să le afle în următoarele cinci minute. Nu trebuia decât să dea un telefon. M-am întors spre Victor.

— Vreau să mergi acasă, să te odihnești și dimineață să cauți în carul cu fân un document care să ateste că Ecaterina Lupașcu a avut gemeni.

— Începi să ai îndoieli, nu?

I-am confirmat, dând ușor din cap. Era al dracului de greu să n-ai îndoieli în cazurile astea.

— Vreau și o verificare a conturilor lui bancare. Dacă avea conturi în afara țării. Dacă folosea vreun pseudonim, sau ceva de genul ăsta.

— Oh, la naiba! Începi să dezvolți o teorie.

L-am bătut ușor pe spate.

— Știi ceva? Nu mai încerca să ghicești ce gândesc. Dacă cred că e ceva demn de menționat, o să-ți spun.

— Ok, atunci mă duc să dorm, iar mâine o luăm de la capăt.

Sigur, de la capăt. Atâta doar: cei doi bărbați, morții, sau cel puțin unul, erau convinși că sunt gemeni. Doar dacă…

XXX

Am dormit doar două ore. Mi-am băut cafeaua și am fumat jumătate de pachet de țigări. Aveam capul greu și abia îmi mai simțeam mușchii picioarelor. Tălpile îmi amorțiseră, la fel și mâinile. Uneori aveam impresia că același lucru se întâmplă și cu mintea. Însă flash-uri tot mai aveam. Sau, așa cum le numeam eu, frânturi de inteligență.

Cazul ăsta mă dăduse peste cap. Îmi dădeam seama că începeam să am coșmaruri. Uneori mă trezeam lac de transpirație. Nu-mi aminteam visul, dar în subconștient eram speriată.

Era unu și jumătate noaptea când am decis să revin în pat. Imaginea copilului ucis și aruncat în tomberon a început să mă bântuie. Era ceva în neregulă cu mintea mea. Niciodată nu mai fusesem bântuită de o imagine. Dar copilul ăla parcă ar fi vrut să-mi spună ceva. Ceva ce eu nu puteam înțelege.

M-am dat jos din pat și am ieșit pe balcon. De la ultimul etaj al unui bloc turn, viața se vede altfel. Alesesem apartamentul ăsta cu un anume motiv. Nu numai împărțirea lui occidentală mă cucerise, ci și faptul că era singurul apartament de pe palier; garsoniera de lângă nu fusese niciodată locuită cu adevărat. Însă avusesem un motiv foarte bun pentru alegerea făcută. Liftul. Liftul ăla, practic era cel care mă anunța dacă aveam sau nu vizitatori. Din păcate pentru cei din jur, aveam un auz și o vedere de invidiat. Așa că știam cu câteva secunde înainte dacă liftul oprea la șapte sau la un alt etaj. Avea un zgomot specific. Carmen nu auzea deloc liftul și lucra la mine de mai bine de patru ani. Nici alți vizitatori nu-l auziseră vreodată, dar pentru mine era ca o agendă. Și, desigur, panorama. Când am ajuns în apartamentul ăsta și am ieșit pe terasa rotundă, largă, pe care puteai pune lejer două șezlonguri, o măsuță de cafea și patru scaune – ceea ce și făcusem – m-a izbit imediat panorama. Blocul are doar șapte etaje, dar e mai înalt decât celelalte din jur. E un imobil particular, construit de un magnat neamț. Cu o altă viziune asupra cuștilor, așa cum le spun eu apartamentelor. În primul rând, e perfect

antifonat, iar materialele folosite sunt de cea mai înaltă calitate. Sigur, există și un portar și camere video.

Camere video. Și în morgă există camere video la intrare.

Morga. Imaginea lui Matei Iorgulescu a început să mă bântuie din nou. Doar că, de data asta, îl vedeam cu ochii minții, viu și nevătămat, strigând parcă ceva spre mine.

De ce? De ce a fost ucisă Rada? De ce a fost ucis copilul? Și ce legătură avea acel Mânzu' cu toate astea?

Era ora patru, dar nu-mi păsa. Am intrat în living și am luat mobilul. L-am sunat direct pe Dragoș cu toate că, înainte, ar fi trebuit să mă asigur că pot face rost de un ordin judecătoresc pentru prelevarea ADN-ului rudelor.

A sunat de câteva ori înainte de-a răspunde.

— Unde arde?

— În mintea mea.

Avea glasul adormit, îmi dădeam seama că-și căuta cuvintele.

— Lala, zău, e patru dimineața, în două ore sunt în picioare…

— După cum se vede acum, ești mai devreme în picioare.

— Perfect!

— Lasă cinismul, nu știi să-l aplici. Mi-a venit o idee.

— De asta-mi era teamă.

— Vreau să compari ADN-ul familiei cu al morților.

A oftat plictisit.

— Lala, pentru asta e nevoie de un ordin de prelevare. Adu-mi ADN-ul și rezolv.

Am închis fără să-mi iau la revedere sau să-mi cer scuze. Dintr-un motiv care-mi era încă neclar, se întâmplase ceva în seara când luasem cina cu Dragoș. Ca un fel de avertisment. Dar nu înțelegeam cum și ce.

Trebuia să fac rost de ADN-ul celorlalte rude și nu aveam timp să aștept un ordin. În România te încurci în birocrație, iar o astfel de cerință poate fi analizată și reanalizată până la un an, când cazul nu-și mai are sensul.

Reuniune de familie. Un fir de păr îmi era suficient.

Poate că ar fi trebuit, totuși, să dorm.

M-am întors în dormitor. Fulg-de-Nea m-a privit suspicios, dar imediat și-a pus capul pe labe și a adormit la loc. Uneori e al dracului de bine să fii pisică.

★★★

Victor părea încă nedormit. Avea în mână o ceașcă cu cafea. Îi puteam simți mirosul. Și, spre surprinderea mea, era o cafea bună.

— N-ai dormit?

N-a apucat să-mi răspundă. Colegul de „celulă” și-a făcut apariția fluturând niște hârtii și un stick.

— Ai aici raportul firmei de pază, plus înregistrările video.

Am dat ușor din cap. Dar Paul era de neoprit.

— Însă nu o să găsești nimic suspect. M-am tot uitat pe ele. Am avut o noapte albă.

Nu s-ar fi zis dacă te uitai la fața lui.

— Am scotocit peste tot. Inclusiv în arhiva primăriei și a spitalului unde s-a născut Lupașcu. N-a fost înregistrat decât un singur copil.

— Nici nu mă așteptam să fi fost doi.

Ambii bărbați m-au privit suspect.

— Nu mă așteptam să fi avut un geamăn. Problema e că am luat povestea așa cum ne-a fost prezentată. Așa cum a vrut criminalul să ne-o prezinte.

Încă mă priveau ca pe o nebună, așa că mi-am luat pachetul de țigări de pe birou și am ieșit pe hol. Victor m-a urmat.

— Am nevoie de ADN-ul rudelor.

— De ce?

Era o întrebare la care aș fi preferat să nu răspund. Nu aveam nevoie de alte speculații. Întotdeauna mă miră faptul că bărbații nu pot să vadă mai departe de povestea care li se prezintă. Chiar dacă-și pun întrebări, nu pot depăși momentul. Se învârt în cerc.

Eu știam că Lupașcu pățise mai multe în tinerețe decât știa SRI-ul. Nu șocul violului asupra surorii lui sau pușcăria îl făcuseră să dispară la un moment dat. Dar explicația era logică doar în mintea mea. Se repetaseră două crime identice asupra a doi oameni aproape identici. Cadavrele fuseseră lăsate în toaleta femeilor. Ambele. Lucru care nu ridicase niciun semn de întrebare.

— Putea fi o femeie, să știi.

Victor a tresărit.

— De ce, pentru că morții se aflau în toaleta femeilor?

— Uau, te-ai trezit perspicace. Da, de asta. În plus, toți ne-am gândit că le-a pus acolo tocmai pentru ca noi să ne gândim că a fost un bărbat.

— Aha…

— Nu face pe deșteptul, știi prea bine că, psihologic vorbind, e posibil.

Victor a ridicat din umeri.

— La fel de psihologic vorbind, femeile ucid altfel.

— Da, iar bărbații nu gândesc decât dacă-i doare.

Mi-am aprins țigara și am ieșit în stradă. Nu știam exact care era următoarea mutare. Dar știam că trebuie să găsesc pe cineva din vechea gașcă a lui Lupașcu.

XXXI

August, București, Gara de Nord

Spuseseră pe la spatele ei că e „o târfă de doi lei”. Că e o femeie urâtă, care-și scoate sânii în evidență pentru a le cuceri bărbații. Niciuna dintre ele nu văzuse realizările sale. Vânzările crescuseră cu douăzeci și cinci la sută de când Georgiana se angajase. Bărbații știau asta și o respectau. Niciunul nu-i făcuse avansuri, iar ea nici nu s-ar fi gândit la așa ceva. Se angajase la firma de cosmetice pentru că-i plăcea ceea ce face. Și, în plus, îi plăceau cosmeticele alea. Fuseseră singurele care dăduseră rezultate. După ani de zile de căutări, găsise. Își dorise să-i ajute să se extindă. Să strige în gura mare că merită, dar, în cele din urmă, nu făcuse decât să cadă în dizgrație. Din nou.

Așa se întâmpla întotdeauna; unde erau bărbați, erau și femei geloase. Dar pe ea nu o interesau bărbații, din contră, ei îi plăceau femeile. Dar nu putea spune asta în gura mare, nu? Și așa era privită ca o ciudată. Făcea totul cât putea de bine, doar că nu o aprecia nimeni. Oamenii nu știau s-o aprecieze, să colaboreze cu ea. Și numai ea era de vină. Era tânără, frumoasă și avea sânii prea mari. Așa se născuse. Ce putea să facă? Nimic. Nu putea să facă nimic.

Stătea în gară de la opt dimineața. Nu plecase prea des din București, iar acum nu se hotăra în ce parte să se ducă. O vreme, urmărise cu privirea toaleta femeilor. Erau prea multe femei care se perindau pe-acolo. Ar fi vrut să se ascundă într-o budă și să mai iasă dimineața, când gara avea să se deschidă. Nu putea să decidă încotro să-și ia bilet, cu toate că s-ar fi dus oriunde, dar nu chiar oriunde. Era dezorientată, nu înțelegea ce vrea. Poate că nici nu-și dorea să fie în gară, însă, în același timp își dorea. Ura dualismul ăsta care se zbătea în ea. Învățase atâta filosofie și psihologie de-a lungul vieții și nu reușea să aplice nimic din ceea ce învățase. Ar fi vrut să-și aducă aminte măcar o regulă. Una simplă, dar creierul îi era blocat.

Glasul acela nazal anunță că ultimul tren pleacă în jumătate de oră și gara se închide. Intrase în panică. Ce

trebuia să facă acum? Nu voia să se ducă acasă. Cum să facă asta? Ce să le spună celor doi copii? Iar rămăsese șomeră. Iar erau nevoiți să se descurce cum puteau și nu mai avea posibilitatea să-i trimită la programul plătit după școală. Era al patrulea serviciu din care era dată afară doar pentru că se comportase profesionist. Nu mai voia asta. Pur și simplu nu mai voia să se întoarcă acasă și să spună același lucru: „N-am avut noroc.” Ea nu avea niciodată noroc.

O zări pe femeia de serviciu îndreptându-se spre toaleta femeilor. O urmă fără să știe ce face. Lacrimile îi curgeau pe obraz. Nu-și putea părăsi copiii. Trebuia să se adune și să se ducă acasă. Avea să găsească o soluție până la urmă. Știa că așa e.

Toaleta era curată. Femeia de serviciu era într-una dintre cabine, făcea curat. Deschise robinetul și se spălă pe ochi. Apoi femeia ieși și încercă să deschidă cealaltă cabină, prima de lângă ușă. O privea în oglindă. Era masivă, dar, cu toate astea, părea să nu se descurce. Georgiana închise robinetul și se îndreptă spre ea. Ușa se deschise brusc și bărbatul căzu pe burtă.

XXXII

Coaforul e un loc interesant. Uneori mult prea interesant pentru mine. Nu înțeleg lumea mondenă sau bârfele de cartier. Oricum, nu țin minte mare lucru. În capul meu se formează un gol. Reținpentru un timp informația, dar apoi o alung, de parcă mintea mea și-ar dori să scape de tot ceea ce a înmagazinat.

Însă acum era cu totul și cu totul altceva. N-am auzit conversația de la început. Stăteam întinsă în timp ce Magda, coafeza, îmi masa capul. Simțeam cum toată tensiunea alunecă dincolo de mine. Magda avea puterea aceea divină de a-mi lua stresul cu mâinile și a-l arunca departe. Aproape ațipisem. Am auzit-o pe cealaltă clientă intrând. I-am auzit glasul bătrânicios și am presupus că are în jur de șaptezeci de ani. Îmi plac bătrânele cochete, țin să spună întregii lumi că încă mai trăiesc. Dacă au îmbătrânit, asta nu înseamnă că trebuie privite de parcă s-ar afla cu un picior în groapă. Doar că nu i-am dat importanță, nu imediat. Am continuat să mă las răsfățată de mâinile magice ale Magdei. Frânturi de conversații zburau pe lângă urechile mele. Apoi, numele Lupașcu a sunat strident și limpede. N-am deschis ochii, poate doar am tresărit puțin, dar n-am atras atenția nimănui.

— Nu pot să cred că a fost ucis, a continuat bătrâna. L-am văzut în urmă cu două săptămâni. Sigur, era la fel ca întotdeauna, agitat, speriat și se oprea la fiecare colț de stradă.

— Am văzut-o pe Maria, a spus Magda într-o doară. Zilele trecute. Cam seamănă cu el, la fel de agitată.

Mâinile Magdei încă îmi masau scalpul, dar nu mai era la fel de grijulie ca la început.

— L-ați cunoscut bine? Se spune că era un ciudat.

Am auzit zgomotul unei brichete și fumul de țigară s-a răspândit imediat în mica încăpere. Aproape că l-am savurat. Era o țigară bună, de foi, dacă mirosul nu mă înșela.

— Nu l-am cunoscut prea bine, dar a fost prieten cu fratele meu. La un moment dat, s-a întâmplat ceva dubios și nu și-au mai vorbit. Iancu nu mai zice nimic de el. Când i-am spus că a fost ucis, a spus doar „A murit de nebun, nu l-a ucis nimeni.” Și a refuzat să mai deschidă

subiectul. Dar, din câte se spunea pe la colțuri, Mihail a luat-o razna după ce-a murit tac-su. Era mare securist, iar Mihail făcea tot posibilul să demaște Securitatea. Taică-su, Dumnezeu să-l odihnească, îl ținea pe linia de plutire. Știu că a avut un episod urât. A fost arestat și una dintre surorile lui a fost violată. Când a ieșit de la închisoare, s-a schimbat total. După vreo doi-trei ani, a început să se poarte ca un nebun. Încă avea impresia că e urmărit. Cine știe ce-o fi fost în capul bietului om?

Magda și-a oprit degetele magice și a început să-mi usuce părul. Pentru scurt timp, conversația a luat sfârșit. Când părul s-a uscat, am deschis ochii și am văzut-o. Avea în jur de șaizeci și cinci de ani, dar părea mult mai tânără. Era aranjată, cochetă, îmbrăcată în negru cu perle albe și fuma, într-adevăr, o țigară de foi. Magda scoase foarfecele și începu să mă tundă. Femeia de pe scaun continuă de parcă nu s-ar fi oprit niciodată.

— Încă sunt curioasă să știu ce învârteau ei acolo, pe vremea când erau prieteni.

— Doamnă, am spus, îmi cer scuze că mă bag, dar eu investighez cazul ăsta. Credeți că aș putea vorbi cu fratele dumneavoastră?

Am văzut cum foarfecele s-au oprit. Femeia rămase cu țigara în aer, în timp ce o ducea la buze, iar aerul deveni aproape de nerespirat.

— Ah, sunteți polițista aia…

— Oh, Doamne! am spus, enervându-mă dintr-o dată. Da, sunt.

Tăcere din nou. Magda și-a reluat treaba încercând să-mi comunice ceva din priviri. Femeia în vârstă s-a ridicat și a ieșit.

— Știi cum îl cheamă?

— Tu niciodată nu poți fi discretă?

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

— Iancu Varana, stă la trei străzi distanță.

Am țâșnit de pe scaun, i-am pus banii în mână și am ieșit în stradă. Știam unde fugise val-vârtej baba.

★★★

Am intrat în scară imediat după ea. Nu m-a văzut pentru că era prea nervoasă. Am așteptat să ajungă la etajul trei și să sune la ușă. Abia atunci am luat-o la fugă

pe scări. Auzeam ușa descuindu-se. Un scârțâit fin și eram în spatele bătrânei.

Bărbatul avea în jur de șaizeci de ani. Se ținea încă bine. Avea o privire calmă, dar cam derutată, văzându-ne pe amândouă. Femeia s-a întors spre mine cu o mină disperată.

— Ție nu ți-e rușine?

— Când vine vorba de un om ucis? Nu.

Am dat-o la o parte și m-am prezentat bărbatului:

— Iolanda Știreanu, Poliția.

— Pleacă de-aici! a urlat femeia la mine.

— Toate sunt isterice la menopauză? m-am adresat nimănui.

Bărbatul mă privea șocat. Nu îndrăznea să se uite la sora lui de teamă să nu mă evapor.

— Putem intra să stăm de vorbă?

— Iancule, n-o lăsa, n-are niciun drept.

— Stați așa, a spus bărbatul cu glas tabagic. Ce dracului se întâmplă?

M-am întors spre babă.

— Da, chiar, ce se întâmplă?

— Tu ești nebună! s-a răstit ea la mine. A scris în ziare despre tine. Ai omorât un om.

Mi-am fixat privirea într-a ei.

— Ziarele nu sunt prea bine informate. Am omorât mai mulți, vrei să-ți arăt?

Bărbatul a pus o mână pe umărul meu.

— Domnișoară, despre ce e vorba?

— Mihail Cornel Lupașcu, am spus fără a-mi lua ochii de la femeie.

L-am auzit oftând, dar nu-mi permiteam să-mi slăbesc dușmanul din priviri.

— Nu-mi e frică de tine, spuse femeia.

— Da, vezi că eu tremur.

— Domnișoară, bine, haideți să vorbim.

— Dar, Iancule, nu tre…

— Du-te acasă, Marie. M-ai înnebunit cu prostiile tale. Poliția trebuie să știe. Omul ăla a fost omorât.

I-am zâmbit Mariei și am intrat în apartament. Ușa s-a închis violent în urma mea.

— Îmi cer scuze, a zis bărbatul, invitându-mă într-o sufragerie îmbătrânită.

Sufrageria tipic ceaușistă. Pesemne că bătrânul nu-și bătuse capul cu renovatul și altele asemenea. M-am

așezat pe canapeaua veche, dar bine întreținută.

El s-a uitat prin încăpere de parcă ar fi văzut-o prima oară. Mobila veche, dintr-o imitație proastă de lemn de cireș, specifică acelor vremuri, cu vitrine din care se zăreau cești și cărți, părea că apăruse din senin.

— Ai sentimentul ăla, nu-i așa?

N-am știut ce să răspund.

— Unii dintre noi n-au reușit să se despartă de trecut. Am vrut să-mi reprim amintirile, să le sugrum, dar dacă le păstrez vii parcă nu mai sunt atât de dureroase.

Nici aici n-aveam ce să spun. Fiecare trece prin suferință așa cum poate.

— Îmi cer scuze pentru sora mea, e convinsă că pe vremea când umblam cu Mihail făceam lucruri groaznice. E îngrozită de ideea asta.

— Și făceați?

— Ați vrea o cafea?

Am văzut cu coada ochiului un pachet de țigări așezat pe un colț al mobilei, așa că am acceptat oferta. Cafeaua a venit repede, cu toate că era fierbinte, pesemne că abia o pusese la făcut când am ajuns eu și soră-sa. Și-a aprins o țigară, iar eu l-am urmat.

— Domnule Varana, nu vreau să vă pun într-o situație neplăcută, doar că sunt curioasă. Și ca să aflu adevărul sunt nevoită să scormonesc în trecut.

Mobilul îmi tot suna în buzunar. Îl ignorasem întreaga dimineață, dar acum deja mă exaspera. Așa că mi-am cerut scuze și am răspuns.

— Dacă n-a sărit nimic în aer…

— Un alt Lupașcu mort în Gara de Nord, s-a auzit vocea lui Victor. L-am dus deja la morgă.

— Să-mi fut una…

Am pus mâna la gură. Dar bătrânul zâmbea, ceea ce însemna că nu-l deranjase foarte tare. I-am spus lui Victor că ajung cât de repede pot.

Am tras cu nesaț din țigară, încercând să-mi stăpânesc nervii.

— Așa e în poliție, a zâmbit bătrânul.

— Ce făceați de e așa speriată sora dumneavoastră?

S-a așezat la rându-i, sorbind din cafea.

— Bună, de data asta e așa cum trebuie, și-a apreciat el munca. Uneori iese prea tare, alteori prea slabă, rar o nimeresc atât de bună. Așa a fost dintotdeauna. Niciodată

n-am fost priceput să fac cafea, dar Mihail îmi spunea că a mea e cea mai bună și mă punea mereu s-o prepar.

M-am încruntat pentru o clipă, dar n-am spus nimic.

— Eram o gașcă, cum se zice azi, continuă el cu un zâmbet trist pe chip. Știți cum era pe vremea aia, nu mulți aveau acces la studiile superioare, dar noi am avut. Ne-am dat seama că avem aceleași pasiuni. Eram șapte. Colecționam lucruri. Noi, ceilalți, eram pasionați de lucruri vechi: vaze chinezești, bijuterii rusești, lucruri din astea, dar Mihail era obsedat de acte. Acte pe care nu punea mâna decât Securitatea. Știam cu toții că are furnizori peste tot. Unele acte erau copiate, alte erau originale și cele mai multe dețineau secrete care ar fi îngropat statul, biserica… Complicat. Știam că le are. Pe unele le-am văzut, dar pe cele mai multe, nu. Ultima oară când ne-am strâns la locul nostru secret, a fost pentru a întâlni un om care avea ceva de valoare. Dar nu pentru noi, doar pentru Mihail. Nu știu ce i-a dat atunci. Cert e că omul ăla a fost ucis după o vreme, iar noi ne-am răspândit. Dar știam că încă se mai întâlnește cu Gigi Ardelean…

A privit o clipă în gol cu nostalgie.

— Era destul de ciudat. El și Gigi nu s-au plăcut niciodată și, dintr-o dată, îi tot vedeam împreună. Până când a fost acuzat că l-ar fi omorât. Dar toată lumea știa că nu e așa. Mihail nu avusese nicio armă asupra lui, doar încercase să-i salveze viața lui Gigi și, astfel, mâinile i s-au pătat de sânge. A fost ținut la închisoare câteva luni, iar noi, ca niște lași, ne-am dezis de el.

— L-ați mai văzut când a ieșit din închisoare?

A dat ușor din cap.

— A fost reabilitat datorită tatălui lui, i s-a dat un post de profesor la o școală generală și a fost ținut sub observație. Vreo doi ani s-a purtat normal, apoi ceva s-a schimbat la el. Stăteam la câteva străzi distanță. Îl vedeam adesea trecând prin fața casei mele spre metrou sau troleibuz. Pe la sfârșitul lui ’84 era complet schimbat. Alt om cu totul. Devenise obsedat. Avea impresia că e urmărit. În ’85 i-am ieșit în cale, dar nu m-a recunoscut sau s-a prefăcut că nu mă recunoaște. M-a privit cu teamă, de parcă i-aș fi putut face rău. Apoi n-am mai încercat să intru în contact cu el. Până cu doi ani în urmă.

Și-a aprins o nouă țigară. I-am observat mâinile, îi tremurau. Probabil din pricina oboselii. Nu părea

emoționat. Sigur, ușor transpus în trecut, dar emoția trecuse de mult, rămăsese doar nostalgia.

— L-am întâlnit în Gara de Nord. Ironic, nu?

— Da, să mori de râs, am bolborosit.

— Când am citit în ziar despre moartea lui, am retrăit momentul. Plecam la cealaltă soră a mea, la Bârlad. L-am văzut acolo, pe peron, și m-am dus la el. L-am întrebat: „Ce faci, Mihaile? Mă mai ții minte?” S-a uitat la mine. M-a studiat cu atenție, dar a dat în cap în semn că nu: „Au trecut mulți ani, ce să mai țin minte?” I-am spus cine sunt. După o clipă de ezitare, s-a prefăcut că m-ar recunoaște. Era jenat că nu ține minte, dar eu m-am prefăcut că nu mi-am dat seama de toate astea. L-am întrebat unde merge și mi-a zis că doar așteaptă pe cineva. Dar după o oră l-am văzut trecând prin fața compartimentului meu. Mi s-a părut ciudat, dar nu era treaba mea.

— Chiar credeți că v-a uitat?

— Am trecut prin multe, domniță. Nu, cred că doar nu a vrut să-și mai amintească.

Când am plecat de la Iancu Varana mă simțeam de parcă aș fi încasat un pumn în stomac. Toate speculațiile mele se destrămau. Ceva nu se lega.

XXXIII

Am simțit nevoia să mă îmbrac bine. Știam că în câteva zeci de minute se va face cald, dar pur și simplu nu m-am putut abține. Mi-am pus șalul roșu peste bluza albă cu decolteu generos. Mi-am luat sutienul alb de saten cu margini de dantelă ce ieșeau ușor de sub bluză, îndreptând privirile într-acolo. Mi-am pus blugii albastru-marin pentru că-mi scoteau fundul în evidență. Mi-am strâns părul într-o coadă de cal pe care am aranjat-o în vârful capului, lăsând-o să cadă ca o avalanșă. Acum, pentru prima oară după mult timp, înțelegeam avantajul părului negru. Îmi scotea verdele ochilor în evidență, ceea ce apropie că m-a marcat. Nu m-am văzut niciodată ca pe o femeie. Firea mea nu-mi permite să mă văd astfel.

Am stat cinci minute să mă admir în oglindă. Presupun, totuși, că în altă viață chiar am fost femeie. M-am machiat discret și mi-am dat cu luciu de buze, apoi am sărit în sandalele albe și am ieșit pe ușă. Era aproape ora opt dimineața când am ajuns în parcare. Liniștea de dimineață mi se pare apăsătoare. Am urcat în mașină și am pornit muzica. Nu știu ce CD era, dar suna destul de bine, acoperind liniștea infernală care-mi bubuia în urechi. O clipă, gândul mi-a zburat la Victor. Când sunt nervoasă sau agitată nu mă pot opri să mă gândesc ce-o fi fost în capul meu atunci când l-am primit în pat. Povestea asta mi se pare atât de complicată că, de cele mai multe ori, încerc să cred că nu există. Nu înțeleg cum am căzut în capcană.

Am virat la dreapta fără să observ mașina ce venea din față. Oricum, n-a fost prea târziu, am ocolit-o la timp. Când am oprit în fața sediului eram deja nervoasă, fără un motiv anume. M-am uitat în oglinda retrovizoare și mi-a venit s-o sparg.

— Arăți ca o pipiță de două parale.

Trebuia să mă încurajeze cineva; dacă nu eu, atunci cine?

Bine, biroul era gol. Deja mă obișnuisem cu prezența lui Paul, chiar dacă nu îmi plăcea. Am cerut o cafea, am pus pachetul de țigări și bricheta lângă și am deschis dosarul celor trei crime. Acum că aveam toate

autopsiile și tot ceea ce era legat de morți, puteam să încep să gândesc.

A treia victimă se numea Viorel Pricop. Cel puțin așa susțineau amprentele. Fusese arestat în urmă cu doi ani pentru jaf armat, dar până la urmă nu reușiseră să dovedească fapta. Nu mai avea nicio altă pată în cazier. Probabil că se ajunsese la o concluzie corectă în cazul lui. Asemănările dintre cei trei erau evidente. Toți se născuseră cu degetul mare de la mâna dreaptă lipsă. Toți semănau ca picăturile de apă, cu mici excepții. Lui Pricop nu i se găsiseră operații estetice, ceea ce era destul de ciudat. Trei oameni să semene atât de bine e aproape imposibil. Undeva trebuia să fie o explicație, dar nici una pe care să o văd eu. Și mai era ceva ce nu se potrivea. Prima victimă avusese o inscripție pe piept, celelalte două nu. Și iar apărea „de ce”-ul.

Poate că nici măcar nu era același criminal, dar coincidența ar fi fost prea mare, ținând cont de asemănarea dintre ei.

Peste fix treizeci și trei de minute a apărut Paul. M-am ridicat și mi-am aprins o țigară. Cafeaua se răcise, dar am sorbit-o oricum.

— Matinală.

Am salutat dând ușor din cap sau poate că i-am răspuns.

— Te caută legistul.

Instantaneu, de parcă pronunțase un cuvânt magic, Dragoș a intrat pe ușă. M-a studiat din cap până-n picioare și mi-a adresat zâmbetul acela care mă făcuse de atâtea ori să mă topesc.

— Uau!

— Ai venit să te holbezi la mine sau ai și ceva important să-mi spui?

Adevărul e că arătam bestial, iar el știa că sunt perfect conștientă de asta. A lăsat garda jos.

— Am aflat ceva ce cred că va da totul peste cap.

Am stins țigara, lăsând-o în scrumiera de tablă care trona pe biroul meu și m-am așezat pe masă.

— Ascult cu mare interes.

— Primul mort nu e Lupașcu. Nu reușesc să-mi dau seama cine e, dar ADN-ul lui nu corespunde cu al niciuneia dintre surori sau celelalte rude.

— Cum ai făcut rost de ADN?

— Victor…

Paul a râs de parcă numele lui Victor ar fi avut efect de banc. M-am întors spre el.

— E ceva amuzant?

— Nu mă băga în seamă, n-are legătură cu ce discutați voi.

— Dacă vrei să-ți amintești bancuri, te rog să ieși.

— Lala…, a intervenit Dragoș.

— Iolanda.

Ambilor le-au căzut fețele.

— După ce vă adunați figurile, credeți că ne-am putea concentra?

Paul s-a așezat în fața mea, acolo unde își ocupase locul fără să mă întrebe și pe mine. Nu m-am dat jos de pe birou; mă simțeam bine la înălțime.

— Nimic n-are sens în cazul ăsta. Absolut nimic.

Dar, sigur, cineva trebuia să mă contrazică. Victor a intrat – nu, Victor a dat buzna în birou cu un zâmbet tâmp pe față, fluturând niște hârtii. Când a dat cu ochii de mine, s-a oprit. M-a studiat din cap până-n picioare și a fluierat încântat. Ok, asta nu-i stătea în fire.

— Sunteți toți cretini?

— Iubito, a spus Victor cu emfază, când o să auzi ce am să-ți spun o să înnebunești de-a dreptul!

— Iubito?!

Și nu eu pusesem întrebarea, ci Dragoș. Am mustăcit în barbă, dar am continuat să le susțin privirile.

— Asta era, nu? s-a trezit Dragoș întrebând. Te culci cu el.

Am sărit de pe birou, și-am ajuns față-n față cu Dragoș. Pieptul meu aproape că se ciocnea de-al lui, iar respirațiile ni se intersectau furioase.

— Unii sunt capabili, alții nu. Acum, dacă nu te superi, avem trei morți și nu știm nici măcar de unde să începem. În plus, mai e implicat, se pare, și un interlop care e și polițist pe deasupra, sau așa am primit informațiile, iar ție-ți arde de cine mi-o trage? Ești bolnav.

Victor a intrat între noi.

— Nu întrerupe show-ul, i-a cerut Paul.

Am ieșit din birou și mi-am aprins o țigară. Victor a venit după mine.

— Ok, nu-l băga în seamă pe scormonitorul de cadavre. Am găsit un raport din Germania, anul 1989.

Mihail Lupașcu a locuit acolo din ’88 până-n 2006. După care s-a întors în sânul familiei, probabil.

Am stins țigara cu talpa sandalelor mele albe.

— Sunt optsprezece ani, Victor. Nimeni din familia lui n-a spus nimic despre asta.

— Poate că nimeni n-a știut.

Nu era nici măcar prânzul, iar eu mă simțeam deja depășită de situație.

★★★

Ceva mi-a venit în minte. Trâmbița în mintea mea. Prinsesem informația, dar nu-i înțelesesem sensul. Adevărul e că blondele pricep mai greu, nu degeaba fac unii bancuri. Am impresia că sunt un fel de super-femeie și, când colo, sunt doar o blondă normală cu ceva fixații extravagante. Dar, cel puțin, până la urmă tot reușesc să prind esențialul.

Am sunat la ușa apartamentului. Era un apartament dintr-un bloc nou din Drumul Taberei. Și când spun un bloc nou, mă refer la unul dintre acele blocuri construite imediat după Revoluție, care încă mai păstra ceva din arhitectura și răceala comunistă. Ușa s-a deschis după vreun minut și jumătate. Știam că e cineva în casă pentru că atunci când am sunat prima oară, părea că se grăbește să ajungă într-un anume loc. Poate să se îmbrace. A dat din greșeală peste ceva de lemn; un scaun sau o masă. Lovitura s-a auzit surd. Dacă n-aș fi fost pregătită să aud toate tâmpeniile, ar fi rămas nebăgată de seamă. Am stat un timp pentru a-i da celuilalt posibilitatea de-a se aranja, apoi am sunat din nou.

Când ușa s-a crăpat în sfârșit, am zărit un smoc de păr șaten. Apoi un trup firav. Îmi dădeam seama că bărbatul din fața mea era înalt, dar părea, în același timp, subnutrit. A apărut cu totul, lăsându-mă, în același timp, să observ dezordinea din living. Era un bărbat înalt, cam la un metru optzeci și doi, destul de bine clădit, doar că nu avea mai mult de șaizeci de kilograme, ceea ce-l făcea să pară mai slab decât era în realitate. Chipul îi era oval, limpede și arbora zâmbetul de rigoare. Doi ochi mari, verzi, surâdeau cu toată puterea. Iar părul îi atârna până la umeri într-o dezordine aproape perfectă. Purta doar o pereche de pantaloni de trening și, din câte-mi dădeam seama, abia se trezise din somn. Aproape că-l invidiam.

M-am prezentat, iar el m-a invitat înăuntru, cerându-și scuze pentru dezordine. Se intra direct în living, dar îmi era clar că nu ăsta fusese proiectul original. Undeva în spate era amenajată un fel de bucătărioară. Un aragaz mic cu plită și câteva rafturi. Mai erau două uși, care probabil adăposteau o baie și un dormitor. Cu toate că, din câte-mi dădeam seama, livingul ținea loc și de spațiu pentru dormit.

A strâns câteva haine de pe canapeaua roșie de piele și m-a invitat să mă așez.

— Doriți o cafea?

Era curtenitor. Cam împrăștiat, dar destul de sexy în felul ăla al lui rebel. Am refuzat cafeaua și am trecut direct la subiect.

— Am înțeles că v-a fost spart apartamentul.

— Ah, zise el, pierindu-i zâmbetul dintr-o dată. Da, așa s-a întâmplat. Din fericire n-a dispărut nimic. Asta n-am înțeles-o. Am destule lucruri care ar fi putut să fie furate, dar hoții nu le-au vrut. Cred că a fost o farsă.

— Mi se pare a fi o glumă cam nesărată, am ripostat. Sunteți sigur că nu vi s-a furat nimic de valoare?

Așa părea.

— În cazul ăsta, dețineți ceva ce i-ar fi putut interesa pe hoți?

A negat, scuturându-și pletele.

— În afară de niște tablouri făcute de mine, chiar nu văd ce ar fi putut căuta.

— Locuiți singur?

Întrebarea mea l-a amuzat sau l-a încurcat.

— Uneori da, alteori nu. Am o iubită, una oficială, dar nu locuiește aici mereu.

— Maria Carmen Matei?

A zâmbit și a confirmat.

— Credeți că iubita dumneavoastră ar fi putut ascunde aici ceva ce i-ar fi interesat pe hoți?

S-a încruntat.

— Nu înțeleg întrebarea. Maria are doar câteva haine de schimb, o periuță de dinți, niște cosmetice și o trusă de bijuterii. După cum vă spuneam, nu stăm permanent împreună.

Problema era că părea sincer. Cealaltă problemă era că lucrul ăsta mă enerva.

Am plecat din apartamentul lui Gabriel Eremia și neam oprit la morgă. Trebuia să văd cu ochii mei cele trei

cadavre.

Dragoș era acolo și privea distant cele trei „opere” lăsate în urmă de un asasin insistent. Cel puțin un lucru îmi era clar: dacă cele trei cadavre chiar aveau o legătură între ele și toți trei fuseseră uciși de același om, cazul copilului și al Radei nu se încadrau în tipar. Sigur că fuseseră uciși din pricina lui Lupașcu, doar că asasinul era altul.

Am privit cele trei cadavre. Într-adevăr, dacă i-aș fi văzut pe stradă la un interval de câteva ore, aș fi jurat că sunt una și aceeași persoană. Dar acum, uitându-mă mai bine, nu erau chiar atât de identici. Și totuși, câți oameni pe pământul ăsta se nasc fără același deget de la aceeași mână și seamănă atât de bine între ei? Orice mister are o rezolvare, așa că încă nu era cazul să disper.

XXXIV

Primul mort nu era Lupașcu, nici al doilea, nici al treilea. Dacă aș fi fost Miss Marple, mi-aș fi dat seama de asta. Sora lui Varana îmi spusese că s-a schimbat după ce-a ieșit din pușcărie. Varana însuși l-a zărit în gară, unde ar fi trebuit să aștepte pe cineva, apoi l-a văzut în tren. Asta înseamnă că cei doi sau trei se întâlniseră. Sau, printr-o coincidență stranie, erau în aceeași gară. Dar coincidențele nu există. Așadar, aveam trei Lupașcu morți, doar că niciunul nu era cel adevărat. Mai mult, Victor venise cu informația că Mihail ar fi locuit în afara țării timp de optsprezece ani. În cazul ăsta existau, desigur, mai multe explicații. Că doar fizica cuantică și teoria universurilor paralele n-or fi vehiculate degeaba.

Numai că mintea mea surprindea altceva. Pe altceva se priponise cu încăpățânare. Pe ceva ce spusese Maria și anume că Alexandra părea, uneori, normală. N-aș fi zis asta din privirea ei. Dar, pe de altă parte, nu e nevoie să iei lecții de actorie ca să devii profesionist. Mai ales dacă ani de-a rândul ai fost nevoit să joci un rol. Un singur rol. Atunci ți-l asumi și începi să te confunzi cu persoana aceea. Nu cu cea pe care o vezi în oglindă, ci cu cea pe care trebuie s-o interpretezi.

Eram pe cale să dezvolt o întreagă teorie când Ioana a intrat și mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Poftim! a spus trântind o mapă în fața mea. Lista celor presupuși corupți din poliție.

Trebuia să recunosc că măcar o persoană își făcea treaba.

— Pare a fi un dosar întreg.

— Peste două sute, acum să văd cum îi triezi.

Asta, zău că putea fi o problemă.

După ce-a ieșit Ioana din birou, nici nu mă gândeam să arunc vreo privire pe dosare. Din păcate, răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte și nici nu va fi vreodată. Sigur, aveam să profit de pe urma lui Paul sau a lui Victor. Însă, ca de obicei în ultimul timp, ori de câte ori pronunțam în minte numele lui Paul simțeam și un fel de alertă de gradul trei. Aș fi vrut să cred că e doar nebunia din interiorul meu, doar că, în ultima vreme, nici măcar nebună nu mă mai simțisem.

Am tras aer în piept înainte de-a trage concluzii. Trebuia să mai aflu una, alta. Trebuia să mai aflu multe. Știam, oarecum, ce se-ntâmplase. Doar că, din păcate, totul era la nivel de supoziție. Niciun tribunal din lume nu acceptă așa ceva. În plus, aveam doi asasini sau trei. Încă jonglam cu ideea și, contrar firii mele, desigur, nu voiam să emit ipoteze și să-mi încarc pereții goi ai creierului cu ceva ce ar putea fi fals.

Mail-ul meu a licărit subtil, atrăgându-mi atenția și scoțându-mă din transa de indispoziție în care mă vârâsem tot de una singură. L-am deschis cu un click și am citit subiectul care suna destul de pompos: „De importanță vitală”. Am încercat să reperez destinatarul, dar era anonim. Nu știu eu prea multe despre informatică, așa că am presupus că oricine cu puțin creier poate face așa ceva. Adică să trimită un mail anonim, dar, în mod firesc, nu oricine avea și de câștigat. Înainte de a trage concluziile, am descărcat fișierul atașat, mai întâi verificând să nu conțină viruși. Nu că ar fi fost ceva foarte sigur, dar îmi dădea puțină încredere. Am constatat în câteva secunde că era un fișier Word care începea cu „Strict secret”. Avea antetul codificat al uneia dintre secțiile SRI. Așadar, cineva din interior ajunsese la concluzia că am nevoie de o informație. Și încă una vitală.

Sigur că m-aș fi așteptat să mi se spună ceva despre Paul sau despre vreunul dintre polițiștii corupți. Fusese chiar o lectură pe care mă așteptasem s-o savurez. Doar că dezamăgirea vine de fiecare dată când te aștepți la prea mult. Era doar dosarul nefericitei mele victime, dacă o pot spune la singular. Dosarul Lupașcu era o lectură interesantă, dar nu-mi furniza mai mult decât știam deja. Desigur, nu era menționat nicăieri vreun viol, dar nici nu mă așteptam. Nu știam sigur dacă avusese sau nu loc acest presupus viol, dar, de asemenea, nici nu credeam că Securitatea ar consemna asta în vreun dosar, oricât de secret ar fi el.

Un lucru, însă, mi-a atras atenția. Povestea spune că – trebuie să fiu și puțin prozaică – Lupașcu ar fi pus mâna pe niște însemnări secrete de-ale lui Pacepa. Însemnări pe care atât Securitatea de atunci, cât și cea de acum, încercau să le găsească. Sigur, teoria părea interesantă. Chiar și credibilă, pe alocuri. Dar nu-mi

explicam exact cum se întâmplase asta, pentru că Pacepa și Lupașcu nu se întâlniseră niciodată. Sau da?

Subiectiv, oricum!

Începeam să-mi dau seama că mă foloseam prea mult de „oricum” și „sigur”. Să fie oare o perioadă a maturizării mele? Neah, până și singurului meu neuron îi vine să râdă de prostiile astea. Noroc că Victor m-a salvat de la disputa cu mine însămi.

— Cred că mi-am găsit un apartament mai mare la preț de garsonieră.

— Da, bună și ție.

Radia. Se vedea pe chipul lui că era gata să accepte schimbarea. Fusesem o singură dată în mizera lui garsonieră și-mi propusesem să nu mai trec pe acolo. Așa că-i puteam înțelege bucuria.

— Ei bine, se pare că ai devenit băiat mare.

S-a așezat și și-a pus coatele pe masă.

— Da, și am găsit și cumpărător pentru coteț.

— Hmm.

— Știu, e incredibil. Se pare că norocul meu se schimbă.

— Hmm.

— Ce?

— Nu știu, de ce ar vrea cineva cocina?

S-a strâmbat la mine, dar nu într-un mod răutăcios.

— Pentru că nu are bani de ceva mai bun.

— Și tu ai găsit ceva mai bun la aceiași bani?

— A, nu! Jumătate mă împrumut la bancă.

— Da.

— Ce?

— E criză. N-ai auzit? Or să te rupă la dobânzi.

Știam că luase și el în calcul toate astea, dar era prea încântat ca să-i pese.

— Nu-i chiar așa. Azi am fost la tata și și-a amintit că are un cont în bancă pe numele meu. Achiziționez apartamentul și mai rămân și cu bani.

Eu eram mulțumită că nu-i venise ideea să se mute la mine.

— Și de ce mai faci împrumut?

— Așa îi zic eu, „împrumut la banca lui tata”.

— Copil…

Dar tocmai atunci mi-am adus aminte de ceva. M-am întors la calculator și am căutat în dosarul lui Lupașcu. Da, asta era, stătuse cu chirie într-o garsonieră.

— Hai, avem treabă. Trebuie să găsim o garsonieră.

— Adresa?

M-am oprit în tocul ușii, privindu-l sfidătoare.

— Uite, asta e problema ta, vrei să știi totul dintr-o dată.

— Nu o știi.

— Evident.

— Și cum o aflăm?

Ziua trecuse pe nesimțite cu toate cele pe care le aveam pe cap, așa că abia acum îmi dădeam seama că lipsea colegul meu de birou.

— Dacă aflu pe unde umblă Paul…

— Doar nu o să-i ceri un favor.

— Fii serios, am spus repede, ușor enervată doar la simplul gând că aș face așa ceva, e doar muncă de echipă.

Victor a mijit strengărește ochii.

— Bine, nu o să zic că n-ai nici o id…

— Taci!

Dar adevărul era că încă aveam o zi bună și ceva mai multe idei decât ar fi crezut Victor.

XXXV

Septembrie 1988, București

Ascunsese totul. Nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să caute acolo. Era ideal. Locul ideal. Fusese dintotdeauna. Nu putea să mai riște. Trebuia să se facă nevăzut. Familia lui era în pericol. El era în pericol. Toată lumea era în pericol.

Securitatea știa. Îl urmăreau pas cu pas, doar că el era mai deștept. Se gândise la toate. Îi dăduse Amaliei niște bani să se descurce cu Rada, iar Mariei, nepoatei lui, îi lăsase niște bani ascunși. Abia ce se născuse și al doilea copil al Crinei, lucru care-l bucura și-l speria deopotrivă. Știa că ei vor fi oricum victimele regimului, dar nu voia să fie acolo să vadă cum sunt chinuiți, torturați psihic, poate chiar și fizic. El nu le spusese niciodată nimic, dar lumea vorbea. Ajunseseră vorbe și la urechile Crinei. Cumnatul lui Ivan îi reproșase toate astea, chiar dacă nu cu subiect și predicat. Însă privirea și felul în care mormăise îi dăduseră de înțeles că știe mai multe, iar asta îl speriase de moarte.

Erau deja doi. Doi ca el. Doi care nu aveau nici o legătură cu el. Unul se însurase cu Amalia, iar celălalt era atât de sărac încât ar fi acceptat orice. Avusese noroc. Ambii aveau degetele mari de la mâna dreaptă lipsă. Defect genetic. Ambii îi semănau. Ultimul pe care-l găsise îi semăna și mai mult.

Lucrurile erau pregătite. Avea să plece din țară în noaptea aia și avea să se roage, chiar dacă își pierduse de mult credința. Avea să se roage pentru ca nimeni să nu-și dea seama. Tatăl lui îl prevenise. Nimeni nu trebuia să afle. Îl prevenise înainte de-a muri. Îi lăsase totul scris. Dacă lucrurile aveau să se complice, el trebuia să se salveze și să salveze informațiile.

Încă îl regreta pe bătrân. Îl blamase toată viața că le face jocul dar, de fapt, în felul lui tăcut, îl ajutase să obțină toate acele informații și să-și salveze pielea. Îi căutase înlocuitori. Îi crease unii și îi dusese fratele geamăn departe, pentru orice eventualitate. Nu-i dăduse niciodată toate detaliile. Nu mai apucase. Probabil că-i fusese teamă să i le scrie. Îi furnizase atâtea informații

câte crezuse că sunt necesare. Nici mai mult, nici mai puțin. De restul trebuia să-și dea singur seama. Îi lăsase indicii și îi dăduse de înțeles că vrea să-l știe în siguranță.

Poate că n-ar fi fost momentul să fugă. Însă în aer se simțea presiunea. Se vorbea pe la colțuri că Ceaușescu a înnebunit. Și se mai zvonea că tot mai mulți copii dispar. O avertizase pe Crina. Dispăreau nou-născuți și copii din casele de copii. Nu se spunea asta în ziare și nici la știri. Dar dacă știai cu cine să vorbești se afla. Iar el aflase. Nu înțelegea ce se întâmplă cu toți acei copii. Se zvonea familiei că îi învățau să fie criminali de elită și că s-ar clădi o armată. Rușii făceau asta. Îi luau de mici din sânul familiei și îi învățau să fie criminali de elită, spioni, uneori le băgau în cap că sunt de altă naționalitate. Poate că și Ceaușescu făcea la fel. Sau poate îi vindea rușilor. Nu era sigur. În documentele lui Pacepa existau cu siguranță informațiile, dar el nu avusese curajul să le citească. Știa că nu e momentul să cunoască adevărul. S-ar fi revoltat. S-ar fi dat de gol și asta i-ar fi adus moartea. Însă putea să speculeze și el la fel ca ceilalți. Dar nu voia să o facă prea mult, pentru a nu da din greșeală peste adevăr.

Se uită la ceasul mare din piață. Era ora 17:10. În câteva ore avea să dispară, fără ca nimeni să-și dea seama. Planul lui era perfect.

XXXVI

August 2011, București

Atâta timp cât nu fusese aruncat în aer sau demolat, nimic nu mă putea împiedica să găsesc blocul. Odată găsit, dibuiam și scara și așa puteam ajunge la garsonieră.

Purtam niște blugi vechi rupți în genunchi, adidași și o bluză de trening roasă de vreme. Eu și majoritatea locatarilor din acel bloc de locuințe. Nu știusem dinainte lucrul ăsta, dar părea că ținuta mea era cea adecvată. Mi se dăduse o cheie. Când Paul îmi deschisese palma pentru a-mi da o cheie, nu pusesem întrebări. Îmi comunicase deja adresa, dându-mi de înțeles că nu puteam spune nimănui că mă ajutase. Mi-am dat seama imediat că era o copie. Era prea nouă, prea perfectă și lucioasă pentru a fi o cheie uitată într-un dulap al SRI-ului timp de peste douăzeci de ani. Așadar, Paul încălcase legea. Sau doar se prefăcea că ar face lucrul ăsta pentru mine. Și de ce nu, până la urmă? Trebuia să-mi câștige încrederea, iar eu mă prefăceam că reușește.

Victor aflase că garsoniera fusese închisă după ce chiriașul din anii ’70 dispăruse fără urmă. Blocul era unul dintre puținele cumpărate. Așadar, avea un proprietar care închiria garsoniere destul de curățele sub prețul pieței. Zău dacă înțelegeam de ce ar face cineva una ca asta. Așa că, fără nicio legătură cu cazul, l-am rugat pe Victor să afle numele și domiciliul proprietarului. Aveam de gând să-l vizitez în următoarele zile.

Am urcat câte trei trepte deodată până la etajul al treilea. Era un bloc cu patru etaje în care nu se investiseră prea mulți bani după Revoluție. Nu că ar fi fost o noutate; în majoritatea imobilelor din capitală nu se mai investiseră bani încă de pe atunci. Și nimeni nu se plângea. Românii sunt prea lași să se plângă. Un acoperiș deasupra capului le e suficient. Îl preferă. Așa că tac și înghit în sec, în timp ce clasa politică bagă banii în buzunar. Dar asta nu-i o noutate pentru țara noastră.

Nu era scris niciun număr pe ușile prăfuite din lemn, dar mi-am dat seama imediat care era cea pe care o căutam. Presupun că sigiliul fusese schimbat ani la rând. Acum era negru, prăfuit și abia dacă se mai vedeau

însemnele poliției. Cei care anchetaseră dispariția lui Lupașcu renunțaseră. Dar stai, asta însemna că ei știau de dispariția lui. Ceea ce însemna că singura păcălită de cele trei cadavre fusesem eu. Lupașcu nu era mort. Sau, cel puțin, nu ucis. Oare?

Am bruscat puțin ușa pentru a rupe sigiliul. Cheia n-a mers chiar ca unsă; era o copie, iar broasca ruginise. Ceva normal după atâta timp. Am pătruns în garsonieră. Nu m-aș fi așteptat s-o găsesc curată, și nici nu era. Hârtii aruncate pe jos. Praf. Pânze de păienjeni, chiar și colțuri de pâine mucegăită și mucuri de țigară. Impulsul a fost acela de-a deschide fereastra pentru a putea respira, dar am lăsat-o baltă.

Holul era mic, cam doi pe doi, pătrat și plin de igrasie. Se vedea o urmă a vechiului tapet, dar numai atât. Am intrat imediat în bucătăria minusculă, nedespărțită în vreun fel de hol și de acolo într-un dormitor destul de măricel. Încă mai exista un pat vechi, fără saltea sau alte obiecte. Doar structura de lemn. Un lemn destul de bun dacă rezistase atât.

Am început să caut meticulos printre hârtiile aruncate pe jos. Studii istorice, dar nimic care să atragă atenția. Am încercat să găsesc ceva, o scânteie. Niște propoziții codificate, cu o altă semnificație. Dar nu erau decât copii de mână după niște manuscrise celebre. Lucru care mi-a dat un răspuns. Maria nu avea originalele, ci copii de mână ale acelor documente pe care Lupașcu le ascundea. Probabil că dorise ca, la un moment dat, cineva să afle despre ele. Dar îi fuseseră furate. Și oare de ce mă gândeam la ceva mult mai periculos decât părea la prima vedere? Cui îi era atât de teamă după douăzeci și doi de ani de la moartea familiei Ceaușescu? Cine mai era implicat în povestea din spatele documentelor? Și cum dracului de mai trăia încă?

Mi-a luat cam șase ore să inspectez locul, chiar dacă sertarul secret, mascat sub chiuveta bucătăriei, l-am găsit după numai patru și, o dată cu ascunzătoarea, am găsit și documentele. Pentru o clipă am fost neliniștită și am vrut să le pun la loc, să le studiez în liniște. Doar că n-am făcut asta.

★★★

A doua cafea și primul pachet de țigări. Era ora 23:00 și încă nu mă ridicasem de la calculator. Nu făceam nimic anume, doar mă gândeam, iar în timpul ăsta încercam să rezolv câte un puzzle pe internet. Această a doua activitate îmi punea mintea în mișcare. Mă făcea, din când în când, să mă trezesc, să revin la realitate și să compar datele pe care le dețineam deja cu cele pe care doar le intuiam.

— Vrei să vezi ceva ciudat?

Am tresărit când Victor a intrat în birou. Nu-l auzisem. Dar, la drept vorbind, era cam greu de auzit ceva. Colegii mei făceau o gălăgie de nedescris chiar în apropierea biroului meu. Bănuiam că au încins o partidă de cărți sau ceva asemănător. Atâta timp cât nu sunase nici măcar o dată telefonul în ultimele două ore, nu vedem nimic rău în a-i lăsa să-și facă de cap.

— Nu știu, am răspuns.

Și chiar așa era, nu știam. Văzusem și auzisem prea multe ciudățenii în ultimul timp. De ce-aș fi vrut să mai văd o altă bizarerie?

Doar că lui Victor nu-i păsa și mi-a aruncat o foaie A4 în față.

— Ar trebui, totuși.

Am ridicat privirea și am zărit undeva pe chipul lui, microscopic ce-i drept, o urmă de zâmbet. Asta-mi dădea de înțeles că i se părea important ce aflase. Am luat foaia și am citit cu voce tare, mai mult pentru a-mi auzi vorbele:

— Amalia Enache, necăsătorită, treizeci și cinci de ani, fost psiholog pentru serviciile secrete rusești. Nume real, Natașa Pravok.

Lipsa mea de reacție, din câte-mi dădeam seama, nu-l încânta pe Victor. Acolo, pe foaia aceea, mai erau o grămadă de alte informații, dar nu le-am aruncat nicio privire. Mi-am luat haina de trening din cuier și am pornit spre Victor. L-am luat de mână și l-am tras după mine.

— Hai să facem o plimbare.

Cinci minute mai târziu, eram afară din sediu. Se simțea o răcoare plăcută, iar cerul era înnorat. Oamenii se tot rugau să plouă, le era prea cald, transpirau prea repede și erau nevoiți să facă prea multe dușuri pe zi. Numai că nu avea să plouă; până dimineață norii aveau să se risipească și soarele avea să răsară ca de obicei, temperatura menținându-se undeva la treizeci de grade.

Am pornit agale pe alee. Am zărit terasa mea preferată și m-am grăbit într-acolo. Victor m-a urmat. După ce ne-am așezat și eu am cerut o cafea și Victor o limonadă, am început să vorbesc:

— Nu e nimic ciudat. Amalia a fost abuzată în serviciul rusesc. Lucra ca agent dublu. Numele ei adevărat este Amalia. Nu e rusoaică. A fost infiltrată.

Sprâncenele i s-au ridicat a mirare.

— Știu că ești surprins. Dar am verificat-o înainte de-a mă duce la ea.

— De ce? Adică de ce ai verificat-o? Mihai te-a trimis la ea.

Nu știu de ce, dar am simțit nevoia ca pentru o clipă să-mi ridic privirea spre cer.

— Mihai nu m-a trimis la ea să mă tratez.

— Nu înțeleg.

— Sigur, păi… Amalia a venit cu ordin precis de-a mă trata sau, mă rog, de-a scoate anumite informații de la mine. Ordinul a venit de sus…

— Treaba cu Președintele?

Cred că am înghițit în sec.

— Așa se pare. Unii nu vor să uite povestea aia.

— Vor să te scoată vinovată?

Mi-am aprins o țigară, timp în care mi-am ținut privirea în jos.

— Nu chiar, vor o confesiune.

— Nu…

— Vor doar să mă aibă la mână.

S-a mai relaxat puțin când a înțeles despre ce e vorba dar, după câteva clipe, pupilele i s-au dilatat din nou.

— De ce?

— Ca să mă aducă în echipa lor. Încă nu te-ai prins? Toți cei care lucrează pentru servicii ascund un secret groaznic; numai așa pot fi obligați să facă tot ceea ce nu vor să facă. Așa a fost mereu.

— De unde știi tu asta?

Am dat din mână a lehamite. Adevărul era că nu știusem până acum câteva ore. Dar cea mai bună tactică pentru a nu ți se repeta întrebarea e să te eschivezi.

— Așa că Mihai m-a trimis acolo, m-a pus în gardă și mi-a dat misiunea de-a o ancheta.

— Aha, deci tu ești psihanalistul. Nu ea.

Am zâmbit și am sorbit din cafea. Știam că ei voiau să mă aibă la mână dar, până în urmă cu câteva ore, nu înțelesesem de ce. Nu le-ar fi păsat nici dacă aș fi aruncat-o în aer pe regina Angliei. Doar că, dacă nu aveau dovezi, nu mă puteau șantaja. Dacă nu mă puteau șantaja, nu puteau profita de mine. Nu că n-ar fi încercat s-o facă. Nu că nu m-ar fi acuzat de crimă. Însă… cam pe asta se bazase tot cazul lor, pe acuzații care nu aveau în spate nici un fel de probă. Șah. Dar nu era chiar mat.

Telefonul lui Victor a sunat la timp pentru a mă scuti de o altă avalanșă de întrebări. N-am auzit convorbirea, pentru că mă gândeam în altă parte.

— Mă duc eu, l-am auzit spunând. Tu ar trebui să te odihnești.

— Unde?

— O sinucidere, mi-a spus apăsat, încercând să-mi reproșeze că nu-l ascult.

Am dat ușor din cap în semn de aprobare. L-am lăsat să plece, am plătit și am pornit și eu spre mașină. Era destul de întuneric pe străduța din spate unde îmi parcasem mașina, dar tot puteam zări profilul puștiului care se sprijinea de ea.

— Hei! am strigat.

S-a întors spre mine fără pic de teamă. Apoi l-am recunoscut.

— Cam departe de casă.

— Ai zis că dacă am vreo informație îmi dai o sută de lei, a rânjit el la mine.

Eram obosită și nu aveam nici un chef să-l analizez pe puști pentru a afla dacă spune baliverne sau nu. Așa că pur și simplu am scos banii și i-am întins.

— Ia-i și dispari.

A părut sincer surprins.

— Hei, cucoană, nu vreau să-mi câștig banii nefăcând nimic.

Am deschis mașina și m-am așezat pe scaunul șoferului.

— Atunci scuipă tot.

— Peste două ore vine să strângă banii de la șefii bandelor și de la cerșetori.

Apoi s-a făcut nevăzut. A luat-o la trap atât de repede că n-am avut timp să reacționez.

XXXVII

Mi-a luat doar o jumătate de oră să împrumut vechea mașină a tatălui meu. Mama o păstrase în garajul blocului chiar și după ce el se sinucisese. Cu toate că i se oferise o sumă mare atât pe mașină, cât și pe garaj, nici nu voise să audă.

Era un BMW vechi, de un albastru închis, ruginit pe la chedere, dar încă perfect funcțional. Mai apelasem la mașina tatei de vreo două ori în decursul anilor. Eram conștientă că prea mulți îmi știau mașina și nu poți sta la filaj într-un vehicul care atrage atenția. Așa că am hotărât, încă o dată, să fiu discretă. Și m-am felicitat pentru decizia luată, pentru că rabla tatălui meu se potrivea perfect cu blocurile și zona, iar întunericul o masca destul de bine. Am stat la distanță de două alei. Îi văzusem deja pe frații Dragnea îndreptându-se spre străduța aceea întunecată. Dar ei nu erau singurii. Mai erau și copii, prostituate sau bătrâni cerșetori. Toți păreau că se duc la judecata de apoi. Și nimeni nu părea prea încântat de întâlnire.

Mi-am pus pistolul în buzunarul bluzei de trening și mi-am aruncat geanta-rucsac pe bancheta din spate. Tot ce aveam de făcut era să aștept. Știam că nu puteam să văd nimic de la distanța la care mă aflam. Dar nu aveam de gând sub nicio formă să mă bag între Mânzu' și oamenii aceia. Tot ce voiam era să fiu cât mai discretă. Poate chiar nevăzută. Nici chiar eu nu sunt atât de inconștientă.

Mașina neagră, tot BMW, ultimul răcnet, nu s-a lăsat mult așteptată. Am tras aer în piept. Mulțimea adunată acolo s-a dat la o parte. Am reușit să disting o siluetă. Era corpolent și destul de înalt. Pe cap avea o pălărie cu boruri mari, trasă pe ochi, iar întunericul îl ascundea cu totul. Nu mi-am dat seama dacă vorbește sau nu. Umerii nu i se mișcau în niciun fel, sau cel puțin așa mi se părea mie. Era prea departe și era mult prea întuneric. Mi-am putut da seama că strângea banii, apoi s-a urcat în mașină și a plecat.

Cu farurile stinse, am pornit ușor după el. Abia când am ajuns pe bulevardul principal am aprins farurile și am mers normal în spatele lui.

Mobilul a început să sune când am intrat pe Victoriei. Am aruncat o privire. Dragoș. N-aveam de gând să-i răspund. Pe la Arcul de Triumf, încă mai suna. Am decis să răspund.

— Tu nu știi când nu înseamnă nu?

— E important.

Părea speriat, dar…

— Nu acum, am…

— Crede-mă, e foarte important.

Tonul din glasul lui era un amestec de teamă, debusolare și furie.

— Sper să fie.

— Cineva mi-a furat cartela de acces la morgă.

Abia atunci, cu ochii minții, am vizualizat și eu morga la care lucra Dragoș, în care misteriosul Mânzu' tocmai intra, folosind o cartelă de acces.

— Ești sigur că ți-a fost furată?

— Sigur că da, s-a enervat el.

— Poate doar ai lăsat-o undeva…

— Am fost în morgă toată ziua, abia acum, când am vrut să ies, mi-am dat seama că nu mai am cu ce.

Am înghițit în sec. M-am apropiat de poartă și paznicul a venit să mă întrebe ce vreau. I-am arătat legitimația și mi-a deschis.

— Dragoș, ești acum la morgă?

— Tocmai asta-ți spuneam. O să sun la pază să vină să-mi deschidă, dar e clar că mi s-a furat cartela.

Am închis când mașina neagră a oprit și omul cu pălărie s-a dat jos. Am oprit și eu. Aproape că am țâșnit din mașină. Am scos pistolul și am strigat:

— Stai că trag!

Bărbatul a rămas pe loc. M-am grăbit spre el. Sângele îmi clocotea în vine, pulsul îmi era accelerat. Muream de nerăbdare să-mi dau seama cine e. Am făcut o greșeală lăsând surescitarea să pună stăpânire pe mine. Nu mai vedeam și nu mai auzeam. Știam doar că trebuie să-l văd, că trebuie să știu. I-am pus mâna pe umăr și l-am tras spre mine. Atunci, cu o viteză neomenească, mi-a smuls pistolul din mână. Am auzit telefonul sunând. Poate că m-am aplecat și glonțul mi-a atins doar umărul. Destinația fusese, clar, inima mea. El a luat-o la fugă. Am văzut o clipă roșu în fața ochilor, dar am pornit după el, scoțând celălalt pistol din buzunar. Am tras, dar durerea nu mă lăsa să și țintesc. Telefonul încă mai suna a

disperare. Eu alergam pe după clădirile spitalului „Sorento”, încercând să nu-mi pierd ținta din ochi. S-a întors spre mine și a tras, dar de data asta a ratat cu totul. Însă am căzut, împiedicându-mă de un bolovan sau ceva asemănător. El a văzut, a îndreptat arma spre mine și…

S-a auzit împușcătura. Am închis ochii. După câteva secunde eram aproape sigură că nu eram moartă. Nu încă. Nu m-ar fi putut rata, dar atunci când se poticnește un glonț în tine, nu simți durere; abia mai târziu, dacă mai apuci acel mai târziu.

Am simțit două mâini ridicându-mă de la sol. Am deschis ochii și l-am văzut pe Paul.

★★★

Dragoș mi-a scos glonțul din umăr și m-a pansat. Am refuzat să fiu dusă la spital. Eram furioasă. Furioasă că Paul ratase și că lui Dragoș i se furase cartela.

— Te duc acasă, s-a oferit Paul.

Am dat tăcută din cap și l-am urmat, după ce i-am mulțumit din priviri lui Dragoș. Abia atunci am observat că era alb ca varul și că transpira abundent. Oboseala îl ajunsese în cele din urmă. Și, într-un fel, chiar îmi părea rău pentru el.

Paul mi-a pus centura de siguranță și a pornit motorul.

— De când mă urmărești?

N-a spus nimic. Doar și-a aprins o țigară și a tras cu nesaț.

— L-am pierdut, dar am avut de ales dintre a te culege pe tine de pe jos și a-l urmări pe el. Am crezut că ești rănită mai grav.

— Te eschivezi.

— Sunt mai mult ca sigur că l-am atins, a spus cu părere de rău, fără să audă nici un cuvânt din ceea ce îi spuneam.

Mi-a întins o țigară și am acceptat-o. M-a ajutat s-o aprind.

— Nu te-aș fi urmărit, să știi. Dar eram în parcare când a venit puștiul ăla la tine.

Știam că minte. Nu fusese în parcare. L-aș fi văzut. Bine, de asemenea, ar fi trebuit să-mi dau seama și că mă urmărește, doar nu eram o începătoare. Cu toate astea, nu voiam să-l cred.

— N-am venit aici ca să te urmăresc, a spus apoi, dintr-o dată. Nu-mi pasă ce faci tu. Nu tu ești cea vizată de mine.

— Ah, să înțeleg că tu crezi că eu am impresia…

— Toată lumea știe că ai impresia asta.

— Atunci de ce ești în biroul meu și, mai ales, de ce mă urmărești?

A oprit mașina, a tras frâna de mână și m-a privit.

— Știam că cineva corupt din poliție e cel care face legea străzii. Puținele dovezi pe care le dețin duc spre secția ta.

— Aha…

Sigur că nu credeam nici asta.

— Aș vrea să ai puțină încredere în mine. Dacă ți-aș fi vrut răul, nu ți-aș fi salvat viața.

Și tocmai ce mi-a venit o idee.

— Ascultă, am spus entuziastă, uitând deja că el e Paul, omul în care nu aveam încredere. Cred că știu unde trebuie să căutăm.

A ridicat mirat din sprâncene.

— Serios, am continuat. Trebuie să aflăm cine erau cei care-l vedeau pe ascuns pe Lupașcu. Știi, tu mi-ai arătat dosarul în care se menționa faptul că era un grup de tineri care se întâlneau pe ascuns. Lucru confirmat și de familie. Trebuie să aflăm cine erau oamenii ăia. Unul dintre ei e Iuda. Unul dintre ei l-a ucis și pe Gigi Ardelean.

M-a privit cu un fel de încântare.

— Dumnezeule, de ce nu s-a gândit nimeni la asta până acum?

— Pentru că n-au fost cu adevărat interesați s-o facă.

Probabil că și el și-a dat seama din tristețea din vocea mea. Dar lucrurile astea erau adevărate.

— Ai găsit documentele, nu-i așa?

Nu m-am chinuit să neg, dar nici n-am aprobat. Până la urmă, nu era nimic din ceea ce ne-am fi așteptat noi să fie. Doar secrete întunecate. Și acum trebuia să-mi dau seama al cui secret merita luat în calcul.

XXXVIII

Durerea începuse să mă chinuie încă de la primele ore ale dimineții. Mă simțeam ca o drogată, numai că substanța din sânge lipsea cu desăvârșire.

După ce Carmen m-a privit de parcă aș fi ucis pe cineva, s-a îndreptat către bucătărie fără să scoată un cuvânt. În scurt timp, binecunoscutul sunet al oalelor a invadat apartamentul. Am făcut un duș rapid, având grijă să nu-mi ud pansamentul, și m-am oprit direct în fața monitorului. În afară de durerea care îmi zvâcnea prin întreg corpul, mai era ceva ce nu-mi dădea pace. O idee. Mă tot gândisem în ultimul timp la cei trei Lupașcu. Prima crimă fusese puțin diferită de celelalte două. Adică avea și mesaj. Următoarele păreau doar sublinieri ale faptului că Lupașcu murise. De parcă asasinul ar fi vrut să transmită lumii că e cazul să înțeleagă moartea aceea. Atunci de ce nu corespundea ADN-ul cu cel al familiei?

Victor apăru la 8:30, cu gogoși calde și cafea fierbinte. Jur că polițiștii nu au un fetiș cu gogoșile, doar că suntem oameni și, din când în când, mai și mâncăm. Oricum, nu folosim cantitățile industriale pe care le înghit americanii. Adică polițiștii americani.

— Cum te simți?

O conversație de bun-simț, aș spune. N-a încercat să mă sărute sau să-și arate cumva afecțiunea, ceea ce-mi dădea de înțeles că era supărat.

— Ok, am spus, n-ai decât să fii supărat cât vrei. De obicei am situația sub control.

N-a spus nimic, asta pentru că știa că are argumente puternice care să-mi demoleze teoria. Până și eu eram conștientă de asta. Așa că am continuat să vorbesc:

— Te-ai mutat deja?

— Aproape, a spus sec.

— Perfect.

Am luat o gogoașă și am mușcat cu poftă. Aveam nevoie să mănânc în ultimul timp; așa făceam ori de câte ori eram nervoasă. Iar cazul ăsta îmi producea o grămadă de nervi.

— S-ar putea s-o fi găsit pe Anca.

Mi-a luat puțin timp până să-mi dau seama la cine face referire.

— Unde?

— La o familie adoptivă. Ioana… Adică, știi, ea s-a gândit că dacă Rada a scăpat de Matei, lăsându-l în plata Domnului, era posibil să fi făcut același lucru și cu Anca. A aflat că Matei fusese dat spre adopție. Am adresa părinților. Așa că a făcut cercetări pe cont propriu și e posibil s-o fi găsit pe cea mică.

Erau două informații interesante. Dar asta numai pentru că Rada mai crescuse puțin în ochii mei. Preferam să știu că și-a dat copiii spre adopție decât că i-a trimis pe stradă să cerșească. Mult mai uman.

— Vrei să suni, te rog, la morgă și să întrebi al cui ADN a fost folosit pentru identificarea victimelor?

Victor a rămas tăcut o vreme.

— Al Alexandrei și al Mariei. Sunt singurele pe care le-ai luat, nu?

— Da. Dar totuși aș vrea să suni.

În timp ce Victor se juca de-a secretara mea, m-am dus să mă schimb. Trebuia să plec pe teren indiferent cât de tare m-ar fi durut umărul. În plus, peste câteva ore aveam întâlnire și cu Amalia. Și doar îi promisesem că n-o să mai întârzii.

— Nu e la birou.

— Ce?

Abia ieșisem din dormitor și eram pregătită pentru o nouă zi copleșitoare.

— Dragoș nu a venit azi.

— L-ai sunat pe mobil?

— Sigur că da. Și pe mobil și acasă. Nimic.

N-aveam de gând să-mi bat capul cu asta. Dragoș poate că era speriat sau obosit sau, pur și simplu, poate că murise în vreun WC public după ce plictisise vreo tipă timp de câteva ore.

— Trebuie să faci ceva pentru mine.

I-am zărit imediat suspiciunea.

— Nu, nu, am dat să mă apăr. Mă lași la birou și promit să nu mă mișc de acolo. Am ceva de făcut și apoi mă întâlnesc cu Amalia. Dacă aș dispărea de la birou, cineva tot s-ar prinde că sunt implicată în asta. În plus, Paul mă urmărește. Așa că prefer să-l țin eu pe el sub observație.

— Ok, spune.

I-am relatat pe scurt ce trebuie să facă. Victor era destul de inteligent și n-am fost nevoită să-i desenez.

★★★

Era mai cald decât în zilele precedente. Norii se risipiseră și apoi se adunaseră, așa cum și preconizasem că se va întâmpla. Cel puțin cu prima parte. Se lăsase pâcla, iar bluza albă mi se tot lipea de piele într-un mod enervant. Stătusem cu Paul întreaga dimineață, studiind actele pe care le găsisem în garsoniera pe care Lupașcu o închiriase în timpul studenției. Eram convinsă că primisem toate informațiile, dar materialele erau destul de compromițătoare în ceea ce-i privea pe unii membri ai serviciilor secrete.

— Cum crezi că au sărit peste ascunzătoare?

O clipă mă gândisem și eu la asta, dar apoi îmi dădusem seama.

— Sunt trei garsoniere pe palier, dar niciuna nu are baie. Baia e comună. Am intrat cu ajutorul unei bătrâne. Nu stătea în bloc decât de patru ani, dar mi-a spus că baia lor e renovată. Că au renovat-o după Revoluție. Celelalte nu sunt.

— Oh.

— Da, și eu m-am gândit. Lupașcu a tot dat de înțeles că e cel mai bine să ascundă la vedere, dar în realitate nu a făcut-o. Avea o gândire bună. Știa unde vor căuta ei.

— Oh, da. Știa. Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că sunt atâția oameni ținuți cu forța în serviciul secret!

— Prezentul, da, am spus rânjind.

S-a ridicat și și-a șters fruntea transpirată cu mâneca.

— Încă se mai practică.

O spusese cu amărăciune. Tristețe.

— Deci, care e secretul tău?

— Profesoara ta de română cred că n-ar fi prea fericită să te audă începând cu „deci”.

Am zâmbit involuntar.

— Știu tacticile de eschivare. Nu-mi răspunzi în niciun fel pentru că ți-e teamă că te va trăda fața, dar deja te-a trădat mâna. Când am pomenit de secretul tău, ai strâns pumnul. Ești furios pe tine, nu-i așa? Ești furios că te-ai lăsat târât în asta.

S-a întors cu spatele la mine.

— Ai încredere în mine, Lala! Te rog.

Apoi a părăsit biroul, lăsând în cadrul ușii o Ioana încruntată.

— Fato, tu o să fii ucisă până la urmă.

Aș fi vrut să ridic din umeri, dar știam că o să doară al dracu', așa că n-am făcut decât să dau din cap.

— Ascultă, a zis ea, am verificat listele alea. Niciunul dintre polițaii presupuși corupți nu corespunde profilului.

— La dracu', sunt iar la punctul zero!

— Vrei o cafea?

M-am ridicat.

— Nu acum, trebuie să mă întâlnesc cu psihiatrul.

★★★

Amalia părea sincer îngrijorată pentru mine. Doar că eu aveam una dintre acele zile în care nu-mi păsa de ea și nu voiam să fiu acolo. Pe de altă parte, știam că trebuie să-mi joc rolul. Am început eu ca s-o scutesc de întrebările inutile.

— Mă culc cu cineva. Nu e chiar ceea ce aș fi vrut… Nu, la pat e ok, dar… ca relație. E o tâmpenie. Și cu toate astea, nu mă pot abține.

Chipul i s-a descongestionat și un zâmbet a pus stăpânire pe întreaga ei față. Aproape că-mi puteam da seama că avea impresia că mă va putea manipula.

— Dar e minunat! Și se vede pe tine că-ți pasă.

N-am spus nimic. Știam s-o joc pe Amalia. Îmi era greu să îmi dau seama cum rezistase în serviciul secret rusesc. Era un psihiatru bun, nu zic nu, dar și o persoană foarte naivă. Iar eu eram o actriță mult prea pricepută.

— Asta nu-i bine, Amalia, am spus.

— Ce? Că-ți pasă?

Și acum urma să-mi pierd cumpătul. Să devin isterică, dar nu prea. Fără lacrimi. Doar ieșită din pepeni la modul controlat.

— Vezi tu, vine tipul ăsta care nici măcar nu-mi place ca om. Adică e un tip ok, e de treabă și își dă silința să mă ajute. Cu toate că, din cine știe ce motive, nu am încredere în el. Faptul că a lucrat… Dar de ce dracului îți spun ție…

Am dat să pornesc spre ușă, dar ea m-a oprit.

— Stai! Ești confuză. E ok, dar stai, liniștește-te! Uite, poți fuma o țigară.

Îmi plac naivii, dar îi și urăsc. Mi-am abținut cu greu gesturile de dezgust. Nu că Amalia ar fi știut să le interpreteze prea bine. Oricum, nu atunci când era surescitată.

Mi-a întins o scrumieră pe care o ținea de decor, îndemnându-mă să fumez. Mi-am aprins țigara și am schimbat subiectul.

— Amalia, uneori visez…

— Iolanda, ești complet alt om.

Aș fi râs dacă n-aș fi aruncat totul în aer.

— Aseară am fost împușcată.

— Dar nu e prima oară.

Am sărit în picioare, mimând un fel de furie.

— Nu înțelegi! Știam că dacă voi fi în pericol, el va reacționa complet greșit, lăsând suspectul să scape.

— Dumnezeule, e un coleg!

Am înghițit în sec. Poate că mi-aș fi smuls și o lacrimă. Dar nu era cazul.

— Nu-i chiar așa. Adică… Știi, ai dreptate, ai avut întotdeauna. Nu-mi pot permite să iubesc.

— De ce crezi asta?

Am făcut o pauză intenționată și i-am căutat privirea.

— Pentru că am prea multe cadavre în dulap.

Am plecat fără să-mi iau la revedere. Avea să mă caute în câteva ore. Mă considera vulnerabilă și nu voia să piardă momentul.

XXXIX

Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce studiez chipurile celor din familia Lupașcu, n-aș fi știut să răspund cu exactitate. Mă uitam la fiecare în parte. Pozele lor tronau pe biroul meu, între mine și Paul. El nu se străduia să mă întrebe ceva. Doar studia în continuare documentele găsite. Părea tot mai trist pe măsură ce le citea. Apoi, când Ioana a venit și i-a adus faxul, expresia feței i s-a schimbat.

Mi-a întins foaia.

— Apropiații lui Lupașcu din studenție.

Am tresărit, ceea ce mi-a provocat o durere surdă în umăr.

— Te simți bine?

— Nu-mi pot controla gesturile, iar asta îmi provoacă dureri.

Mi-a zâmbit.

— Cred că ar trebui să ne punem pe treabă.

Așa era. Trebuia să ne punem pe treabă.

★★★

Anca avea în jur de opt ani. Era șatenă, slabă, aproape scheletică, cu piele fină și ochi mari, speriați. Fusese adoptată de familia Ivașcu. Oameni destul de înstăriți. Casă la Snagov, două mașini și job-uri bune. Adriana Ivașcu era o femeie înaltă, mult mai înaltă decât orice altă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. În schimb, George Ivașcu era un bărbat de înălțime medie. Desigur, pe lângă ea părea a fi un pitic. Le-am oferit câte un pahar cu apă și am intrat direct în subiect.

— Doamnă Ivașcu, din câte înțeleg Matei a făcut parte pentru scurtă vreme din familia dumneavoastră.

Îi studiam pe cei doi, dar mi-a atras atenția gestul fetiței de a-și freca mâinile și figura ei speriată. Mama a luat cuvântul:

— Da, i-am înfiat pe amândoi de la Rada. Am zis să nu dezbin familia. Adică frații. Dar Matei nu a vrut să rămână la noi. S-a întors la mama lui cu vreo trei-patru ani în urmă.

— Nu ați încercat să-l aduceți înapoi?

Bărbatul s-a încruntat.

— Nu chia…, începu femeia.

— Aș prefera să-mi răspundă soțul dumneavoastră.

Bărbatul s-a eschivat. S-a înroșit și a început să tremure.

— Vă era teamă de el? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, dar femeia s-a repezit să vorbească în locul lui.

— Matei era un delincvent.

Din gesturile de panică ale bărbatului, îmi dădeam seama că era ceva mai mult. L-am fixat cu privirea, ignorând-o total pe femeia isterică.

— Domnule, ce ascundeți?

Fetița a izbucnit:

— Matei venea să mă viziteze…

— Taci! îi ceru tatăl.

Nu fusese un ton autoritar, ci unul care trăda o suferință enormă.

L-am invitat pe George Ivașcu în biroul meu, de unul singur. I-am dat voie să-și aprindă o țigară, așteptând să se calmeze.

★★★

— Trebuie să știu adevărul, i-am spus.

A aprobat din cap și a început să vorbească pe un ton calm, molcom. Ceea ce, probabil, trăda o depresie.

— Așa e, Matei mai venea din când în când. Ne cerea bani și o amenința pe Anca.

Pulsul i s-a accelerat vizibil când a pomenit de Anca, vocea tremurându-i.

— Dumnezeule, am spus. O agresa?

A început să plângă. Fără suspine. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Era mai rău de atât. O vindea.

Am aterizat în scaun, de parcă m-ar fi împins o mână invizibilă. Am simțit durerea acută din umăr, dar nu numai.

— O vindea?

— N-am știut până anul trecut. N-am știut. Adică, ne-am dat seama că Anca e tristă, speriată, dar ne gândeam că e ceva de la școală.

Și-a ascuns capul în mâini, lacrimile curgându-i în voie. Apoi s-a ridicat dintr-o dată, ștergându-și fața cu

mâneca.

— Nu știu cui o vindea, dacă asta vreți să știți, dar m-a amenințat că dacă nu-i dau bani, Anca va avea de suferit.

— Soția ta nu știe, nu?

— Am încercat să-mi protejez familia, doar pe ele le am.

Și atunci eu de ce aveam senzația că știa?

M-am întors la Adriana Ivașcu, asta după ce am trimis-o pe Anca să meargă cu Amalia. Copila aceea avea nevoie de consiliere psihologică, iar părinții nu știau cum să gestioneze situația. Înainte de-a intra să vorbesc cu Adriana, l-am prins pe Victor pe hol și l-am oprit o clipă.

— Vreau un mandat de percheziție pentru casa familiei Ivașcu.

Cred că a vrut să-mi spună ceva, dar plecasem deja.

— Ne acuzați de ceva?

Femeia era nervoasă. Dacă inițial fusese oarecum indiferentă, poate doar puțin speriată, de data asta devenise de-a dreptul isterică.

— Cum ați aflat?

S-a oprit din gesticulat și m-a privit fix, încercând să mimeze uimirea.

— Despre?

— Doamnă, nu are rost să vă mai prefaceți. Mă pricep la limbajul trupului. Sunt un psiholog al dracului de bun și încep să-mi pierd răbdarea. Vrei la detectorul de minciuni? O facem și pe asta. Ei bine, răspunzi sincer sau te acuz de obstrucționarea anchetei.

— Foarte bine! a țipat ea. L-am auzit pe George vorbind cu Matei…

— Știi cine l-a ucis, nu?

Nu știu cum mi-am dat seama de asta, dar am făcut-o, iar ea a rămas înmărmurită în fața mea.

★★★

După trei ore de presiune psihologică, Adriana Ivașcu a cedat.

— Bine… Cred că e Maria.

— Maria?

S-a așezat și mi-a cerut voie să-și aprindă țigara. I-am făcut semn s-o facă, timp în care mi-am aprins și eu una. Am aruncat grăbită un ochi spre fereastră. Începea să

se întunece, iar eu nu făcusem altceva decât să mă enervez pe femeia asta insuportabilă. Puteam doar să sper că Victor îi percheziționase casa și că Paul găsise ceva cu privire la acele nume.

— Maria Matei. Maria Matei era mătușa copiilor.

— Incredibil! Țineai legătura cu domnișoara Matei?

— Păi nu prea aveam de ales, s-a îmbufnat ea. Nu e ca și cum mi-aș fi dorit-o. Pur și simplu femeia aia venea când nici nu te așteptai și cerea să stea de vorbă cu Anca.

— O urai.

A strâns pumnii, semn că o ura peste măsură.

— Da, o uram. O urăsc. Ajunge. Anca e fata mea, e a mea!

— De ce crezi că Maria l-ar fi omorât pe Matei?

— Pentru că aflase ce-i făcuse Ancăi și era foarte supărată. A spus că o să aibă grijă de asta.

Zece minute mai târziu, o invitam pe Maria la secție.

— Hei! m-a strigat Paul, uitându-se în jur. Vino puțin.

L-am urmat în birou.

— N-am reușit să dau de Dragoș azi.

— Hmm, și?

— Și? Ți-am zis, sunt sigur că l-am atins.

Eram obosită și paranoică.

— Pe cine?

— Pe agresor.

— Ce legătură are cu Dragoș?

S-a lăsat să cadă în scaun. Pentru prima oară de când îmi ocupase biroul, părea obosit.

Telefonul a început să sune. Am răspuns.

— Alexandra și Maria nu fac parte din familie.

— Cum dracu'?

— ADN-ul.

— Stai, Victor, spune calm.

A tras aer în piept și a continuat.

— Asistentul lui Dragoș a mai făcut încă o dată testul ADN.

— Știu, i-am cerut chiar eu asta.

— Da, dar când Crina Lupașcu a venit cu fiul ei, a avut inspirația să le ia o mostră ADN. Ghici ce?

— ADN-ul lor se potrivește cu al primei victime.

— Bingo!

Am închis telefonul și m-am sprijinit de perete.

— Primul Lupașcu e într-adevăr Lupașcu.

— Sau nu, a spus sec Paul.

Serios, eram nervoasă. Când Ioana m-a anunțat că a ajuns Maria, nivelul nervozității era sporit. Am dat să plec, dar Paul m-a oprit.

— Am motive să cred că am găsit criminalul.

— Ok, îmi spui totul după interogatoriu.

— E doar o bănuială.

— Revin într-o jumătate de oră. Trebuie să-mi construiesc un caz și nu prea știu cum.

Mi-a zâmbit.

— Lasă-mă să te ajut.

L-am invitat să mă urmeze.

XL

Maria era la fel de agitată ca ultima oară când o văzusem. Înainte să stau de vorbă cu ea, i-am trimis un mesaj Ioanei, spunându-i că e urgent. Se întunecase de-a binelea și nici măcar nu apucasem să-mi schimb bandajul, iar umărul mă durea îngrozitor. Din când în când cred că mi se vedea durerea pe față. Dar ceea ce mă frapa era îngrijorarea de pe chipul lui Paul. Măcar el avea bunul simț să nu mă trimită acasă.

— Maria, înțeleg că știai foarte bine unde se afla Anca.

Privea spre niciunde, încercând în mod evident să mă evite.

— L-am zărit pe George, știu că sunt aici. Probabil că Adriana m-a acuzat pe mine de moartea lui Matei. Dar și ea era la fel de furioasă ca mine.

— Eu nu cred că l-ai omorât pe băiat, a spus Paul, dar cred că ai omorât-o pe Rada.

Inițial, Maria n-a avut niciun fel de reacție, apoi a zâmbit ușor.

— De ce aș fi făcut-o?

— Tu să ne spui, am zis eu calm.

Sigur, calmul era dat de faptul că durerea mă ucidea. Atât și nimic mai mult.

— N-am făcut-o.

— Minți! a spus Paul. Vezi? Mușchiul acela de sub ochi ți se zbate vizibil. Și asta se întâmplă ori de câte ori minți.

Incredibil. Și eu care credeam că sunt singura care se folosește de mimica feței. Dar i-am ținut isonul.

— Da, și degetele ți s-au strâns în pumn, ceea ce denotă faptul că ascunzi ceva, ba mai mult, se vede o ură bine conturată acolo.

Acum era cu adevărat mirată, dar nu speriată.

— Voi vorbiți serios, nu?

Mi-am atins ușor umărul.

— Dacă vrei putem folosi poligraful.

Acum mă privea speriată.

— Bine, bine. Eram nervoasă pe Rada pentru că știam că ține legătura cu Matei. Bănuiam că-i cerea bani.

Femeia aia nu ieșea din casă, iar unchiul meu nu-i dădea chiar atât de mult încât să-și permită lucrul ăsta.

— Eu cred că e altceva, a spus Paul. Încă ascunzi lucrul acela.

Evident, el putea fi atent la ea, în timp ce atenția mea se mutase asupra durerii.

— Ce altceva ar putea fi?

— Faptul că aflase că nu ești fiica Crinei, am spus eu pe un ton egal.

Fața i s-a contorsionat, dar în același timp eu am leșinat.

★★★

Când m-am trezit, eram întinsă pe canapeaua din biroul lui Mihai. Mihai era deasupra mea. Puteam să-mi dau seama că mi-a fost schimbat bandajul și mi s-au dat calmante.

Mâna lui Mihai mi-a atins chipul, mângâindu-mi ușor obrazul.

— Dacă ar fi fost după mine, te-aș fi trimis la spital…

— Dar? am spus cu jumătate de glas.

Fața i s-a schimonosit într-un zâmbet.

— Dar Paul spune că ești prea aproape și că tu ești singura care poate pune toate detaliile cap la cap.

Mi-am ridicat ușor privirea ca să mă asigur că nu e nimeni în cameră în afară de noi. Și, într-adevăr, nu era.

— Mihai, te rog, trebuie să știu: care-i treaba cu Paul, de ce e aici?

S-a ridicat și s-a dus spre bar.

— Vrei ceva tare?

— Crezi că mi-ar prinde bine?

Nu mi-a răspuns, dar mi-a turnat oricum un pahar cu scotch, pe care mi l-a întins.

— Lala, știi că nu-ți pot spune asta, dar te asigur că te poți încrede în el.

După glas nu părea să mintă, dar nu puteam fi sigură. Dacă Mihai era strâns cu ușa nu-mi putea spune adevărul, iar eu știam asta. Era regula de aur pentru a putea supraviețui: niciodată nu ne dădeam în vileag, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Așa că încă îmi păstram neîncrederea, era cel mai sănătos. Am luat o gură din băutură, simțind cum alcoolul îmi încălzește stomacul.

Era, de asemenea, un sentiment de tristețe care venea o dată cu alcoolul. Ei bine, oare cât era ora?

— Cât e ceasul?

Mihai s-a uitat la ceasul de mână.

— E 23:40.

— Maria mai e aici?

— Da, ce ai de gând?

— Ei bine, multe. Victor a venit?

— Nu încă.

— Atunci pot să mai trag un pui de somn. A, da, și te rog eliberează-mi vreo șase birouri.

Pauză. Mihai făcea pauză de fiecare dată când voia să pună o întrebare. Sau când nu voia să o pună.

— Ce ai de gând de data asta?

— În noaptea asta vreau să demasc asasinul. Cel puțin pe unul dintre ei.

— Probe, draga mea, probe.

— Va da o declarație.

S-a auzit o scurtă bătaie în ușă. Am ridicat capul și am zărit-o pe Ioana care avea pe chip o expresie uimită.

— A, văd că s-a trezit Bestia.

Asta eram eu.

— A venit Frumoasa, a spus ea, și nu e singură. La dracu', o să fie o noapte lungă?

— Cam da, am murmurat.

M-am ridicat în cotul teafăr și am dat băutura peste cap.

Imaginea din hol m-a făcut să zâmbesc.

XLI

Crina Ioana (Lupașcu) Matei, sora decedatului. Alexandra Elena Lupașcu, cealaltă soră a decedatului și Mirabela (Pletea) Lupașcu, cumnata celor două, respectiv, cumnata decedatului.

Stăteau toate trei într-o liniște aproape nefirească în jurul mesei, privindu-se din când în când, dar nu prea mult, pentru a nu da de bănuit. Alexandra, de data asta, părea să înțeleagă și să aprecieze tăcerea. Uneori avea privirea pierdută dar, de cele mai multe ori, părea cu mult mai lucidă decât celelalte două.

Le-am privit vreo cincisprezece minute din spatele oglinzii, încercând să surprind ceva. Nu știu, o privire nelalocul ei, o încruntare sau, cel puțin, o undă de vinovăție undeva acolo. Dar nu erau decât trei femei care știau să-și stăpânească foarte bine emoțiile. Mai mult, păreau să fi făcut asta și înainte. Aveam de-a face cu trei mincinoase. Și când mă gândeam că, într-un timp, Crina chiar îmi fusese simpatică. Nu puteam decât să oftez în sinea mea.

Am intrat în camera de interogatoriu.

Mihai și Paul nu fuseseră de acord să le las pe toate trei într-o încăpere. Dar eu știam ce fac. Sau, cel puțin, credeam că știu. În fine, speram.

Femeile au întors capul spre mine ca niște șerpi veninoși.

— Ce se-ntâmplă? a țipat Mirabela.

I-am făcut semn cu degetul arătător să se așeze acolo unde-i era locul. Și ea, ascultătoare, a făcut întocmai. Însă furia nu i-a dispărut din privire.

— Doamnă Lupașcu…

Atât ea cât și Crina mi-au întors privirea. Alexandra, în schimb, a rămas cu ochii în podea, de parcă ar fi găsit ceva prețios acolo.

— Îmi cer scuze, am spus. Doamnă Mirabela Lupașcu. Să intrăm direct în subiect.

A încleștat dinții și pumnii. Cred că i-ar fi plăcut să-mi zică vreo două. Doar că aveam o problemă. Furia aceea făcea parte din rolul ei. Îmi dădusem seama de lucrul ăsta și ultima oară când o văzusem.

— Sigur, să intrăm în subiect.

— De cât timp știați că Maria Matei nu e cu adevărat fiica Crinei?

Femeia aceea blondă, de o frumusețe aproape desăvârșită, s-a făcut albă ca varul. Alexandra a începu să țipe, iar ea a sărit s-o calmeze, așa cum făcea mereu. M-am dat la o parte. Scena părea destul de convingătoare. Adică încă mai credeam și eu din când în când că ar putea fi reală. Unde mai puneam și durerea aceea înfiorătoare din umăr! Era clar că mintea mea nu funcționa la capacitate maximă. Însă era ceva ce-mi plăcea să privesc. Dacă Mirabela se comporta, desigur, fals, ca o isterică, Crina își păstra un calm aparent, uitându-se ba spre mine, ba spre cele două rude ale sale. Mi-am dres glasul și am țipat cât de tare m-au ținut plămânii:

— Linișteeeee!!!!!

Șocul de pe chipul celor două mi-a dat un scurt moment de satisfacție și de tăcere.

— Rămâneți mute, le-am ordonat.

Alexandra a început instantaneu să plângă. Dar o făcea încet, înghițindu-și suspinele.

— Pentru Dumnezeu, a sărit ca arsă Crina, ăsta e abuz! Nu puteți să-i faceți așa ceva Alexandrei!

Sigur că nu puteam. Așa că am lăsat discuția asta la urmă, nu mă interesa prea tare.

— Așadar, când ai înfiat-o?

Femeia a dat să nege dar, desigur, în nebunia creată nu observase mapa din mâna mea. Nu aveam de gând s-o las să răspundă. Așa că am scos certificatul de naștere.

— Maria Carmen Matei, născută în 14 martie 1984. Moartă doi ani mai târziu. Declarată moartă.

Chipul Crinei devenea tot mai rigid.

Toate trei mă priveau acum de parcă aș fi putut să scot ceva mult mai rău pe gură.

— Ai înfiat-o imediat pe Maria, nu? Așa ți-a spus Mihail. Dacă nu o făceai, ei ar fi crezut că au câștigat. Nu-i așa?

— Termină! a strigat Mirabela. Nu e ce crezi tu!

— Dar ce e?

Acum tăceau din nou, de parcă n-ar fi trebuit să rostească acele cuvinte.

Crina a hotărât să vorbească.

— Au răpit-o! Au răpit-o pentru că Mihail deținea acele documente. M-a rugat să nu le dau satisfacție. Așa că am declarat-o pe Maria moartă și am înfiat o altă fetiță.

— Nu, am spus, încet, abia șoptit. Nu-i așa.

Din nou tăcere, așa că mi-am permis, fără a cere acordul, să-mi aprind o țigară.

— Ei bine, am spus, recunoaște că te amenința. Fără bani. El era singurul care avea bani să întrețină întreg neamul. Faptul că vă lăsa să vă jucați de-a oamenii de carieră era ca să vă dea senzația că sunteți liberi. Te-a șantajat să accepți alt copil în locul celui vechi. Ți-a dat bani s-o crești pe Maria. De aia o și iubea atât de mult. Ea a fost singura incoruptibilă. Când i-a spus adevărul, a început să vă urască pe toți dar, contrar așteptărilor, pe el nu. Pentru că Mihail Lupașcu a fost cel care a prezentat povestea în așa fel încât el să pară eroul.

Crina a început să plângă violent.

— Maria mea… trăiește și astăzi… și eu nu știu…

— Nici măcar n-ai încercat. Dar, cel puțin, l-ai fi putut ucide pe Mihail.

Chipul i s-a crispat, iar uimirea de pe față îi era sinceră.

— Dar, am spus, apăsat, nu erai singura care ar fi avut motive să-l omoare, nu?

Cele trei femei s-au uitat una la alta uimite. Însă eu mi-am oprit privirea asupra Alexandrei.

— Nu-i așa, Alexandra?

Și-a recunoscut numele, dar părea să nu înțeleagă mai mult de atât.

— Nici tu nu faci parte din familie. Iar Crina știe. De fapt, toți frații au știut de la bun început. Alexandra Lupașcu s-a sinucis la puțin timp după ce a fost violată. S-a declarat moartea unei servitoare care stătea în casa familiei. Servitoare care a luat locul Alexandrei. Adriana Lazăr. Câți ani ai stat departe de privirile celorlalți până când ți-au uitat chipul?

Alexandra privea încă prin mine.

— Știu, am spus, e un rol care ți-a intrat în sânge. A te preface nebună a însemnat toată viața ta. Ți-a luat totul.

— Taci, spuse ușor Crina. Taci. Nu înțelegi? Ne-am născut în dictatură și chiar și după comunism tot așa am trăit. De parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

Plângea. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Mirabela, am spus, și tu ai fi avut motive să-l omori. Nu? Fiul tău, Andrei, a trecut prin multe din cauza lui Mihail. L-a umilit și l-a desconsiderat. În plus, pe tine

te-a folosit pe post de sclavă. Sclavă pentru fosta servitoare.

— Termină! a țipat Crina. Eu am făcut-o. L-am ucis pe nemernic! L-am ucis și mi-a făcut plăcere!

Tăcere. Doar eu am zâmbit în colțul gurii.

— Interesant. Vrei să iei vina asupra ta pentru că o crezi pe Mirabela vinovată.

Așteptam o reacție. Dar nimeni n-a schițat niciun gest.

M-am simțit datoare să merg mai departe.

— Adevărul e că niciuna dintre voi nu l-a ucis pe adevăratul Lupașcu. Nu-i așa, Mirabela? Ai auzit că a fost ucis și ai intrat în panică. Știai de cele două sosii. Îți spusese, pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Trebuia să iei niște documente de la ei, nu? Dar tu ai crezut că asasinul e Andrei. Puștiul e bolnav mintal și a amenințat de multe ori că o s-o facă. Ai crezut că a făcut-o, așa că i-ai ucis și pe ceilalți doi. Asta după ce ai luat documentele.

Crina s-a repezit spre Mirabela, care mai avea puțin și leșina. I-a oferit paharul ei cu apă și a readus-o pe linia de plutire.

— Acum că am terminat cu leșinurile, când ți-ai dat seama că nu Andrei a fost? A, crima a fost prea elaborată, nu-i așa?

— Las-o-n pace, m-a rugat Crina.

Dar mi-am înfipt palmele în masă, strângând din dinți de durere, și-am fixat-o pe Mirabela în ochi.

— Spune-mi, unde sunt documentele?

— Ți le dau, suspină ea. Ți le dau.

— Sigur, și vreau o declarație completă până mă întorc.

Am ieșit și mi-am aprins o țigară. Chiar îmi părea rău de ele. Îmi puteam imagina cum trăiseră, terorizate de un bărbat care deținea mii de secrete. Un bărbat care devenise paranoic și ascundea cadavre în dulapuri.

Paul mă aștepta pe hol.

— Cum dracului ți-ai dat seama?

Am tras din țigară.

— Au trăit atâta timp în minciună încât au uitat fața adevărului. Durerea e pe chipul fiecăreia dintre ele.

— Dar cine l-a ucis pe Lupașcu?

— Mânzu', cum cine?

Paul m-a privit descumpănit.

— De ce crezi asta?

— Păcat că la SRI nu vă învață să citiți printre rânduri. Mare păcat.

Am dat să intru în camera în care era Maria, dar Victor m-a prins din urmă. Era transpirat tot.

— Nu dăm de Dragoș. Am fost la el acasă. Sunt urme de sânge, dar nu și de luptă. Cred că i s-a întâmplat ceva.

— Da, cred că și-a dat seama cine e Mânzu', am spus. Ce mai stai? Formează o echipă și căutați-l peste tot. A, da, ia-o pe Amanda cu tine.

Totuși, cred că înainte de-a o vedea pe Maria aveam să trag o dușcă de scotch.

XLII

Paul stătea în colțul opus mie. Privea prin încăpere, probabil încercând să surprindă un gest. Al meu, nu al ei. Pe mine mă pândea. Voia să greșesc și asta se vedea pe chipul lui. Era nerăbdător s-o fac. Știa că până la urmă voi ceda. Probabil că de asta era alături de mine. Pentru a mă face să greșesc. Pentru a raporta ceva de genul ăsta. Oare eram pe cale de-a fi dată afară din poliție? Oare nu ăsta era motivul pentru care Amalia era psihiatrul meu? Nu, Amalia venise acolo pentru a descoperi unul dintre marile mele secrete. Pentru a mă îngenunchea. Pentru a face din mine ceea ce făceau din toți cei care dețineau secrete atât de înfiorătoare.

„L-ai ucis pe Președinte?”

Îmi aduc aminte doar de faptul că am zâmbit. Nimeni nu avea vreo dovadă. Președintele se sinucisese. Nu era niciun alt martor. Nu era nicio altă amprentă în afară de a lui. Nu era decât un glonț pe țeavă. Dar ei știau. Erau siguri. Încercau prin toate mijloacele să mă forțeze să recunosc. Dar nu puteam. Pentru că realitatea pentru mine era alta: nu eu îl ucisesem. Poate că nimeni nu știuse să-mi pună întrebarea care trebuie. Cea care ar fi trebuit să declanșeze totul. Dar nu eu apăsasem pe trăgaci. N-aș fi făcut-o niciodată. N-aș fi putut să-mi iau vina asta asupra mea. Cum s-o fac? Cum să trăiesc cu gândul ăsta? Eu doar jucasem și câștigasem.[11]

Durerea din umăr îmi dădea mințile peste cap. Nu mă mai gândisem de mult timp la asta. Nici nu avusesem de gând s-o mai fac vreodată. Nu i-am mai văzut pe oamenii ăia. Nu le-am mai vorbit. Nu m-am mai apropiat de ei. Tocmai pentru că încercam să îmi schimb viața. Voiam să schimb totul.

— Știai că Mirabela l-a ucis, nu? m-am trezit vorbind.

Nu mă uitam la Maria pentru că, acolo, pe scaunul ăla, începeam să mă văd pe mine. Iar Paul era călăul. Cel care avea să mă ducă în fața justiției. Cel care avea să mă îngroape.

— Am bănuit. Am bănuit încă de când mi-au dispărut documentele.

— De ce m-ai mințit, Maria? Atunci, cu furtul, de ce ai făcut-o?

Abia atunci i-am căutat privirea, dar ea, chiar dacă se uita la mine, nu era acolo.

— Pentru că mi-a fost teamă. După ce Rada a murit, am știut că eu urmez. Îmi era teamă că mă vor ucide pentru că Mihail mi-a lăsat mie totul. Mie. Nici măcar nu fac parte din familie, doar mă joc de-a fiica Crinei. Ei m-au pus să joc.

— De asta l-ai ucis?

— Poftim?

— Pe Mihail, de asta l-ai ucis?

Și-a încleștat mâinile.

— Parcă o ucisesem pe Rada.

— Cum ai jucat, Maria? Ți-ai convins fratele s-o ucidă pentru a-l înfuria pe Mihail?

— Ce spui acolo? Ești nebună?

I-am făcut semn lui Paul. S-a îndreptat către ușă și l-a lăsat pe Ionuț să intre. Băiatul era speriat, tremura și era roșu ca racul. Maria i-a aruncat o privire aspră, dar el nu mai era controlabil, îi era prea frică.

— Spune-i și Mariei ce i-ai spus lui Paul.

Băiatul nici măcar nu privea spre Maria. Îi era teamă de ea, dar mai frică îi era de Paul.

— Am omorât-o pe Rada pentru că ea mi-a cerut.

— Minți! a urlat Maria.

Am așezat-o la loc pe scaun, apăsând-o puternic pe umăr.

I-am șoptit în ureche:

— Șșt!

Băiatul a continuat, după ce privirea lui Paul l-a îndemnat s-o facă.

— Apoi ea l-a omorât pe băiat. Mi-a promis jumătate din avere. Dacă nu-i omorau ei, ar fi avut cealaltă jumătate. Și apoi, fiecare și-ar fi văzut de viață.

— Da, am spus, doar că Rada a fost ucisă înaintea lui Mihail.

— Nu! a țipat Maria, nu l-am ucis eu.

Am dat din cap. Durerea și oboseala își spuneau cuvântul.

— Nu, nu l-ai omorât tu, am spus. Dar ai avut noroc.

De fapt, am spus doar pentru mine, nu l-a omorât nimeni.

Nu mi-am aprins țigara. M-am gândit o clipă că mi-aș dori s-o fac, dar am renunțat. Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Victor. Nu dăduseră de Dragoș. Parcă intrase în pământ.

— Dar, spuse Victor agitat, am găsit ceva în apartamentul lui. Ceva ce o să te înspăimânte.

Nu mai era nimic care m-ar fi putut înspăimânta.

— Spune.

— Numele lui e Dragoș Ardelean. Ghici cine-i e tată?

— Gigi, am spus simplu.

A făcut o pauză pentru a mă lăsa să înțeleg.

— Lala, crezi că el e Mânzu'?

— Nu cred nimic, am spus.

În schimb, bineînțeles, știam unde este.

— Victor, treci pe la mine?

— Peste o oră.

Era timpul să-l întâlnesc pe Dragoș și să dorm puțin.

XLIV

Mă aștepta în fața ușii. M-aș fi așteptat, pe de-o parte, să aibă o rană de glonț dar, pe de altă parte, știam că nu e așa. Dragoș nu mințise când spusese că i se furase cartela. Știam că-mi trimisese și înregistrările la birou, doar că eu nu le primisem niciodată. Un timp fusesem sigură că Dragoș e băgat până-n gât dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că era doar speriat.

L-am invitat în casă și i-am oferit o cafea, chiar dacă era trei dimineața. Spre norocul meu, Dragoș a acceptat.

— Ești obosit, am constatat.

Mi-a întins palma. Se tăiase destul de rău și dorea ca eu să văd asta. Era într-un tricou cu mânecă scurtă. Nu avea alte răni.

— Să înțeleg că ai o pistă?

Avea privirea goală. Am rămas cu zahărul în mână în timp ce-i studiam chipul, încercând să-mi dau seama dacă e speriat sau șocat.

— Hai să mâncăm ceva, am șoptit.

A fost lucrul la care privirea lui, cel puțin, a reacționat într-un mod pozitiv. Uneori uram că-i dădeam liber lui Carmen noaptea. Dar un ou prăjit știam și eu să fac.

— Cum ai reușit? a întrebat el.

Căutam ouăle în frigider când mi-a pus întrebarea. Nu m-am grăbit să-i răspund pentru că nu știam la ce se referă. Așa că am luat tigaia, am turnat ulei și am spart ouăle, lăsându-le să se prăjească. Probabil că ar fi trebuit să las uleiul să se încingă mai întâi.

— Cum am făcut ce?

— Știi tu, treaba cu lista. Cu mentalistul.

Am zâmbit. Nu știu exact de ce. Pentru că pe Dragoș încă îl mai frământa povestea asta sau pentru că Fulg-de-Nea tocmai intrase în bucătărie, cărând după el o sfoară roșie.

— Nu e niciun secret. Adică e, dar nimic complicat. E suficient să asociezi cuvintele cu anumite lucruri. De exemplu când a zis „maimuță”, mi-am imaginat-o luând un cârnat și formând un număr de telefon. Așa am ținut minte și cârnatul, și telefonul. După puțin exercițiu, o să-

ți dai seama că-ți iese de fiecare dată și din ce în ce mai repede. Niciun secret.

A rămas acolo, sprijinindu-și capul în podul palmei. Eu am pus ouăle în farfurie și am dat drumul filtrului.

Am mâncat în liniște, asta și pentru că voiam să-i studiez chipul lui Dragoș. Era abătut. Ne-am mutat în living imediat după ce am turnat cafeaua. Mi-am zis că i-am lăsat destul timp să ajungă pe linia de plutire.

— Cum te-ai simțit când l-ai văzut pe Lupașcu la morgă?

A tresărit. A început să-și frece mâinile, dar chipul lui nu exprima nimic anume. Parcă se golise.

— Speriat.

— Am venit la tine în ziua aia, am rememorat eu. Îmi aduc aminte că erai palid și obosit. Te-am invitat la o cafea, dar starea ta de spirit nu s-a schimbat prea tare. Și apoi, comportamentul ciudat pe care l-ai avut. A fost ciudat prin felul tău de-a nu face nimic ieșit din comun. Doar că ai reușit să mă scoți din sărite.

Mi-a zâmbit.

— Nu numai asta. Am reușit și să te trimit în brațele altui bărbat.

— Asta era inevitabil. Îmi place sexul.

Chipul i s-a destins de parcă i-aș fi spus o glumă bună.

— Nu l-am ucis eu. E o întâmplare că sunt fiul lui Gigi Ardelean.

— Pentru tine, am spus. Dar nu și pentru cel care l-a ucis. Dacă mie nu mi-a trecut prin cap să scormonesc în trecutul tău, asta nu înseamnă că altcuiva nu i-a venit ideea.

— Corect! De aceea mi-am schimbat numele. În fine, nu m-a chemat Ardelean decât până pe la vreo trei ani. El n-a fost niciodată însurat cu mama, iar eu nu l-am cunoscut decât printr-o scrisoare care mi-a revenit la moartea ei.

A tăcut o clipă, părând că scormonește în memorie.

— S-a sinucis, a spus cu regret. S-a trezit într-o dimineață, s-a dus la bucătărie și și-a înfipt cuțitul în inimă. Așa, pur și simplu. Fără să fi dat vreodată semne de instabilitate mintală. Pur și simplu.

— Ai încercat să iei legătura cu Lupașcu după moartea ei?

A aprobat printr-o mișcare ușoară a capului.

— Am vorbit cu el, dar părea să nu înțeleagă ce-i spun. Acum, după ce am văzut trei cadavre ale aceluiași om, mi-am dat seama că, cel mai probabil, n-am vorbit cu adevăratul Lupașcu.

Cineva a sunat la ușă și amândoi am tresărit. Dar mi-am amintit imediat că-i cerusem lui Victor să vină la mine.

Am deschis și l-am pus repede în temă. Cu toate că-l zărise pe Dragoș, trebuia să-i spun înainte să devină agitat. Nu-mi permiteam să-l agit pe Dragoș.

S-au salutat tacit, iar Victor a plecat în bucătărie să-și pună o cafea.

— E-n regulă? l-am întrebat pe Dragoș.

— Da, de ce n-ar fi?

— Nu știu. Spune-mi, ce s-a întâmplat ieri?

Victor a intrat și s-a așezat la distanță, pe fotoliu. Dragoș îl zărise cu coada ochiului, dar nu părea să-l deranjeze.

— Nu știu cine e, dacă asta vrei să știi. Dar mi-am dat seama că a fost foarte aproape de mine. Mi-a furat cartela, apoi s-a întors la Sorento de parcă ar fi fost dreptul lui. Presupun că s-a întors ca să plaseze niște probe împotriva mea. Cine ar fi cel mai în măsură să-l omoare pe Lupașcu dacă nu fiul lui Ardelean? Doar se presupune că Lupașcu l-a omorât pe tata.

Imbatabilă logică.

— M-am dus acasă, dar eram tot un pachet de nervi. M-am tăiat din greșeală. Probabil că m-am împiedicat de niște lucruri, nu știu. Îmi amintesc doar că am ieșit din casă și am pornit aiurea până când am hotărât să vin la tine. Nu știam unde altundeva să mă duc.

— Ai făcut foarte bine, l-am asigurat.

— Știi, a spus, privindu-mă fix, nu Lupașcu l-a ucis pe tata. N-ar fi avut logică. De ce l-ar fi ucis și i-ar fi lăsat pe mână documentele acelea cu răpirile securității?

Atât eu cât și Victor am rămas muți.

— Ai documentele? a cerut Victor să afle.

Dragoș nu avea de gând să răspundă, ci să dovedească. Așa că a scos din diplomatul pe care-l căra tot timpul după el un dosar gros și albastru. Mi l-a înmânat fără să mă privească în ochi.

— Cred că am obstrucționat ancheta, a oftat.

— Nu, l-am asigurat. Nu ai făcut-o.

★★★

Victor și Dragoș au adormit. Primul pe fotoliu, iar cel de al doilea pe canapea. Eu nu am reușit să închid ochii. Dosarul pe care mi-l dăduse Dragoș îmi acaparase întreaga atenție. Traficul de copii din timpul comunismului era ceva de neînchipuit. Îmi imaginasem, ce-i drept, că astfel de lucruri s-ar fi putut întâmpla. Dar, într-un colț al minții mele, sperasem că nu e adevărat. Nume importante care se mai auzeau și astăzi prin serviciile secrete se plimbau prin fața ochilor mei.

Carmen a sosit la ora 7:03. S-a uitat chiorâș la cei doi bărbați care-mi ocupaseră livingul. Mi-a pregătit o cafea și două ouă prăjite. Apoi, cu dibăcie, mi-a schimbat bandajul. Am luat două pastile împotriva durerii și am făcut un duș. În timpul ăsta mi-am dat seama că eram în același punct. De fapt, nu rezolvasem nimic. Făceam un joc periculos, care putea să iasă prost pentru mine. Însă o minimă satisfacție tot aveam. Paul, Victor și Mihai nu bănuiau nimic. Să zic că încă eram în cărți, dar nu pentru mult timp.

Pentru că, de fapt, iată ce făcusem. Vorbisem cu Mirabela vreo trei ore înainte s-o pun în aceeași cameră cu celelalte două femei. O convinsesem să ia vina asupra ei până când adevăratul criminal ar fi ieșit la iveală. Sigur, știam cine e criminalul, cel puțin în cazul sosiilor, dar nu aveam nicio dovadă. În plus, mărturia vinovatului n-ar fi avut nicio valoare. Pentru că el nu exista. Mirabela îmi vânduse câteva ponturi fără să vrea. Probabil nu asta și-ar fi dorit, numai că nu era conștientă de importanța informațiilor pe care le deținea. Mirabela era sluga perfectă însă, de asemenea, era și sătulă de tot ceea ce se întâmpla în jurul ei. Avea bănuieli, și avea bănuieli bune, dar asta nu ajuta cu nimic.

M-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă. Cred că Victor abia se trezea, dar n-am stat să mă asigur că se simte ca acasă. Am comandat un taxi din lift și am pornit spre Amalia. Era momentul să punem lucrurile la punct. Nu eram sigură dacă e sau nu ziua mea de psihanaliză, dar aveam nevoie de răspunsuri.

Am ajuns la cabinet în același timp cu ea.

— Ah, Lala…

— Trebuie să vorbim.

A descuiat ușa și m-a invitat înăuntru.

— O cafea?

Am refuzat. Nu mă puteam mișca suficient de repede din cauza umărului rănit; o ceașcă de cafea m-ar fi încetinit și mai mult.

— Pari obosită, a constatat ea.

Cel puțin știa să-și dea seama când un om era cu adevărat obosit.

— Ți-am citit dosarul, am început.

Aproape că m-am uimit pe mine însămi. Eram calmă, glasul îmi era ferm, iar inima îmi bătea constant.

M-a privit cu mirare.

— E un dosar secret.

Furie? Nu prea. Mai degrabă uimire sau, și mai bine, tristețe și neîncredere.

— Dosarul ăla nu poate fi accesat de nimeni. Nimeni.

Da, acum era furie.

— Nu-ți bate capul, am spus sec. Dosarele secrete sunt făcute pentru a fi citite.

— Sunt convinsă că n-ai avut autorizație.

— Ei, uite că asta nu m-a oprit. Atâta timp cât există un dosar secret undeva în lume, e cam greu să stea departe de mine. Nu știu dacă înțelegi, dar dosarele vin la mine, nu mă duc eu la ele.

S-a prăbușit în fotoliu. Avea chipul tumefiat. Aproape că-i venea să plângă.

— Hei, nu trebuie să plângi. Știi, rușii nu te-au iertat, iar eu am prieteni printre ei. Nu-i nevoie să văd litere, cuvinte și propoziții ca să pricep.

— Ce vrei de la mine, Iolanda?

Brusc am devenit Iolanda. Pentru Dumnezeu, femeile sunt atât de slabe.

— Nu, Amalia, ce vrei tu de la mine?

Și-a încleștat pumnii și și-a lăsat privirea în pământ.

— Bine, te ajut eu. Vrei să obții un secret. Pentru ce mă vor serviciile secrete?

— Nu-nțeleg, Iolanda. De ce nu vrei să lucrezi pentru ei? Ești omul care le trebuie.

— Așadar, e adevărat. Îmi impun ore de consiliere ca să-mi afle cele mai teribile secrete și să mă oblige să lucrez pentru ei.

Nu cred că mai avea de gând să deschidă gura.

— Apropo, am spus în timp ce mă pregăteam să plec, ai grijă cum întocmești raportul. Foștii tăi prieteni sunt destul de supărați, doar nu vrei să-mi scape vreo informație.

XLV

— Erau patru, a spus Paul când m-a văzut intrând în birou. Patru de nedespărțit. Gigi Ardelean nu a făcut parte din grupul adevăraților intelectuali, el era doar… Nu știu. Cred că se agăța de ei. Voia să aparțină unui grup. Iar mai târziu a intrat în servicii. De fapt, nu, nu a intrat, doar a dat informații despre ei. Când s-a căit, a fost ucis.

Mi-am aruncat geanta pe scaun, desigur, folosindu-mă de brațul întreg, și l-am privit, încercând să par surprinsă.

— De ce-mi spui toate astea? Până la urmă, nu te dai de gol? Adică nu trădezi serviciul pentru care lucrezi?

— Te rog, nu face asta. Acceptă sau nu informația, dar nu înrăutăți lucrurile.

Aș fi vrut să-l înțeleg dar, până una alta, arestasem o nevinovată și nu știam ce să fac.

— Bine, cine sunt ceilalți trei? Presupun că unul este Mihail.

— Așa e, s-a relaxat Paul. Așa e. Mai e Bogdan Vasile, în viață. Petre Țârcu, mort, și Daniel Păun, suferind de paralizie completă.

M-am așezat. Mai mult pentru că simțeam o durere crâncenă în umăr.

— Să înțeleg că o luăm de la capăt.

— Oare?

Ce voia să zică cu asta? Nu înțelegeam. Apoi mi-a întins hârtia. Am citit-o de două ori. Mi-a mai întins una. Acum chiar că-mi era rău.

— Crezi că…?

Dar ce sens avea să pun întrebarea? Era clar că Paul credea. Și nu numai că el credea, dar credeam și eu. Adică, cum dracului de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să înțeleg. Dar nu era niciun semn. Nimic care să îmi dea de înțeles că așa ceva s-ar putea întâmpla. Că așa ceva ar putea fi.

Chiar când să pun următoarea întrebare, una retorică, desigur, Crina și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Exact persoana pe care voiam s-o văd, am spus.

— Ascultă, s-a repezit ea spre mine, Mirabela nu e vinovată. Știu că nu e. Poate că nebuna de Maria a făcut ce spune că a făcut. Dar Mirabela nu e vinovată.

— Și Ionuț?

S-a uitat spre Paul. Colegul meu de la servicii a salutat-o și a ieșit.

S-a așezat fără să fie invitată.

— Ionuț, ei bine, Ionuț e tâmpit, nu mă așteptam să facă ceva bun. Pur și simplu s-a gândit la el, la bani. Dar Mirabela, să fim serioși…

— Și atunci, cine?

— El, a spus ea ferm. El a făcut-o.

Am ridicat din sprânceană.

— Te referi la Mihail?

— Dar la cine? Probabil că l-au găsit. Și-a înscenat propria moarte.

M-am ridicat ușor.

— Cam greu, ținând cont că primul mort e chiar Mihail.

Mi-a râs în nas.

— Fii serioasă. Mihail n-a mai pus piciorul în țară din ’88. A avut un geamăn. Nu știați asta? Ați bănuit, dar n-ați fost convinși, nu?

A început să râdă. Avea un râs aspru, nervos.

— L-a convins pe Luca s-o ia de nevastă pe țiganca aia care i-a adus-o pe lume pe Rada. Apoi el a plecat. I-a lăsat lui Luca o parte din dosarele alea ale lui. Erau aproape perfecți. Îți dădeai seama de deosebiri doar dacă erai atent sau dacă-l știai bine pe Mihail. Mie a trebuit să-mi spună. Tatăl nostru l-a ținut pe Luca pe post de cobai în cazul în care Mihail ar fi avut nevoie. Bătrânul a plănuit totul. Totul. Iar Mihail a jucat așa cum i s-a cântat.

— Și crezi că Mihail s-a întors ca să-și însceneze moartea?

— Pot să jur! a țipat ea.

— Unde e?

Poate că țipasem, nu-mi dădeam seama, pentru că femeia din fața mea a tresărit. Apoi s-a șters la ochi cu mâneca, de parcă și-ar fi dorit să poată plânge, dar nu reușea.

— Aș vrea să știu. Am crezut că e la Rada. Nu știam că ea e moartă.

— Dumnezeule, știu.

Am sărit de pe scaun, am înșfăcat geanta și am ieșit pe ușă.

★★★

Adriana Ivașcu mi-a oferit o cafea. Cam slabă pentru gustul meu, dar simțeam că voi adormi pe mine dacă nu făceam ceva, atât cu mâinile cât și cu buzele. I-am cerut voie să-mi aprind o țigară. Era fumătoare, nu-i păsa. Soțul ei ținea ca ea să fumeze pe balcon, dar atunci când el nu era acasă, fuma în bucătărie. Acum avea motiv să fumeze în casă. Doar nu mă putea scoate pe balcon; chiar dacă era cumplit de cald afară, nu se face să ții musafirii pe balcon. Mai ales dacă sunt de la poliție.

— Există un al treilea copil, am spus.

Adriana nu părea surprinsă. De fapt, nici nu era.

— Da, mai este un copil, are șaisprezece ani. E o fată, o cheamă Anemona.

— Știi ceva de ea?

— Știu că era în grija cuiva de la poliție. Nu știu mai mult. Rada mi-a spus în treacăt de ea. Spunea că tatăl ei a pus-o să o trimită acolo. Persoana aceea avea grijă de ea. Fata o luase pe un drum greșit. Nu că m-aș mira. Rada era curvă, doar ce ar fi vrut să devină copilele astea?

Mi-am băut cafeaua și am plecat.

★★★

Aproape că adormisem când Paul a intrat peste mine în birou.

— Deci?

— Știu unde e fata. Știu cine a făcut-o. Dar nu știu cum să intru.

M-a privit trist.

— Ești obosită. Te-a căutat Victor. Spunea că n-ai dormit toată noaptea.

Cred că se întuneca. Dar nu eram sigură. Ochii nu mă mai ajutau prea mult.

— Am nevoie de somn. A, am uitat. Să știi că nu trebuie să plătești pentru greșelile fratelui tău.

Am vrut să trec pe lângă el, dar m-a oprit apucându-mă de braț.

— De unde știi?

— Documentele. Și Gigi Ardelean deținea unele…

— Nu înțeleg.

— Nu, nu înțelegi, nu? Am verificat câte ceva. Tatăl tău a fost pus la zid de Securitate. La fel și fratele tău. I-ai

luat locul pentru a-i oferi o altfel de viață. Un sacrificiu…

— Lala…

I-am pus degetul pe buze.

— Nu, nu trebuie să te justifici. Nu vreau asta. Acum vreau să știu doar ce deține atât de important Mihail Lupașcu. Atât de important de merită să-ți ucizi fratele și alte două sosii. Atât de important de trăiești cu frica în sân. Trebuie să știu asta.

— Ești sigură că nu e mort?

Am dat ușor din cap. Eram mai mult decât sigură. Acum înțelegeam totul. Puteam să le pun cap la cap.

M-am întâlnit cu Victor pe hol.

— Arăți groaznic.

L-am sărutat pe frunte.

— Știi că s-a terminat, nu? Și nu spun asta pentru că abia mai gândesc. Trebuia să se termine. Noi nu avem niciun rost.

Știam că Paul ne privește și știam și că înțelege despre ce e vorba, dar nu-mi păsa. Puteam să fac sex cu oricine. Sunt destul de mare și de capabilă. Cel puțin așa presupun.

— Mă duc să dorm două ore, am continuat. Te rog s-o chemi pe Amanda. Am nevoie de voi aici când mă întorc.

Probabil că, odată ajunsă acasă, am adormit instantaneu, pentru că n-am auzit nici când a pornit alarma și nici n-am simțit când am fost purtată pe sus și dusă într-un loc în care mirosea îngrozitor.

XLVI

Știa că nu greșise cu nimic. Așa cum știuse și că se va termina atunci când ea va spune asta. Îl anunțaseră cu câteva ore în urmă că tatăl lui murise. Nici măcar nu avusese curaj să se ducă să-l vadă. Avea bani puși deoparte pentru înmormântarea lui. Se întâmplase dintr-o dată. Murise pe bancă, în parcul azilului. Asistenta i-a spus că-și ridicase privirea spre cer, zâmbise, închisese ochii și asta fusese tot. Fără suferință. Murise zâmbind.

Se consola cu gândul ăsta. Să mori zâmbind e mai bine decât să mori pur și simplu. Voia să moară și el așa într-o bună zi. Crezuse că va muri așa ținând-o pe ea în brațe. Bine, doar își făcuse iluzii, ca de obicei. Ea nu avea să fie niciodată a nimănui. Fusese doar o singură dată a unui bărbat. Dar el a fost singurul. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Nu mai avea nimic în plus de oferit, pentru nimeni.

Amanda stătea acum în fața lui, iar el se frământa. O sunaseră și el și Paul. Apoi îl sunaseră pe Dragoș. Se închisese în morgă și nu avea de gând să iasă de acolo până nu refăcea toate autopsiile. Voia să compare ADN-ul Radei cu al celor trei Lupașcu. Și apoi avea de gând să facă același lucru cu fiecare rudă. Pentru Dragoș, cazul ăsta era o adevărată enigmă. „Dosarele X” i se păruseră întotdeauna mai simple decât diversele realități pe care le tot trăia.

Și lui Victor i se părea un caz aproape ireal. Un caz ieșit din vremea comunismului. Dosare secrete. Răpiri de copii. Oameni amenințați pentru a intra în rândurile informatorilor. Lucruri pe care n-ar fi vrut să le știe. Plus Iolanda. Lala. Femeia care-l făcuse, pentru o clipă, să se simtă util, iubit, bărbat și care, mai apoi, în ziua în care tatăl lui murise, îi spusese că s-a terminat.

— Trebuie să plec o jumătate de oră, îi spusese lui Paul. Vrei să treci pe la ea?

Paul fusese de acord. Amanda nu știa ce să facă, așa că Victor îi spuse să plece. Probabil că Lala adormise. Unde era graba, până la urmă?

Era întuneric când ieși din sediul poliției. Era și mai întuneric în parcare. Dar cel mai întuneric era în sufletul lui. Se urcă în mașină și porni la drum. Se gândea la

multe lucruri. Poate că simplul fapt că reușise să se mute din garsoniera aceea îmbâcsită ar fi trebuit să-l bucure. Viața lui se schimba într-un fel. Doar că, își dădu seama, rămăsese singur pe lume. Tot ce mai avea era poliția, chipul ei și atingerile ocazionale. Dar el, el era tot singur.

Opri în fața porții mari. Se legitimă și poarta se deschise. Era o beznă plăcută în jurul azilului. Intră. Asistenta îl salută din priviri. Îl conduse în camera în care stătuse tatăl lui în ultimii ani. El era acolo, întins pe pat. Avea încă zâmbetul pe buze. Era senin, de parcă asta așteptase. Să moară.

Poate că el era fericit acum. Îi atinse mâna. Era rece. Atât de rece ca sufletul lui. Acum regreta. Ar fi vrut să-l mai vadă încă o dată în viață. Măcar o dată. Dar nu mai apucase.

— M-ai lăsat singur, șopti.

Simți cum lacrimile îi inundă chipul și nu știa exact care era motivul. Mereu singur. Mereu singur…

XLVII

Mă durea. Durerea din umăr era inumană. Am vrut să strig după Carmen, dar mi-am dat seama că nu pot deschide gura. Simțeam că sunt legată și că mi-e sete. Aveam gâtul uscat și mirosul acela mă ucidea.

Era umed și, după foarte mult timp, frig. Un frig din acela care-ți intră în oase și nu mai iese decât după o oră de stat într-o cadă fierbinte. Și mai era și mirosul de mucegai. Probabil că eram undeva lângă un lac. Sau lângă Dâmbovița? Nu știu. Oare subsolurile de lângă apă prind atâta mucegai? Putea la fel de bine să fie un apartament vechi de când lumea. Inundat. Dar, ținând cont că nu zăream nici măcar o rază de lumină, ei bine, votam pentru un subsol vechi și părăsit.

Am încercat să-mi desfac mâinile, dar cine mă legase o făcuse bine, atât de bine că mă dureau încheieturile și puteam paria că-mi sângerează pe alocuri. Dar am uitat repede de durerile mele atunci când am auzit deschizându-se o ușă. După sunet, era metalică. Dar nu precum cele din ziua de azi, care ne protejează apartamentele. Părea mai degrabă o ușă veche din fier ruginit. Scârțâia și se lăsa greu împinsă. O rază de lumină mi-a intrat în ochi. Fără să vreau, am strâns și mai tare din pleoape. Dar asta mi-a dat posibilitatea să aud târșâitul. Apoi, parcă de niciunde, a venit vocea aceea cavernoasă.

— Te dezleg și-ți dau apă. Poți să țipi dacă vrei, nu te va auzi nimeni.

Nu mă îndoisem nici o clipă de lucrul ăsta. Dar, în același timp, mai înțelegeam și faptul că mă ține în viață. Oare avea vreun scop anume? Știu că majoritatea asasinilor își doresc să fie prinși. Ăsta nu-mi dădea impresia asta. Dar mai greșesc și eu.

Mi-a smuls cârpa din gură. Abia atunci mi-am dat seama că are gust de combustibil. Am scuipat, de fapt am încercat, numai că nu mai aveam nici strop de salivă. Apoi am simțit apa curgându-mi pe gât în timp ce o mână fermă îmi ținea gura deschisă. Nu voia să mă înec. Am început să beau cu lăcomie. Probabil că terminasem toată sticla când capul mi-a căzut brusc în piept. Am gemut. Am putut să aud clar acel geamăt.

— Și acum să discutăm, s-a auzit același glas.

Puteam să-mi dau seama că e un bărbat la vreo șaptezeci de ani. Probabil că șchiopăta. Un accident? Rămânea de văzut. Avea placă dentară, cel puțin așa credeam. Pentru că, uneori, dantura părea că i se mișcă într-un mod nefiresc. Probabil că nu era deloc persoana pe care m-aș fi așteptat s-o văd, așa că nu puteam decât să fiu recunoscătoare că e întuneric.

Dar, în timp ce el încerca să-mi vorbească, s-a întâmplat ceva. Mai întâi un zgomot. De parcă cineva încerca să forțeze ușa cu o rangă. Puteam să jur că nu sunt de la poliție. Nu de alta, dar nu credeam că dispărusem de mai mult de cinci ore. Iar ei, în cinci ore, nici nu și-ar fi dat seama că am dispărut, dar să se mai și prindă unde sunt. Să ia urma. Să fim serioși! Sunt destul de realistă. Știam că sunt pe cont propriu și totuși…

Ușa s-a mișcat, poate un centimetru. Apoi am auzit o voce de bărbat:

— Adu un clește mare, să tăiem lanțul.

Individul care până atunci stătuse în fața mea s-a ridicat. Și-a târșâit piciorul, de data asta grăbit, și s-a îndreptat spre partea opusă ușii metalice. Am încercat să scot un zgomot, dar am descoperit repede că nu o puteam face. Am scos limba printre buze. Parcă băusem motorină. Am început să tușesc zgomotos. Atât scârțâitul cât și scrâșnetul cleștelui care spărgea lanțul s-au oprit. Apoi aceeași voce, care mi se părea cunoscută:

— Mai repede, e acolo, ți-am spus că-i acolo!

Șchiopătatul a dispărut în momentul în care o bârnă de lemn s-a dat la o parte, lăsând o rază de soare să pătrundă în carceră. Atunci s-a rupt și lanțul, iar pașii aceia, două perechi, erau ai unor persoane tinere. Am deschis ochii doar atât cât să-l văd pe Tudor Dragnea alergând spre mine. Din lac în puț.

★★★

— Te simți bine, duduie?

Radu se uita la mine fixându-mi ochii. Cred că ar fi fost în stare să-mi depărteze pleoapele pentru a fi convins că sunt în viață. Eram afară, pe o bancă de lemn, putrezită și ea. Dacă frații Dragnea mă salvaseră, era clar că eram în Militari. Mi-am ridicat capul și durerea din umăr m-a străbătut în tot corpul.

— Am sunat la poliție, m-a anunțat Tudor. Așa că o să te lăsăm frumușel aici și ne cărăm.

Am închis ochii în semn de aprobare, iar ei și-au luat tălpășița. De ce? Adică de ce să vină după mine fără ca măcar să ceară ceva la schimb? Nu fusesem chiar drăguță cu ei. Dar gândurile astea au dispărut imediat ce-am auzit sirenele mașinilor de poliție.

★★★

Am refuzat internarea. Paul încerca să mă convingă să dorm măcar câteva ore. El venise după mine. Nu știa unde dispăruse Victor și nici nu-și făcea griji în privința asta. Care era sensul? Victor, desigur, își lingea rănile după ce-i dădusem cu șutul. Nimic spectaculos în toate astea.

— Și spui că era șchiop?

Încercam să nu mă enervez, lucru deloc greu, ținând cont de câte pastile băgaseră în mine.

— Ți-am mai spus, Paul. Ți-am mai spus…

— E ciudat cum a reușit un bătrân șchiop să te lovească și să te ducă în locul ăla.

Aș fi vrut să-i zic vreo două, dar Amanda a intrat peste noi.

— Nicio probă. Parcă nici n-ai fi fost acolo.

— Dumnezeule! Paul, cheamă-i pe Victor, Mihai și Amalia.

— Nu vrei și o cafea? a glumit Paul.

— Vă rog, lăsați-mă cinci minute, ne vedem în sala de ședințe.

M-am întins o clipă pe canapea imediat ce Amanda și Paul au ieșit. Aș fi vrut să-mi aprind o țigară, dar erau prea departe de mine. Mă durea prea rău. Durerea se instalase peste tot. De data asta chiar eram capabilă să o simt și eram capabilă să mă doară.

Am așteptat până când Ioana m-a anunțat că au venit toți. Știam că Amalia e în sediu, o zărisem cu coada ochiului când intrasem cu Paul. Mihai, probabil, fusese toată ziua în biroul lui. De Victor nu e greu să dai atunci când îți dorești cu adevărat, iar restul deja nu mai contau.

Ioana m-a ajutat să mă ridic, mi-a aprins o țigară și m-a târât până-n sala de ședințe. Erau toți acolo, așa cum mă așteptam. În plus, mai era și Dragoș. Nu-i înțelegeam

prea bine prezența, dar nici nu mi-am dat silința s-o fac. Cu toate astea, el a venit spre mine și m-a susținut.

— Arăți ca dracu'.

Am zâmbit amândoi de parcă asta ar fi fost gluma secolului. Apoi m-a condus în capătul mesei. Ioana mi-a adus o cafea și scrumiera. Nu eram nici eu sigură cum aș fi putut să fumez în condițiile alea.

Mihai a venit lângă mine. Îi vedeam clar chipul tras.

— Ana Maria se simte bine?

Ana era soția lui, iar în ultimul timp ședințele de chimioterapie o cam zdruncinaseră. Îmi făceam griji pentru ea, mai ales că mi-a fost alături ori de câte ori am avut nevoie. Dar mai mult îmi făceam griji pentru Mihai, pentru că știam că boala Anei îi sfâșie sufletul.

— Ana e bine, tu ești?

— De ce suntem aici? a intervenit Amalia.

Am îndepărtat mâna lui Mihai de pe a mea.

— Pentru că știu cine, ce și cum. Și, dacă stau bine să mă gândesc, știu și de ce.

Mă priveau fiecare în parte ca pe un monstru care vorbește altă limbă. Numai Victor se uita în altă parte, fără să-i pese măcar că aș avea ceva de spus. Am strâns țigara între dinți, încercând să îndepărtez valul de durere care-mi cuprinsese umărul.

— Lala, a zis Mihai, ce treabă avem noi cu acest caz?

Încercam să mă concentrez.

— Asta m-am întrebat și eu la început. Apoi, pe la jumătatea anchetei apare Mânzu'…

Am lăsat o pauză deliberată, prefăcându-mă că nu pot vorbi mai repede din cauza șocului suferit și a durerilor interminabile. Am încercat să le analizez chipurile, dar niciunul nu părea să reacționeze.

— Apoi am fost răpită, am spus dintr-un foc. Cel care a venit să stea de vorbă cu mine, ca să fim oarecum eleganți, era bătrân și-și trăgea un picior. În niciun caz nu putea fi răpitorul. M-am gândit imediat că e Mânzu'. Iar gurile rele spun că personajul ar fi un polițist corupt.

Toți mă priveau de parcă aș fi vorbit în dodii, numai Victor se uita în altă parte cu înverșunare, făcându-mă aproape să-mi ies din minți.

— Nu înțeleg, s-a grăbit Amalia să intervină.

— Dacă ai tăcea, poate ai pricepe, am repezit-o.

Cred că atunci am zărit umbra unui zâmbet pe buzele lui Paul.

— Îmi era imposibil, am continuat, să nu mă gândesc că Paul face parte din complot. Un om care vine, se instalează în biroul meu și face pe bunul samaritean nu e niciodată un om bun.

— Îmi cer scuze că te dezamăgesc, a spus Paul jovial. Dar n-am de gând să par mai rău decât m-ai construit tu.

Aproape că am schițat și eu un zâmbet.

— Adevărat, ai făcut tot posibilul ca să-mi dai lecția asta. Dar tu n-ai fost singurul care m-a trimis pe o pistă falsă. Desigur, a mai fost și Dragoș. După ce am aflat că e fiul lui Gigi Ardelean și, a dracului coincidență, în aceeași noapte Mânzu' apare la morga Sorento, ce aș fi putut să cred?

— Nu uita că am fost și dispărut aproape o noapte, a spus Dragoș.

— Corect, a mormăit și Victor.

Același lucru îl gândeam și eu.

— Ei bine, lucrurile au început s-o ia razna când am convins-o pe Mirabela să se declare vinovată de două dintre crime.

Acum puteam să deslușesc surprinderea de pe fețele lor. Desigur, Victor și Paul se comportau normal. Dar Mihai mai avea puțin și-mi rupea și mâna bună.

— Vrei să spui că femeia aia e nevinovată? mi-a sărit el la beregată.

— V-am spus, a intervenit și Amalia, că nu-i normală.

— Încet, încet, am zis. Da, e nevinovată. Singura ei vină e că a acoperit istoria familiei Lupașcu, lăsându-i pe impostori să se infiltreze. N-a spus nimic pentru că ținea la Mihail, dar, mai mult de-atât, i-a promis soțului ei înainte să moară că povestea asta va fi îngropată.

Am sorbit ușor din cafea și am tras aer în piept. Apoi mi-am luat figura de muiere îndurerată.

— Când am ajuns acasă, mi-am verificat mailul. Ce credeți că am primit? Certificatul de deces al lui Mihail Cornel Lupașcu. Omul a murit în Germania, ieri la ora nouă dimineața. Atac de cord. Se pare că dintotdeauna a suferit cu inima. Adevăratul Mihail Cornel Lupașcu a întrerupt contactul cu familia încă din optzeci și opt și nu a reluat niciodată legătura. Doar că cineva s-a simțit

amenințat. Cineva care nu avea de unde să știe că Lupașcu a avut într-adevăr un geamăn. Eu am spus că a avut, apoi am retractat. Împreună cu Dragoș, jucând rolul tâmpiților, am dat testele ADN ca fiind bune, apoi ca fiind proaste, apoi ca neștiind nici noi cum or mai fi. Ne-am ascuns în spatele unor joculețe aproape erotice, ne-am certat și ne-am purtat ca niște copii. Dar a ținut.

Dragoș mi-a zâmbit binevoitor.

— Adevărul e că n-am crezut că-mi voi putea juca rolul atât de bine.

Am zâmbit și eu.

— Nu vă faceți iluzii, am știut din prima zi că e fiul lui Gigi Ardelean.

Pentru prima oară, Paul a rămas surprins, iar Victor a binevoit să-mi arunce o privire. Dar în ochii aceia n-am văzut ură, ci durere. O durere neomenească și eram sigură că nu eu fusesem cea care o produsese. M-am uitat o clipă la el, apoi am coborât privirea în cafeaua mea. Aveam timp să vorbim mai târziu.

— Să înțeleg că tu ai știut tot timpul? s-a mirat Paul.

Am dat ușor din cap.

— Am știut. Cu Dragoș am vorbit mereu și tot ceea ce am făcut a fost pentru a pune pe toată lumea pe o pistă falsă.

— Și care e concluzia? m-a interogat Mihai.

— Abia ieri mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu adevărat, când Paul mi-a adus și celelalte trei nume. Adică cei mai devotați prieteni ai lui Lupașcu. Doar că unul dintre ei nu i-a rămas chiar atât de devotat.

Mi-am plimbat o clipă privirea de la unul la celălalt, încercând să le citesc expresiile.

— Ei bine, știam că Lupașcu nu e mort. Am crezut o clipă că ar fi implicat. Dar nu avea niciun motiv. Singurele documente pe care le-a lăsat în țară nu aveau nicio valoare pentru el. Adevăratul document pe care-l ascundea era cel care demonstra că atât el, cât și ceilalți trei prieteni, lucrau pentru Securitate. Restul – cum erau băgați oamenii în servicii, cum erau răpiți copiii și altele – nu erau interesante. A plecat pentru a se proteja pe el și pentru a-și apăra familia. Nu avea de unde să știe că fratele lui o s-o ia razna. Numai că, pe lângă faptul că Viorel Negrea ducea o viață dublă, având două familii, a început să-i amenințe pe ceilalți care făcuseră parte din grup. Unul dintre ei a crezut că acel document care-i

incriminează pe toți e în posesia lui. Înainte de-a muri, i-a destăinuit asta copilului lui și i-a cerut răzbunare. Nu trebuia să afle nimeni că cele trei luni petrecute la pușcărie de Mihail fuseseră doar o acoperire. Așa cum nu trebuia să afle nimeni că nu Securitatea i-a violat sora, ci chiar ei, cei trei prieteni, într-un exces de zel.

— O clipă, a intervenit Mihai, vrei să spui că oamenii ăia încă mai trăiesc?

Mi-am aprins o altă țigară.

— Nu ești atent. Tocmai am spus că înainte să moară… Dar, da, doi dintre ei trăiesc: Petre Țârcu e mort, dar Daniel Păun și Bogdan Vasile sunt încă în viață.

— Adică copilul acestui Țârcu a făcut toate astea?

— Nț. Paul, te rog.

Era rândul lui Paul să-și joace rolul. A ieșit pe hol, unde a dispărut vreo trei minute, apoi a intrat însoțit de un bărbat la vreo treizeci și ceva de ani, plinuț, roșcat, cu o barbă ca de țap.

Reacțiile au meritat toți banii.

— Da, acesta este Ion Petre Țârcu.

— El e…, încercă Amalia, dar am oprit-o cu un semn.

— Îl cunoști, nu?

Nu mi-a răspuns nimeni, dar eu o priveam direct în ochi.

— Spune, pentru că el te-a recunoscut.

S-a făcut o liniște mormântală. Toată lumea privea spre Amanda.

— Îl cunoști?

Femeia a sărit de pe scaun.

— Nu face asta! m-a amenințat, ridicând arătătorul spre mine. Tu nu știi nimic!

— Categoric, iubito, de aceea suntem toți aici – ca să ne explici.

XLVIII

M-au întins în fotoliu. Adică Paul m-a ajutat să mă întind. A tras măsuța lângă mine și mi-a pus țigările și cafeaua aproape. Ioana mi-a adus un pahar cu apă, în timp ce Victor și Mihai stăteau de o parte și de cealaltă a Amandei. Am sorbit din apă ca să-mi umezesc buzele. Apoi am spus:

— Era tatăl tău, nu?

— Nu-l băga în asta, nu are nicio vină.

— Sigur că nu, singura lui vină e că a violat și a ucis o femeie, lăsând să se creadă că treaba asta a făcut-o Securitatea. Cum a aflat Lupașcu?

De data asta, mi-a răspuns Țârcu:

— N-a știut. Mihail Lupașcu n-a știut niciodată. Doar cu tata s-a mai văzut după ce a ieșit din închisoare. Era debusolat. Nu înțelegea de ce ar face așa ceva cei de la Securitate, doar era de-al lor. A fost cu adevărat șocat.

— Da, am mormăit. Ceea ce l-a determinat să-și schimbe sora cu servitoarea. Adevărul e că a iubit-o atât de mult pe Alexandra că n-a mai suportat nici măcar să locuiască în aceeași țară în care ea a fost pângărită. Dar le-a fost frică, nu-i așa?

Amanda a început să țipe.

— Tata s-a întâlnit cu el acum trei luni…!

— Cu fratele lui, am întrerupt-o.

— Mă rog, nimeni n-a știut de existența acestui frate, nimeni! Tata a zis că s-a uitat prin el și atunci când i-a spus cine e, el ar fi zis: „Știu tot. O să plătim toți.” A încercat să vorbească cu el, dar era complet scos din minți.

Am pufnit într-un mod care nu mă caracterizează.

— E și normal. Viorel nu a știut că Mihail a lucrat pentru Securitate, la fel ca și tatăl lui înainte. De unde era să știe? Dar a aflat și a intrat în panică. Cum să condamne el crimele comunismului când fratele și tatăl lui fuseseră la rândul lor criminali? Mai rău era că lumea credea că el e Mihail, așa că el avea să plătească. Mai ales că nu avea nici o idee despre unde locuia fratele său.

— Nu am știut asta până acum! a țipat ea.

— Sigur că nu. Însă te-ai cam speriat când ai văzut că Mihail mai are două sosii, nu?

Pentru un scurt moment s-a lăsat liniștea, apoi a spus:

— Erau speculații că ar exista. Nu aveam de unde să știu dacă e adevărat sau nu. Eu nici măcar nu eram sigură care e cel adevărat.

— Bravo, am zis. Ai avut la dispoziție toate avantajele. Faci parte din echipa tactică și ești cea mai bună. Dacă nici tu nu puteai ascunde probele, atunci cine s-o mai facă? În schimb, cu băiatul ai făcut o greșeală, te-ai dat peste cap să găsești amprenta ca să-l identifici, de ce?

Femeia a strâns degetele în pumni. O lacrimă i-a căzut ușor pe obraz.

— N-am știut că e rudă cu el. Nu aveam chiar atât de multe informații. Lupașcu a avut multe secrete pe care nimeni nu le-a descoperit.

Aproape că-mi venea să râd.

— Dumnezeule, ăsta a fost pur și simplu ghinion?

A aprobat din priviri.

— Amuzant, nu, să apară trupul băiatului chiar în cartierul pe care tu ai pus stăpânire, dându-te drept Mânzu'.

N-a scos niciun cuvânt.

— Cum ți-ai dat seama că ea e Mânzu'? s-a interesat Paul.

— Amanda e înaltă, puternică, lucrează în poliție și, îmbrăcată corespunzător, poate fi luată drept bărbat. Nimic mai simplu. Și apoi, trebuia să-și pregătească lovitura. Trebuia să existe un Mânzu' care să compromită cazul și să ne pună pe o pistă greșită. Frații Dragnea urmau să vină de bună voie să spună că ei știu cine e criminalul. Doar că în ograda ei, dintr-o greșeală tâmpită, a apărut trupul nepotului lui Lupașcu. Iar Amanda și-a dat toată silința să-l identifice. Lucru care, probabil la început, i s-a părut și ei caraghios. Nu făcea decât să ne ducă pe noi la Mânzu', numai că lucrurile au luat-o razna. Ea a ascuns probe, eu le-am găsit din nou și tot așa. Nimic nu e așa cum pare.

Mihai și Victor au scos-o pe Amanda din sala de ședințe. Amalia a venit repede la mine, făcând abstracție de Paul.

— Mi-am dat demisia, să știi.

— Știu, de aia te-am chemat azi aici. Dacă tot nu mai lucrezi pentru ei, n-ai vrea să vii la noi? Măcar pentru

o perioadă.

Atât ea cât și Paul au rămas cu gura căscată.

— Chiar…

— Chiar, chiar, am spus. Ești un psiholog bun, ar fi păcat să te pierzi pe drum.

M-a sărutat pe obraji.

— Și eu care credeam că ești o scorpie paranoică.

— Sociopată, am spus eu.

A plecat zâmbind. Rămăsesem doar cu Paul și Dragoș și, sinceră să fiu, nu voiam să mai fiu acolo cu ei, ci în pat, dormind.

— Ei? Voi ce aveți de gând?

Nu mi-a răspuns niciunul.

XLIX

Era prima zi din septembrie. Prima zi după aproape două luni în care ploua cu găleata. Biserica era mică. Doar eu, Victor, Mihai, Paul, Ioana și Dragoș ne aflam acolo, la adăpostul ploii, privind sicriul acum acoperit.

Victor nu a spus nimic. Doar a acceptat cu demnitate condoleanțele. Din când în când, îl surprindeam privind în gol. De parcă ar fi așteptat o apariție misterioasă care nu mai avea de gând să se arate. Am mers cu toții la groapă în liniște. Ar fi neplăcut să spun că era o liniște mormântală, pentru că despre asta vorbim. Am refuzat umbrela pe care Paul mi-a întins-o, așa cum refuz de obicei orice mână mi se întinde. Urăsc umbrelele, urăsc și ploaia, dar umbrelele îmi displac de două ori mai mult. După ce și ultima lopată cu pământ a acoperit sicriul, am mers cu toții în noul apartament al lui Victor, acolo unde Carmen ne aștepta cu ceva cald de mâncare și ceai fierbinte. I-am împrumutat-o pe Carmen pentru ziua asta; măcar atât puteam face și eu pentru el.

Am mâncat în liniște, iar eu m-am retras pe balcon să fumez. Cerul era gri. Atât de gri că aveai impresia că undeva în lume explodase cine știe ce fabrică. Din când în când tuna ușor, ca un glas fără putere care strigă de dincolo de mormânt. Când mi-a pus mâna pe spate, am tresărit.

— Îmi pare rău, am șoptit.

M-a sărutat pe creștet, fără să mă întoarcă spre el și a spus:

— Totul e așa cum trebuie să fie. Ia-ți liber câteva zile, amândoi avem nevoie.

Așa era, de data asta nu puteam decât să-i dau dreptate. Cu toate că încă mai căutam prin dosarele lui Lupașcu, mi-am dat seama că nu le voi face niciodată publice. Aș fi fost următoarea pe lista celor morți în zadar. Unele adevăruri nu sunt scoase la iveală niciodată. Nu aveam să fiu eu cea care să iasă din tipar. Nu-și avea sensul.

Am plecat de la Victor mai tristă decât fusesem vreodată în viața mea. Singurătatea lui aproape că mă ucidea. Dar nu puteam privi în urmă. Îl iubeam pe Victor

așa cum iubești pe cineva care-ți oferă propriul suflet, dar asta nu era suficient.

Paul m-a însoțit până la mașină. În cele din urmă, reușisem să conduc. Sigur, nu puteam să bag în a treia din cauza durerii, dar a-ntâia și a doua mi se păreau suficiente.

— Am auzit că ți-ai luat două zile libere.

— Patru.

— N-o să mai fiu aici când te întorci.

Atunci m-am rotit brusc spre el.

— De ce nu?

A lăsat capul în pământ.

— Pentru că mi-am rezolvat cazul.

Am încercat să-i caut privirea, dar și-o ținea ferită.

— Despre ce… A, dosarele… A… Voi ați știut dinaintea mea de crimă. Ați fost primii la locul faptei.

— Vasile și Păun au fost arestați, a schimbat el subiectul. Pentru uciderea Alexandrei Lupașcu.

M-am așezat pe scaunul șoferului și am oftat.

— Aproape că începuseși să-mi placi. Aș fi vrut să știu de la început de ce ești aici. Ți le dau pe toate. N-am de gând să spun nimic.

Mi-a atins mâna cu degetele.

— Le-am luat deja. Cazul este rezolvat. E tot ce putem face. Tot.

I-am strâns degetele și, fără să-l privesc, am băgat cheia în contact. El s-a retras. Am închis portiera și am plecat.

Am colindat aproape jumătate de zi pe străzile capitalei fără să știu unde am de gând să mă opresc. Când am văzut locul de parcare din fața hotelului, am oprit. Aveam nevoie de o tărie, de mâncare și o baie fierbinte și nu aveam de gând să mă duc acasă.

Am intrat la barul hotelului și am cerut o sticlă de rom. Simțeam nevoia să stau și să beau până când aveam să fiu în stare să merg să cer o cameră și ceva de mâncare. Eram pe la jumătatea sticlei când i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

Era o tipă micuță de statură și slabă. Dar ochii aceia te pătrundeau până în adâncuri. Mi-a zâmbit, așa că i-am zâmbit la rândul meu. Eram destul de beată încât să înțeleg la ce e bun un zâmbet. Sau poate că nu. Dar, cu toate că nu eram convinsă dacă-mi face plăcere sau nu, m-am dus lângă ea.

— Iolanda, am spus.

— Ema, a zâmbit ea.

— Ema?

— Pirciu.

Am râs zgomotos, strângând sticla în mână.

— Nu asta mă interesa. Nu ești de pe-aici, nu?

A dat din cap în semn că nu.

— Și? Ce faci? Aștepți pe cineva?

— Nu chiar, vin de la o conferință. Abia mâine plec la Pitești. Am coborât să beau o bere și să pierd timpul.

— N-ai vrea să iei cina cu mine? La mine-n cameră?

M-a studiat din cap până-n picioare cu un aer amuzat.

— Mereu mi-am dorit să fac sex cu o femeie.

— Crezi că femeia asta este destul de bună pentru a-ți începe viața sexuală?

A râs zgomotos.

— Da, se poate spune că-mi încep viața sexuală, ținând cont că ești prima.

— Deci, stăm de vorbă sau comandăm ceva de mâncare? Mor de foame.

— Și eu.

Am luat o cameră și am comandat cina. Ema m-a urmat. Și pot să jur că e una dintre cele mai sexy femei pe care le-am văzut în ultimul timp.

EPILOG

M-am întâlnit cu Paul după două săptămâni. Arăta bine și părea stăpân pe sine, ca de obicei. Eu îmi revenisem la rândul meu. Umărul încă mă mai durea când și când, dar nimic insuportabil. Era răcoare în după-amiaza aceea. O boare plăcută îmi răcorea fruntea și mi se strecura în păr. Decisesem să stăm afară, chiar dacă în scurt timp avea să plouă. Era doar o ploaie de toamnă și umbrelele de pe terasă aveau să ne protejeze.

Mi-am aprins o țigară și Paul m-a urmat. Gesturile lui erau fine și tacticoase. Mă privea ca o felină care-și vede pentru prima oară prada. I-am zâmbit.

— Așadar?

Și-a arcuit spatele pe spătarul scaunului.

— Să știi că-mi ești datoare cu o cină pentru asta.

În ultimul timp mă gândisem mult la Paul ca la un bărbat, așa că invitația la cină chiar îmi pica bine.

— Să vedem ce ai, mai întâi.

Mi-a zâmbit. Dar nu era genul acela de zâmbet nerăbdător să mă bage în pat. Era, mai degrabă, o formă de a-mi spune că o să-mi placă ce voi auzi.

— Mihail Lupașcu nu a fost întru totul omul Securității, așa cum nu a fost nici tatăl său.

— Puteam să jur, am spus.

— Ei, sunt sigur că puteai. Ambii lucrau la dublu, dacă mă înțelegi, și scoteau din țară documente importante pe care le dădeau celor de la KGB.

Am fluierat ușor surprinsă. Pe vremea aia să fii agent dublu și încă pentru KGB era al dracului de riscant.

— Numai că, a reluat Paul, lăsând o scurtă pauză între cuvinte, unele dintre documente le păstrau pentru ei și șantajau cu ele statul român.

— Stai, stai, l-am oprit. Cum făceau asta?

— Erau agenți dubli, le era simplu să scrie în rusă și ebraică. Așa că trimiteau scrisori ca din partea rușilor sau evreilor și cereau pentru documente sume uriașe de bani. Și, da, înainte să mă întrebi, îți spun eu, le și primeau. Unele documente ar arunca și astăzi în aer statul, așa cum îl știm noi.

— Nu vreau să știu.

A clipit ușor, dându-mi de înțeles că oricum nu mi-ar spune.

— Oricum, Mihail și-a riscat pielea de două ori mai mult decât tatăl său. Când nepoata lui, Maria, a fost răpită, s-a rupt ceva în el. A înlocuit copilul cu altul pentru a da senzația că nu s-a întâmplat nimic și a pus la cale o răzbunare. L-a lăsat pe Viorel în locul lui și s-a retras în Germania. Numai că orice ar fi întreprins i-ar fi pus familia în pericol. Așa că s-a lăsat păgubaș. Asta până când Viorel a avut ghinionul să dea peste cine nu trebuie. Adevăratele documente, alea cu secrete care n-ar trebui să fie aflate vreodată, încă sunt undeva în Germania. Probabil că nu le vom găsi niciodată. Din păcate, toți oamenii ăia au murit nevinovați.

— O singură nedumerire am.

Mi-a făcut semn să îndrăznesc.

— El l-a omorât pe Gigi Ardelean?

— Ah!

A tras un fum din țigară, după care a stins-o apăsând în scrumiera de plastic.

— Aici a fost marea lor greșeală. Mihail dădea rapoarte cu privire la ce se întâmpla în mica lor gașcă de colecționari. Securitatea îi lăsa în pace pe ceilalți pentru că era singura cale de-a pune mâna pe documentele cu adevărat importante. Și, apoi, pe ei nu-i interesau obiectele de colecție. Mihail l-a dat în primire pe Gigi, dar nu, nu l-a omorât. Era aproape mort când s-au întâlnit ei.

— S-a simțit și el în pericol atunci, am spus eu.

Începuse deja să picure. Am întins mâna și o picătură rece mi-a mângâiat pielea.

— Cam asta e, a spus Paul, ridicându-se. Acum trebuie să mă întorc la birou.

A lăsat banii pe masă și s-a îndepărtat. După doi pași, s-a oprit și s-a uitat spre mine.

— Mâine seară la șapte?

Am râs.

— N-a fost chiar atât de spectaculos pe cât aș fi crezut, dar îți dau o șansă.

— Vin să te iau de acasă.

Apoi a dispărut.

Nu-mi dădeam seama prea bine. Era o întâlnire adevărată? Cu unul de la SRI? Doamne, cred că o luasem razna!

OANA STOICA-MUJEA
greșelile trecutului

„Era obosită. Sigur, asta putea spune și fără să-și analizeze cearcănele și tenul tras. Deschise robinetul și-și udă fața. Acum părea și mai răvășită. Dar apa rece îi făcea bine, poate nu imediat, dar în curând. Se șterse pe mâini cu un șervețel de unică folosință și se îndreptă spre cabina de toaletă. Împinse prima ușă fără să bată. Se mișcă puțin, dar părea înțepenită, O mai forță o dată. Parcă ar fi fost dotată cu un arc. Ceva se opunea în momentul apăsării și închidea ușa imediat ce-și lua mâna de pe ea.

Curiozitatea deveni de nestăvilit. Împinse din toate puterile. Ușa aproape că se izbi de perete, pe urmă reveni la loc. Apoi, cu un scârțâit sinistru, se deschise atât cât să poată vedea înăuntru. Mai întâi nu înțelese ce vedea. Apoi țipă atât de tare că, pentru o fracțiune de secundă, se gândi că o să rămână fără voce pentru totdeauna."

Oana Stoica-Mujea – *Greşelile trecutului*

„Cu timpul, poate, Iolanda Știreanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc."

D3sprecarti.ro

„La fel ca personajul principal, Iolanda, această poveste va rămâne multă vreme în mintea cititorilor."

Mike Phillips

OANA STOICA-MUJEA
greşelile trecutului
„Era obosită. Sigur, asta putea spune și fără să-și analizeze cearcănele și tenul tras. Deschise robinetul și-și udă fața. Acum părea și mai răvășită. Dar apa rece îi făcea bine, poate nu imediat, dar în curând. Se șterse pe mâini cu un șervețel de unică folosință și se îndreptă spre cabina de toaletă. Împinse prima ușă fără să bată. Se mișcă puțin, dar părea înțepenită. O mai forță o dată. Parcă ar fi fost dotată cu un arc. Ceva se opunea în momentul apăsării și închidea ușa imediat ce-și lua mâna de pe ea.
Curiozitatea deveni de nestăvilit. Împinse din toate puterile. Ușa aproape că se izbi de perete, pe urmă reveni la loc. Apoi, cu un scârțâit sinistru, se deschise atât cât să poată vedea înăuntru. Mai întâi nu înțelese ce vedea. Apoi țipă atât de tare că, pentru o fracțiune de secundă, se gândi că o să rămână fără voce pentru totdeauna."
Oana Stoica-Mujea – *Greșelile trecutului*
„Cu timpul, poate, Iolanda Știreanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc."
D3sprecarti.ro
„La fel ca personajul principal, Iolanda, această poveste va rămâne multă vreme în mintea cititorilor."
Mike Phillips
ISBN 978-606-8959-49-8
virtual project
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS
Foto: © Ane Brooks | shutterstock.com

[{1}] Aluzie la întâmplările din volumul precedent al seriei, *Parfumul văduvei negre.* (*n. red.*)

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XXVI
XXVII
XXVIII
XXIX
XXX
XXXI
XXXII
XXXIII
XXXIV
XXXV
XXXVI
XXXVII
XXXVIII
XXXIX
XL

XLI
XLII
XLIV
XLV
XLVI
XLVII
XLVIII
XLIX
EPILOG

Table of Contents

I 5
II 9
III 11
IV 13
V 17
VI 22
VII 30
VIII 34
IX 39
X 43
XI 50
XII 52
XIII 54
XIV 61
XV 63
XVI 65
XVII 68
XVIII 74
XIX 78
XX 85
XXI 89
XXII 92
XXIII 94
XXIV 96
XXV 101
XXVI 106
XXVII 109

XXVIII 112
XXIX 115
XXX 118
XXXI 122
XXXII 124
XXXIII 130
XXXIV 136
XXXV 140
XXXVI 142
XXXVII 147
XXXVIII 151
XXXIX 156
XL 161
XLI 164
XLII 169
XLIV 172
XLV 178
XLVI 182
XLVII 184
XLVIII 191
XLIX 194
EPILOG 197